COLECȚIA SFINX 57

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

TRAIAN TANDIN

Adio Ringo

EDITURA MILITARĂ

TRAIAN TANDIN

Adio Ringo

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1981
Colecția SFINX, nr. 57

Coperta: AL. ANDREI

*
* *

Afară era frig și ploua cu găleata.

— Ce vreme rece, îngână Micu. De două zile o ține tot așa…

Își dezlipi privirea de la fereastră, întorcându-se cu fața la prietenul său, faimosul Ringo. Câinele stătea culcat pe covor, cu botul întins pe labele din față, lăsând impresia că ațipește; tresărea ușor și ridica leneș din pleoape, când rafale mai puternice de ploaie se încumetau să-nfrunte geamul. Lupta picăturilor de ploaie semăna cu un dans vioi în care-și dădeau mâinile sute de dansatori; șirurile lor se lățeau și se subțiau ca o magmă, desenând tot felul de contururi stranii, care lui Ringo îi trezeau în minte visul de peste noapte. Cam tot așa arătaseră și făpturile acelea din vis și dispăruseră la fel de repede… închise ochii. Era mai bun un puișor de somn. Încercă să adoarmă, dar nu reuși. De fapt, nu-și prea aducea aminte când adormise el înainte de a pleca într-o misiune. Cazuri rare… când poate fusese prea obosit. Acum nu era obosit. Dormise noaptea, însă nu se odihnise prea grozav din cauza ploii care răpăise tot timpul pe acoperișul cuștii. Apoi, da! Iarăși păcătosul ăla de vis! Se trezise din somn de mai multe ori, până să-i vină Nada în ajutor. Cum oare poți dormi liniștit când te-aleargă, fie și în vis, o haită de lupi fioroși și flămânzi? Reușise o bucată de timp să-i păcălească și să se ascundă de ei folosindu-se de toată știința sa de câine polițist, învățată de la Micu. Și poate că nu s-ar fi priceput s-o folosească, dacă la fiecare impas nu apărea, prin ceață, mâna salvatoare a dresorului său, care îi indica prin semne ce trebuie să facă. Și atunci, executând comanda lui, reușea să scape; urletul lupilor rămânea tot mai în urmă, iar el își continua drumul cu mai puțină frică spre limanul salvator, pe care spera să-l găsească. Dar, după un timp, urletul haitei se-auzea din nou. Iuțea pasul pe zăpada înghețată din pădure, căutând disperat mâna lui Micu. Nu era. Poate că nici nu putea s-o vadă din cauza pânzei de ceață pe care apăreau și dispăreau chipuri nedeslușite. Avea impresia că ele îi voiau răul, că fugeau paralel cu el și în fața lui, pentru a ascunde mâna stăpânului său. Dar chipurile acelea nu-i voiau răul, așa se părea, din moment ce ele se scurseră ca o săgeată de fum în urma lui, în direcția de unde venea pericolul. Ringo putea vedea acum clar, dar mâna salvatoare întârzia, în timp ce-n urma sa simțea goana și suflul nebun al lupilor. Deslușea în foamea lupilor nu una oarecare, ci foamea răzbunării! O răzbunare cruntă, și nu pentru că el ar fi trecut de partea omului, în slujba lui, ci pentru că atunci când o salvase pe Alina, omorâse doi lupi… Haita din vis se desfăcuse-n două, apoi în patru, pentru a-l împresura într-un cerc ucigaș. Disperat își îndreptă capul în dreapta și-n stânga, căutând să zărească mâna salvatoare. Își dădea seama mai bine ca oricând că

fără ajutorul stăpânului său, fără ocrotirea lui, fără supunerea față de el, era o biată viețuitoare sortită pieirii. Haita se apropia, iar crengile sure ale copacilor tremurau de urletele ei. Norii se lăsaseră și ei mai jos pentru a urmări măcelul. Singura sa șansă de supraviețuire era numai să fugă. Dar lupii erau și ei destul de vicleni, căci alergau în jurul lui într-un cerc pe care-l micșorau cu fiecare ocol. Strâmtorat, Ringo începuse să urle, un urlet mai fioros decât l-ar fi scos vreodată oricare lup, un urlet prevestitor de moarte și poate de o ultimă speranță. Și deodată, când îl despărțeau numai câțiva pași de dinții ucigași, din direcția unde el voise să facă breșa, apăruse Nada, cățeaua căreia îi datora mult respect, mai ales acum când îi purta în pântece viitorii urmași. Nada era necruțătoare, iar lupii, care cunoșteau pericolul și furia dezlănțuită, a unei lupoaice cu pui în pântece, se dăduseră în lături chelălăind de durere. Colții ei erau neiertători. Ringo prinsese și el curajul unui lup feroce, și haita fusese pusă pe goană…

— Ce-i, Ringo? întrebă Micu auzindu-l că geme.

Câinele era cu ochii deschiși. Dădu din coadă.

— Te gândești și tu la ploaia de afară?

Ringo dădu din nou din coadă, de data aceasta mai vioi.

— Așteptăm telefonul. Tu mai odihnește-te, c-o să-ți prindă bine.

Ringo se gândi iarăși la vis. Oare Nada urma să nască chiar în acea zi, și de aceea apăruse ea în vis, în ajutorul lui? Sau poate că ea era cea care avea nevoie de ajutor? Nu, căci Micu ar fi știut și n-ar fi lăsat-o singură. Apoi nici chipul stăpânului său nu trăda o asemenea îngrijorare.

A! Poate c-o visase pe Nada fiindcă fusese prima noapte când ea lipsise din cușca alăturată de a lui! Nu-i mai simțise răsuflarea aceea apăsată din ultimul timp, când își dădea seama de greutatea vie pe care ea o purta în pântece și care o obosea tot mai tare. Da, da, probabil lipsa Nadei, singurătatea îl împinsese la un asemenea vis.

Ringo privi cu încredere la Micu, la cutele de pe fața lui, dar nu descoperi nimic neobișnuit. Urma, așadar, o misiune cum fuseseră multe altele, cea de astăzi fiind poate ceva mai dificilă datorită ploii torențiale de afară. Apa spală repede urma de miros și în asemenea situații el putea face foarte puțin. Dar poate că se aștepta să stea ploaia… Sau misiunea lui nu era legată de vreo urmă de afară…

În cameră zbârnâi strident telefonul. Ringo se trezi din amorțeală și se ridică pe labele din față. Nu era pentru prima oară când se afla în biroul căpitanului Roman și aștepta împreună cu Micu acest clinchet care, în cele mai multe cazuri, reprezenta semnalul de plecare. Căpitanul Roman îi era prieten, colaboraseră în multe misiuni, unele foarte grele.

Micu ridică receptorul, iar câinele, auzind vocea de la celălalt capăt

al firului, ciuli urechile. Era Alina, o altă ființă omenească care îl iubea mult pe Ringo.

— Da, dragă, eu sunt la telefon, răspunse Micu.

— Eram îngrijorată de vremea asta și nu știam dacă ați plecat.

— Nu, încă n-am plecat. Așteptăm telefonul căpitanului Roman. Criminalul a fost văzut în pădurea Corbeanca.

— Cum, așa departe? se miră femeia.

— Da, caută să se-ndepărteze cât mai mult. Probabil că și acum fuge…

— Și era tânără femeia?

— Destul de tânără. Treizeci și cinci de ani.

— Vai! se auzi exclamația Alinei. E un nemernic! Să nu-l scăpați!

— N-o să-l scăpăm, întări Micu.

— Auzi, Ringo e lângă tine? întrebă Alina cu o altă tonalitate în glas.

Auzindu-și numele, câinele scheună recunoscător. Se târî cu mișcări rapide și mai aproape de aparat, privind la stăpânul său.

— E lângă mine, stă și mă privește, îi răspunse Micu zâmbind. Parcă ar dori să asculte ce vrei să spui.

Ringo scheună iar și mișcă mărunt din bot.

— Spune-i să nu-l scape. Drept recompensă, o să-i pregătesc eu masa de seară.

— Bine, o să-i spun.

— Și de tine o să am grijă, adăugă Alina ca o dezmierdare, și de oaspetele nostru…

— Care oaspete?

— Ehe… Surpriză!

— A venit cumva medicul veterinar de la Sibiu? întrebă Micu nerăbdător.

— Da. A și consultat-o pe Nada.

Auzind numele cățelei, Ringo ciuli urechile și mai trase un scheunat.

— Zău? Ce repede a venit… Te rog să-i mulțumești pentru grija lui. Și ce spune?

— Că nu va avea o naștere tocmai ușoară. E slăbită.

— Bine, dar noi am îngrijit-o…

— N-are a face. Sarcina-i sarcină! zise femeia. Acum te las. Succes și ție, și lui Ringo.

— Mulțumesc.

Telefonul sună iarăși. Micu ridică receptorul, iar Ringo își luă obișnuita poziție de așteptare, ciulind urechile.

— Da, să trăiți! Plutonierul Micu. Așteptam telefonul dumneavoastră.

Urmă o conversație scurtă, din care Ringo înțelese, după gravitatea

vocii din aparat și după înfrigurarea de pe fața lui Micu, că semnalul fusese dat și misiunea începea.

— Coborâm imediat la mașină și trecem să vă luăm. Să trăiți! mai zise Micu și închise telefonul. Hai, Ringo, că avem serios de lucru! atinse el ușor ceafa animalului. Ai auzit ce te-a rugat Alina. Trebuie să-l prindem cu orice preț. Ia-ți și hamul până la mașină!

Îi arătă niște curele împăturite frumos. Ringo, care știa lecția, aportă hamul și așteptă să i se-deschidă ușa. Când i se deschise, păși înaintea stăpânului.

Pe hol erau mai mulți cetățeni, martori ai unui accident de circulație, după cum prinsese Micu din zbor. Când îl zăriră pe Ringo cu hamul în gură, se ridicară în picioare și-i făcură culoar de trecere. Ringo era un câine foarte frumos și impunător.

— Cum știe să ducă hamul în gură! se miră o bătrânică. Câinele meu poți să-l bați, să-l omori, și tot nu poate învăța așa ceva.

— Da' unde vă duceți cu el, tovarășe plutonier? După criminal? întrebă alt cetățean.

— Pentru Ringo n-are importanță. El știe că merge în misiune.

— Oo… Ringo. Ce nume frumos! aprecie bătrânica. Pe-al meu îl cheamă Țucurel și e mai mic… Dați-mi voie să-i spun și eu lui Ringo o vorbă bună. Succes, Ringo!

— Succes, Ringo! se auziră alte voci în spatele subofițerului. Să nu-l lași să-ți scape!

Câinele se arătă impasibil la urările lor. Mișcase doar vag din coadă când își auzise numele. Pentru el, îndemnurile și laudele străinilor nu reprezentau ceva deosebit. Când însă acestea veneau din partea celor apropiați și în special de la stăpânul său, simțămintele îi erau cu totul altele. O simplă mângâiere a lui Micu, o vorbă încurajatoare ca „Hai, băiete! Hai…" sau o mică laudă: „Bravo, Ringo!" constituiau pentru el o mare bucurie.

Ajunși la mașină, subofițerul îi luă hamul din gură și-l îndemnă să se urce în spate, la locul lui obișnuit. Un singur salt și Ringo fu în mașină, instalându-se comod pe prișuleț ce-i era destinat. Micu avea grijă de toate când era vorba de câinele său și lui Ringo nu-i scăpă faptul că, în afara culcușului moale ce-i fusese aranjat, stăpânul său urcase în mașină și două sufertașe… Masa lui Ringo era întotdeauna respectată și nu de puține ori Micu împărțise cu el pachetul cu sandvișuri pe care Alina le pregătise soțului său. În multe situații, în cazul unor misiuni prelungite, stăpânul său nici nu punea gura pe mâncare, uita pur și simplu de ea, în timp ce lui întotdeauna i se respecta tainul. Dar atunci nici el n-avea poftă de mâncare, o refuza privind tot timpul la stăpânul lui. Îi înțelegea frământările sau mâhnirea și suferea și el. În acele clipe ar fi fost în stare să facă orice, peste puterile lui, pentru a zări măcar un licăr de zâmbet pe chipul lui

Micu. Se așeza drept în fața lui și îl privea fix în ochi. Apoi dădea drumul la câte un scâncet, ca să-l facă atent că el este gata să reia totul de la capăt, să execute orice i se va cere. Și dacă Micu își schimba cumva poziția, și-o schimba și el, așezându-se din nou în fața stăpânului. De multe ori în asemenea cazuri, urma o mângâiere sau un cuvânt de alinare. Prin asta i se iertau greșelile sau se făcea înțeles că el nu poartă vina insuccesului. Oricât de întristat ar fi fost Micu, nu se despărțeau niciodată supărați. Întotdeauna, la sfârșitul unei misiuni, în care lipsise acel „Bravo, Ringo!" stăpânul său tot găsea câteva clipe să se joace cu el. Ringo era un câine cu mult bun simț și chiar din joaca aceea puțină, la despărțire, după insucces, el lua aminte și învăța ceva. Că în noua misiune trebuie să fie mai atent și să se concentreze mai mult pentru a da satisfacție, pentru a obține mult doritul „Bravo!".

Mașina își continua cu greu drumul prin ploaie. După două ore de mers, opri în fața unui post de miliție. Aici, contrar așteptărilor lui Ringo, care se și ridică în picioare, nu se dădură jos din mașină. Șoferul claxonă de câteva ori, iar Micu îi spuse câinelui să stea jos. Ringo se execută și își mută privirea la ușa din dreapta mașinii, așteptând curios să vadă cine va urca. Ușa se deschise și în mașină intră repede căpitanul Roman.

— Să trăiți! îl întâmpinară subofițerii.

— Noroc! dădu el mâna cu fiecare. Oo, ce plăcere! exclamă când îl văzu pe Ringo. Bună, Ringo! Animalul se gudură și-i dădu laba. În tine ne sunt speranțele.

Câinele întinse botul înainte vrând să atingă fața ofițerului, dar Micu îl opri:

— Nu-i frumos. Gata, ajunge! Ajunge…

Șoferul învârti cheia în contact. Mașina începu să-și ia din nou avânt.

— Brr! Și ce-i toarnă! se zgribuli căpitanul pe locul său, înfășurându-și mai bine raglanul în jurul corpului.

— Frig, confirmă și șoferul. De mult n-am mai avut o toamnă ca asta.

— Datorită ploilor nu s-a cules încă toată recolta, adăugă Micu. Dar unde este șeful de post?

— E sus, la deal! răspunse ofițerul. L-am trimis înainte să mobilizeze sătenii. Ne-am gândit la o scotocire și mizăm pe ajutorul oamenilor.

— Înțeleg, făcu Micu din cap. Ringo nu poate face mai nimic pe o ploaie ca asta. Adio urmă de miros…

Câinele se foi în culcuș privind atent când la stăpânul său, când la căpitan.

— Da… Tocmai de aceea ne-am gândit la o scotocire, confirmă Roman. În afară de simpla misiune de însoțire, câinele va intra în

adevăratul său rol numai dacă va sta ploaia. Și va trebui să stea naibii odată! aruncă ofițerul o privire rea la stropii mari de apă ce alunecau pe parbriz.

Satul Pietricica, un sat cu case rare, era așezat pe coama unui deal. La școală, se adunaseră mai toți sătenii.

Coborî mai întâi căpitanul Roman, îl urmă Micu și apoi Ringo. Văzându-se jos, câinele cercetă mai întâi locul cu privirea, mirosi, se scutură de câteva ori și alergă câteva ture în jurul mașinii, sub privirile curioase și admirative ale cetățenilor. Alergarea nu dură mult; câinele se scutură de apă și o tuli pe treptele școlii după stăpânul său.

— Ringo e dispus, după cum observ, îi strecură căpitanul lui Micu pe coridor.

— Așa și așa… făcu Micu. L-a frământat ceva de dimineață. Poate că îl mai încearcă vechea suferință… Cred că de-acum încolo îi vine pofta de treabă. Aici e la munte, aer proaspăt…

— Probabil că și ploaia asta l-a ținut în amorțeală.

În ușa celei mai mari săli de clasă, îi întâmpină plutonierul Năstase.

— Cum stăm? întrebă Roman.

— Bine, tovarășe căpitan. I-am adunat pe oameni într-o clasă și i-am pus în temă; au răspuns cu toții apelului nostru. Au vrut să vină și femei și copii, dar nu era cazul.

— Categoric.

— Totuși, de câțiva bătrâni tot n-am scăpat.

— Frumos din partea lor.

— Așa este. Tocmai de aceea nu m-am încumetat nici eu să-i refuz.

— Ai făcut foarte bine. Sunt convins că, toți sunt oameni dintr-o bucată și nu se cădea să-i refuzăm.

Șeful de post se salută cu Micu, apoi îi aruncă o privire caldă lui Ringo, pe hol apăru și Tudorică, șoferul, care rămăsese să încuie mașină. Era prieten vechi cu Năstase.

— Să trăiți! îl întâmpină șeful de post, căci Tudorică era mai vechi în grad decât el.

— Las' că am eu grijă… glumi Tudorică, apoi se îmbrățișară.

Căpitanul Roman se prefăcu că n-aude răspunsul șoferului și intră în clasă. Când Micu vru să-l urmeze pe ofițer, Ringo îl apucă ușor de pantalon.

— Tovarășe căpitan, zise Micu, eu mai rămân puțin afară cu Ringo. Are nevoie de puțin… antrenament.

— Bine, zâmbi Roman. Rămâi cu el pe sală.

Căpitanul intră în clasă urmat de șeful de post și de Tudorică. Oamenii se ridicară în picioare. Ofițerul îi salută din cap și-i rugă să ia loc. Sătenii se așezară cu toții:

— Tovarăși, vă mulțumesc pentru bunăvoința dumneavoastră de a

ne ajuta. N-o să lungim vorba, căci timpul ne presează. Vom forma două echipe; una merge cu noi și cu câinele, pe urma criminalului, iar cealaltă va rămâne în sat, gata să intervină.

Pe hol se auzi un lătrat urmat de câteva râcâituri la ușă. Sătenii făcură liniște ca la comandă. Ușa se deschise și în sală își făcu apariția Ringo, urmat de stăpânul său. Câinele înaintă câțiva pași, mirosind pe jos, pe podea, apoi se opri, aruncând o privire oamenilor din sală. Sătenii se foiră în bănci, ba unii se ridicară-n picioare, să-l vadă mai bine.

Căpitanul Roman îi făcu semn lui Ringo să stea culcat lângă catedră, dar câinele nu se execută până ce n-auzi „Culcat”! din gura dresorului său.

— Gata, e tocmai bun de treabă, îi șopti Micu ofițerului.

— Bine, făcu Roman. Așadar, urmă el, vom lăsa o echipă aici, în sat, iar pentru scotocire vom face grupe de câte doi oameni. Înainte de a pleca, rog pe tovarășa Maria, să ne mai povestească o dată ce a văzut.

Se ridică o tânără cu obrajii roșii și c-o privire ageră, inteligentă.

— D’apăi, să vă spun. Acum patru ceasuri mă aflam în poieniță, la deal; am acolo o palmă de loc. Vântul și ploaia mi-au culcat porumbul și m-am gândit că dacă nu mă duc să-l culeg, vor putrezi știuleții pe pământ. Îmi luasem cu mine un sac și-am început să rup știuleții. Am auzit foșnind ceva. La început am crezut că e ploaia, sau că am călcat pe vreun cocean. Când însă m-am oprit, iar am auzit foșnetul, ceva mai tare ca prima dată. M-am uitat în jur. Ajungând cu vederea la căpița de paie din capătul arăturii, mi s-a-mpietrit inima! Din căpiță ieșise un om. L-am văzut bine la față, că doar nu eram departe, și m-au luat căldurile când am văzut că are un cuțit în mână. Nu știam ce să fac. M-am gândit să nu m-arăt că mi-e frică, și i-am dat bună ziua. S-a speriat și el; a răspuns ceva și a ascuns repede cuțitul. Stătea mereu cu fața așa, într-o parte, ca să nu-l văd bine, și avea gulerul fâșului ridicat. Mi-a spus că s-a rătăcit de geologii care lucrează în zona noastră. I-am zis că eu nu i-am văzut și să meargă în sat să se intereseze. Atunci el m-a întrebat încotro e satul. Arătându-i poteca, mi-a mulțumit și a luat-o la picior.

— Cum arăta? Cum era îmbrăcat? o întrebă căpitanul.

— Era așa, înalt, ca alde Stanciu Iepure.

— E aici Stanciu?

Cel pomenit se ridică în picioare.

— Și la corp îi seamănă, aprecie Maria. Și la vârstă...

— Deci, în jur de 1.80 în înălțime, circa 40 de ani, slab…

— Numai că la față era mai prelung și avea nasul coroiat.

— Mai departe, o îndemnă ofițerul. Ochii, gura, sprâncenele, părul?

— Ochii nu i-am văzut, dar gura o avea mare și buzele foarte

subțiri. Sprâncenele… Sprâncenele erau căzute așa pe ochi, și erau împreunate deasupra nasului.

— Culoarea?

— Negre cum e pana corbului, cum avea și părul.

— Altceva ai mai reținut? Perciunii, de exemplu

— N-avea perciuni.

— Acum hainele.

— Purta fâș, după cum am spus, un fâș maro și pantaloni închiși la culoare.

— Încălțămintea?

— Pantofi, dar de frică nu le-am mai văzut culoarea…

— Înțeleg… făcu Roman îngăduitor. Și așa ne-ați dat destule amănunte. Ele corespund cu descrierile pe care le-au făcut ceilalți cetățeni, care l-au urmărit când a ieșit din bloc. De fapt, tocmai pentru că era urmărit de cetățeni, n-a reușit să se ascundă, ci a trebuit să fugă peste câmp, retrăgându-se în pădure. Ca să poată scăpa de urmăritori, a tot fugit în partea asta până când s-a trezit la poalele munților. După atâta fugă, și pe un asemenea timp, cred că este foarte obosit, de aceea s-a băgat în căpița cu fân să se odihnească.

— Ah! Uitasem, spuse Maria și înaintă spre catedră. În claia cu fân unde stătuse omul ăla, am găsit o batistă murdară de sânge. Asta e!

Micu trase batista spre el, ținând-o cu grijă de un colț. Scoase din porthart o pungă de plastic și o pensetă, iar Ringo scânci și se ridică în picioare fără comandă. Cunoștea procedeul, știa că lui îi era destinată batista. Făcu un pas înainte, cu ochii la stăpânul său.

— Mă mușcă! se sperie Maria, trăgându-se într-o parte.

— Nu mușcă, fiți fără grijă, zise Micu calm.

Luă cu penseta batista și o introduse în punga de plastic, apoi legă punga la gură. Ringo, scânci din nou, mai tare decât prima dată.

— Vedeți, de-asta e neliniștit câinele, îi explică Micu femeii. Știe că aici este „secretul”. Având acum acest obiect… Nu reuși să-și termine fraza, căci Ringo lătră tare de câteva ori și ocoli catedra, venind lângă porthartul stăpânului său pe care începu să-l miroasă. La loc! îi ordonă Micu supărat că animalul plecase fără comandă.

Ringo își lăsă coada în jos și cât ai clipi din ochi fu în același loc și în aceeași poziție din care plecase, lăsându-și botul pe labe…

— E grozav Ringo, spuse un cetățean din mijlocul sălii. Eu am fost veterinar în armată și mă pricep un pic. Câinele dumneavoastră valorează cât un galantar de pietre prețioase…

Câinele întoarse încet capul la ofițer și mătură ușor podeaua cu coada. Căpitanul Roman scoase o hartă a regiunii și discutară planul scotocirii. Totodată, îi instrui pe oameni cum vor ține legătura între ei, care erau punctele de întâlnire și cum vor trebui să procedeze dacă vor da de urma celui căutat.

La ieșirea pe ușa școlii, milițienii fură întâmpinați de un cetățean ud leoarcă.

— Noroc, Iancule! îl recunoscu imediat căpitanul Roman.

— Să trăiți, tovarășe căpitan, îi strânse mâna Iancu. Mai adineauri plecai și eu de la lucru și, auzind vestea din sat, venii să vă dau o mână de ajutor. Vreau să mă luați în dreapta dumneavoastră… Doar am rupt-o cu trecutul, știți… căută el un argument convingător.

— Știu și nu era nevoie să-mi amintești, îl bătu ușor pe umăr căpitanul. Ce-a fost, a fost… Acum ești un om drept și cinstit ca toți de aici. Dacă vrei, hai cu noi.

— Vă mulțumesc! se lumină Iancu. Trebuie să-l prindem, nu se poate!…

— Trebuie. Dă-te mai aproape să te pun în temă.

Și așa, braț la braț, intrară în pădure doi oameni care cândva nu fuseseră tocmai… prieteni. Ceilalți se răsfirară și ei după planul stabilit și începură scotocirea pădurii.

Pădurea era deasă, cu fagi și stejari, dar și cu mult lăstăriș. Copacii începuseră deja să-și piardă frunzele și să-și arate câte ceva din goliciunea crengilor. Frunzele căzute formau un covor moale, de cele mai multe ori alunecos din cauza ploii. De felul ei, pădurea era întunecoasă, dar, acum, norii mari și grei o făceau din cale afară de sumbră. Căpitanul Roman, Micu și Ringo o simțeau neprimitoare și rece. Picăturile de ploaie și șuvițele de apă scurse de pe frunzele copacilor scoteau zgomote ciudate. Era o vreme cum nu se putea mai potrivnică unei scotociri prin pădure, căci fiecare notă mai aparte din simfonia de zgomote te făcea să tresari, încercând să deslușești în ea tocmai sunetul care ascundea prezența unui om. Mai bătea și vântul… Micu încercase ceva cu batista asasinului, dar feluritele mirosuri proaspete ce ieșeau din pământ, din frunze sau emanate de vegetația măruntă, aflată într-un freamăt continuu, îl încurcau foarte mult pe Ringo.

Umblară mai bine de trei ore și nu se-nregistră nimic deosebit. Numai ploaia parcă se mai înmuiase puțin. La Cotul Cucului, primul punct de întâlnire, sătenii se adunară cu toții. Discutau încet, șoptit și ridicau din umeri.

— Mergem mai departe. Nu se poate să nu-l prindem, îi îmbărbăta ofițerul.

Formația se răsfiră ca la început și se lansă în „pieptănarea” pădurii de pe al doilea deal. Iarăși murmure, zgomote ciudate și un păcănit de toacă în depărtare. Ringo se oprise și asculta nemișcat.

— Ce-o fi acolo? îl întrebă căpitanul pe Iancu.

— Sunt niște muncitori forestieri care fac mangal. Uitați-vă acolo, sus de tot, unde se vede și-o dâră de fum...

— Aha…

— Acolo a stat ploaia.

— Bine-ar fi să stea și aici, spuse Roman. Înseamnă că tot Ringo va fi salvarea noastră. Iancule, cunoști drumul?

— Se poate? Doar, pe dealurile astea m-am născut. Apoi unul dintre muncitorii de acolo e fratele meu mai mare, neica Mitu.

— Atunci mi-ar fi de mare folos să te duci până acolo și să vii cu muncitorii în jos, în întâmpinarea noastră.

— Mă duc, cum să nu, dar de ce vă grăbiți? Că tot ajungem acolo.

— Ajungem, da. Însă vor trece încă trei-patru ceasuri bune, fiindcă noi înaintăm încet. Îți imaginezi cât am scuti dacă vreunul dintre ei l-a văzut pe criminal.

— Da… Aveți dreptate. Am plecat.

După mai bine de o oră, Iancu și trei muncitori forestieri ajunseră la căpitanul Roman. Fugiseră atât de mult, încât trebuiră să se odihnească câteva minute ca să poată vorbi.

— Neica Mitu l-a văzut, reuși Iancu să lege primul vorbele.

— Unde?

— Ceva mai sus de punctul lor de lucru.

— Da, la Izvorul lupilor! confirmă Mitu răsuflând repede.

— Mai odihniți-vă puțin și pe urmă îmi spuneți amănuntele.

— Era un om înalt și cu un fâș maro, zise Mitu, când se mai liniști.

— Ăsta e ucigașul! nu rezistă Iancu.

Roman tăcu. Micu se uită întrebător la el și continuă:

— Mi-a zis că e geolog și că s-a rătăcit de colegii lui, care trebuie să fie pe undeva tot în sus, spre munte. M-a întrebat dacă n-am ceva de mâncare și mi-a oferit o sută de lei. I-am spus că nu-mi trebuie bani și i-am dat o pâine, de care facem noi la cuptor, și două conserve de carne.

— Și le-a mâncat? îl întrerupse Roman.

— Da. Numai din pâine i-a mai rămas ceva.

— Unde-a poposit?

— Pe iarbă, la Izvorul lupilor.

— Deci resturile de mâncare au rămas acolo?

— Da… spuse omul nedumerit de întrebare.

— Altceva ce-ați mai discutat?

— Mai nimic. Am observat că era tăiat la mâna dreaptă și l-am întrebat ce-a pățit. Mi-a răspuns că s-a agățat într-un rug de spini.

— Și încotro a luat-o?

— Cred că spre Șaua Turcului,

— Și cam când a fost asta?

— Acum trei ceasuri, nu-i mai mult.

Căpitanul se privi o clipă cu Micu, apoi calculă:

— Deci suntem în urma lui cu patru ore.

— Plus cât a mai câștigat el până în locul unde se află acum…

adăugă Micu. Depinde de ritm…

— Atunci știi ce ne-așteaptă, Micule!…

— Maratonul, zâmbi Micu.

La semnalul ofițerului, sătenii rupseră „lanțul” și veniră la el. Roman îi puse în temă cu noua situație.

— Dumneavoastră va trebui să vă-ntoarceți acasă, le explică el. Nu oricine poate face față unui asemenea efort.

— Nu se poate, nu vă putem lăsa singur, zise săteanul care fusese veterinar în armată. Aveți nevoie măcar de-o călăuză.

— Dar nu sunt singur, suntem trei, iar călăuză mai bună ca Ringo nu ne poate fi nimeni… Ați auzit că la Izvorul lupilor nu plouă, iar urma criminalului e proaspătă…

— Pe mine să mă luați cu dumneavoastră, vă rog... stărui Iancu.

— Sunteți trei, înțeleg interveni „veterinarul”, dar trebuie să țineți cont că criminalul… e criminal!

— Da, fără îndoială, spuse Roman. Știm cât este de periculos. Era gata să comită a doua crimă, să-l înjunghie pe un cetățean care reușise să-l ajungă.

— Păi, atunci…

— Păi, atunci n-am dreptul să mă joc cu viața dumneavoastră. Noi ne cunoaștem riscurile și suntem datori să ne îndeplinim misiunea.

Sătenii își plecară capetele, nemulțumiți, și plecară trăgând cu coada ochiului la Ringo.

„Riscurile meseriei”, bine zis, gândi căpitanul Roman în timp ce sătenii se depărtau. Avem în față, ascuns undeva, un ucigaș. Un om care a *dăruit* moartea. Nimeni n-are dreptul să curme bunul cel mai de preț al semenului său, un bun hrănit cu lapte de mamă, cu trudă, cu speranță, cu bunătate, cu lacrimi… Ce-i oare mai frumos pe lume decât VIAȚA? Cine vrea să moară?… Nimeni!… Se uită la Ringo. Uite-l cum freamătă să ajungă clipa când să-l descopere pe infractor. Nici măcar el nu atacă pe oricine, el a acumulat o „zestre” care-l alătură de cei mai buni și e necruțător față de cei răi… Și poate că nu așa și-ar fi dorit el: ar fi vrut, poate, să fie un câine de curte, fără griji, fără necazuri, să se zbenguie, să latre în voie, să se joace cu copiii, să facă ghiduții…

Și Ringo reflecta… Căci el, în anul cel mai frumos al vieții, în copilărie, fusese bătut. Ar fi încercat să înțeleagă toate necazurile care se abătuseră asupra sa, dacă omul de lângă el ar fi avut vorba mai dulce și nu aspră, dacă l-ar fi privit mai mult în ochi, dacă l-ar fi mângâiat cu blândețe. Și poate toate acestea ar fi fost cum ar fi fost, dar să fie abandonat, asta n-a mai putut înțelege. Cu ce-a greșit el? Ce rău a făcut? El a vrut să coopereze cu Gim, stăpânul său, dar n-a fost înțeles. El era un câine supus, inteligent, anticipa multe lucruri, dar nu se putea exprima pe înțelesul stăpânului. Ajunsese să-l urască pe Gim,

deși acesta la început se purtase bine cu el, îi arătase oarecare tandrețe, iar pe parcursul unei călătorii cu trenul, foarte lungă, când l-a adus în România, îi lua botnița de la gură și-l lăsa, din când în când, să se simtă liber. Ringo era mic atunci și nu putea citi în ochii lui Gim vreo intenție rea. El credea că odată adus la București, îl așteaptă aceeași viață de hoinar ca-n curtea aceea imensă a Centrului de dresaj din munții depărtați. Acolo el crezuse că totul era numai o joacă, deoarece se zbenguise în voie, nu avea griji cu mâncarea, iar tot din joacă învățase lucruri care îi trezeau și mai mult gustul de libertate, învățase să fugă după o minge sau după o mănușă aruncată și să o aducă stăpânului. Alteori era pus să aleagă dintre mai multe obiecte căciula sau pantoful omului cu care se juca și pe care îl îndrăgea pentru că făcea tumbe împreună cu el și se ascundea prin pădure lăsându-l pe Ringo să-l găsească. Așa credea că va fi și mai departe, că totul va fi iar o joacă, că și Gim se va purta la fel de tandru cu el. Ar fi acceptat chiar să se joace mai puțin, să fie supus la exerciții, așa cum văzuse el la Școala de dresaj, la câinii mai mari. Toate acestea le-ar fi acceptat, cu bună știință, numai să nu fie bătut. Gim l-a supus la fel și fel de exerciții, încercând să-l învețe ceva, dar Ringo nu-i putea fi pe plac fiindcă nu-și putea înțelege stăpânul de care începuse să-i fie frică. Fiind pedepsit că nu putea înțelege ce i se cerea, a fost lăsat în ger, fără cușcă, până s-a îmbolnăvit de plămâni. Tușea întruna, zăcea, așteptându-și sfârșitul pe care începuse să și-l dorească decât să fie din nou bătut și supus la chinuri.

Înainte de a se despărți de Gim, acesta i-a mai tras o bătaie, supărat că pierduse banii pe care-i plătise pentru Ringo, singurul descendent al unei cățele renumită în poliție și care murise în timpul nașterii lui. Bătaia pe care Ringo o primise la despărțire îi lăsase răni adânci în suflet și-l făcuse să creadă despre Gim și despre oameni că trebuie urâți. Curând, însă a cunoscut un altfel de stăpân. Micu era plin de blândețe, de înțelegere, de vorbe calde și de mângâiere. El nu avea nimic comun cu răutatea lui Gim. Și numai datorită lui ajunsese să capete din nou încredere în oameni și să vadă că nu toți sunt răi… Micu, noul său stăpân, era un om deosebit, plin de bunătate; l-a îngrijit, l-a salvat de la moarte și de la singurătatea care i-ar fi grăbit sfârșitul. Pe Micu îl iubea mult și-l asculta orbește, căutând să-și îndeplinească misiunile fără cusur și să aducă pe chipul stăpânului satisfacția reușitei și a împlinirilor. Micu suferise și el de plămâni; și se înfrățise cu Ringo pentru a scăpa împreună de boală, pentru a recâștiga dragostea de viață și a iubi zâmbetul candid al florilor și al primăverii. Șase luni au stat la munte nedespărțiți și acolo Micu l-a învățat, cu blândețe, toate tainele are i-au adus astăzi faima de cel mai bun câine polițist. Ce om minunat era Micu și câte cazuri au rezolvat împreună până acum… Și vor mai rezolva…

— Ce-i, băiatule? se trezi, Ringo mângâiat de Micu. Unde te gândești, ești trist sau mi se pare mie?

Ringo scânci, și mătură pământul cu coada. Îi plăceau mângâierile și aplecă capul ca să primească tot mai multe.

— Am impresia că ți-e foame și nu îndrăznești să ceri. Te așteaptă o misiune grea, Ringo! E poate cea mai grea misiune a ta de până acum, fiindcă n-ai fugit niciodată atâta. N-avem încotro, trebuie să învingem greutățile împreună. Am scăpat noi de boala aceea chinuitoare, darămite de o misiune ca asta. Cât am stat la munte, te-ai fortificat, iar boala s-a stins complet, așa că nu mi-e teamă. Trebuie să-l prindem pe criminal. Trebuie, ai auzit ce-a spus Alina.

Ringo deveni mai vioi și se ridică în picioare, îndrăznind să lingă mâinile stăpânului său. Când Micu pronunța cuvântul „Trebuie!" lui Ringo i se zburlea părul și se înverșuna în sine pentru reușită. Era hotărât și de astă dată să-și ducă misiunea la bun sfârșit, deși înțelegea, după gesturile și fețele crispate ale celor din jur, că era o misiune foarte grea. Niciodată nu-i văzuse atât de agitați, cu atâtea semne de întrebare pe chipuri, cu atâtea emoții care prevesteau un efort neobișnuit. La ultima misiune, căpitanul Roman fusese lovit cu un cuțit în picior; acum se așezase pe iarbă și-și refăcea pansamentul. Veni fără comandă lângă căpitan și se așeză drept în fața piciorului oblojit, scheunând în dorința de a-i spune că-i înțelegea durerea. Căpitanul îl mângâie, îl culcă la pământ și începu să se joace cu el. Micu îi privi. Ringo făcea aceleași mișcări ca atunci când se juca cu copiii. De multe ori treceau prin fața grădiniței și câinele se oprea și se uita la copii. Micu îl lăsa să privească și, ca să nu se simtă stânjenit, se apleca în fața lui mângâindu-l. Copiii veneau atunci cu toții în jurul lui Ringo, îi făceau bezele, îi ofereau mâncare din ghiozdane și se îmbulzeau să-l mângâie. Ringo se uita insistent la Micu, să-i dea voie să se joace cu copiii și de fiecare dată primea aprobarea. Atunci era fericit. Întâi îl apuca pe stăpân de pantaloni, ca să-i arate că pe el îl iubește mai mult, că lui îi datorează existența sa, apoi se lansa în joc. Se făcea că se repede spre ei, dar se lăsa la pământ și înainta tiptil-tiptil; copiii încetau să se teamă și se distrau de minune. Doi dintre ei, Codruț și Mihai, pe care îi salvase de la moarte, îl vizitau duminica la miliție. Ajunsese să le simtă lipsa atunci când nu-i vedea mai mult de o săptămână. Codruț venea de multe ori însoțit de părinți, iar mama lui când îl vedea pe Ringo începea să plângă. Ringo se simțea atunci și mai mândru, lătra ca să-l audă Nada și împărțea cu ea aceste bucurii. Nadei nu-i putea, spune că el îl salvase de la moarte pe Codruț, dar ea, cu instinctul ei, înțelegea tot și-l admira. Mâncau împreună din bunătățile aduse de copii, iar când erau lăsați amândoi în cușcă, se învârteau unul în jurul celuilalt, el se prefăcea c-o mușcă, iar apoi ea i se așternea cuminte la picioare.

— Gata, Ringo! Ajunge! îl opri Micu din joaca în care se lansase cu căpitanul Roman.

Căpitanul își scutură hainele, urmărindu-l cu coada ochiului pe Ringo care devenise foarte serios. Stătea într-un colț și aștepta. Micu așeză jos gamela cu mâncare.

— Treci la masă, te rog!

Ringo adulmecă și deslușì ușor că era vorba de biscuiți cu lapte, o mâncare ușoară care i se dădea, de regulă, când avea o misiune grea. La urma urmei, în privința mâncării Ringo se putea crede un alintat. Niciodată nu avusese grija zilei de mâine, iar Micu nu întârziase vreodată de la ora mesei, pregătindu-i mâncare cu o meticulozitate de bucătar. Niciodată nu-i dădea să mănânce până nu făcea puțină mișcare. Îl scotea din cușcă, pe el și pe Nada, și după ce se jucau pe săturate, îi punea să sară obstacolele din curtea miliției, anume pregătite, făcându-i să se întreacă unul pe celălalt. Nada, până să-i crească pântecele, i-o lua înainte de multe ori și el simțea o oarecare ciudă. Ciuda-i era și mai mare când vedea pregătită mașina miliției pentru plecare în misiune, și în locul său era luată Nada. Atunci, de necaz, refuza hrana și chiar refuza să se joace. Dar Micu îl împăca, îl lăsa să înțeleagă că-l iubește așa cum l-a iubit când au fost șase luni nedespărțiți la Bușteni, dar că și Nada are aceeași „meserie”…

— Nu prea-i place mâncarea, ce se petrece cu el? observă căpitanul Roman.

— Cred că e tulburat de ceva, răspunse Micu. Nu-mi dau seama… N-a mai fost așa de când era bolnav. Cred că-i lipsește Nada.

— Tot ce se poate, murmură căpitanul mutându-și privirea la șeful de post. Am nevoie de dumneavoastră să mobilizați cetățenii din Piscul Corbului și din Pogoane.

— Am înțeles, răspunse Năstase. Pot pleca?

— Și încă urgent! accentuă căpitanul Roman.

Șeful de post plecă. Micu își orândui totul în raniță și scoase coarda de conducere a lui Ringo.

— Atacăm? făcu Iancu nerăbdător.

— Imediat, spuse Micu. Să vedem dacă o să te țină picioarele.

— Poate nu știți că am făcut armata la vânătorii de munte, se simți Iancu lezat. Cred c-o să rămân în cursă numai eu și Ringo… Vreau să-mi justific cinstea, pe care mi-ați acordat-o în fața sătenilor, de a fi partenerul dumneavoastră…

Căpitanul Roman veni lângă Iancu, îl mângâie ușor pe umăr:

— Ești un om bun, Iancule! Îmi pare bine că te am alături de mine.

Iancu roși. Ringo, văzând gestul prietenos al căpitanului, mârâi ușor. Micu observă și făcu semn din sprâncene spre căpitan. Roman înțelese și se apropie de Ringo. Micu nu prea înțelegea de ce animalul avea nevoie în acele momente de atâta afecțiune. Ridică mirat din

umeri și gândul îi fugi la căpitan căci, de fapt, ofițerul îl îngrijora. Cu câteva zile înainte, într-o misiune asemănătoare, care se desfășurase tot într-o pădure de munte, „clientul” fiind un evadat, ofițerul, fusese rănit la piciorul drept, iar medicii îi recomandaseră repaus total. Roman sfidase prescripțiile medicale și pornise din nou la drum… Va rezista, oare, piciorul său la un asemenea drum, la o asemenea fugă? Îl știa neînduplecat pe căpitan, dar acum se îndoia că va putea duce cursa până la capăt. Știa că Roman este un om hotărât, pe care nimic nu-l abate de la țelurile sale, de la convingerile sale.

Roman se opri din joacă, se uită la ceas. Micu îi făcu un semn lui Ringo și acesta intră în tensiunea specifică dinaintea misiunii. Faptul că el trebuia să-și înceapă misiunea se deslușea foarte limpede din privirile care-l înconjurau și de la batista pe care Micu o păstra cu multă grijă în punga de plastic. Micu scoase punga la vedere; câinele mirosi adânc batista, o adulmecă și porni într-o goană nebună. Echipa îl urmă. Ringo făcea eforturi care îi înăspreau mușchii, îi zbârleau părul și-i dădeau o înfățișare feroce. Adulmeca tot mai des urma, se concentra asupra ei, iar când avea senzația că a pierdut-o din cauza vântului, se oprea în loc și cerea batista prin mișcări nerăbdătoare din bot.

— Hai, Ringo, miros urma! îl îndemna Micu.

Lui Roman aproape că-i pierise răsuflarea de la durerea pe care i-o pricinuia rana de la picior. Începu iarăși să plouă. Misiunea lui Ringo deveni din ce în ce mai dificilă. El făcea apel tot mai des la batistă, dar nu se lăsa... În ciuda kilometrilor parcurși, înainta cu înverșunare, fiindcă încă mai mirosea urma… Micu găsise o soluție salvatoare pe care n-o mai încercase până atunci cu Ringo: îi legase de gât punga de nailon care conținea batista asasinului. De câte ori era în impas sau vântul îi arunca mirosul lateral Ringo făcea un pas sau doi pași la dreapta ori la stânga, găsea un fir din vechiul miros și-l împrospăta cu cel din pungă și apoi pornea mai departe… Credea în reușită, credea că va învinge. Aruncând o privire în spate, observase că alergau cot la cot cu el trei oameni, care se-ntreceau în eforturi. Nu-i plăcea că prietenul său, căpitanul Roman, rămânea tot mai în urmă, șchiopătând. El, Ringo, ar fi dorit să se oprească, să încetinească mersul, dar instinctul îi spunea că „prada” nu-i prea departe și nu-i va putea scăpa. Înainta dârz, cu botul ațintit mereu în jos.

— Stai, Ringo! Facem o pauză, spuse Micu observând că Roman fugea din ce în ce mai greu. Avem nevoie cu toții de o pauză…

— Nu trebuia să-l oprești, replică ofițerul. Încă fugea destul de întins...

— E adevărat, tovarășe căpitan, însă eu am cam obosit, de Iancu nici nu mai vorbesc, ia uitați-vă la el!

Iancu gâfâia ca o locomotivă și abia își trăgea sufletul. Auzind de

pauză, se așează imediat lângă trunchiul unui brad bătrân. Căpitanul îi întinse bidonul cu apă:

— Dacă nu mai merge, poți să renunți.

— Nu! Nu!… protestă Iancu și prinse să bea cu sete. Nu renunț chiar dacă m-ar omorî cineva, spuse el și se șterse țărănește, cu manșeta hainei, la gură. Dumneavoastră erați într-o vreme la mulți pași în urma mea, dar ați avut voință să învingeți durerea de la picior și m-am pomenit că mă depășiți în fugă, fără să aud măcar un geamăt. Eu de ce n-aș avea o asemenea voință?

— Dar nu despre asta este vorba, spuse Roman. Este vorba despre un efort epuizant, la care nu orice organism poate rezista. Trebuie să fim sinceri cu noi.

— De acord, dar dumneavoastră, ca piciorul…

— Eu… Eu sunt obișnuit cu astfel de eforturi, zâmbi Roman. Apoi rana nici nu mă mai doare, căută el un argument pe care să-l creadă și Micu.

— Lăsați, știu că suferiți, stărui Iancu. Se vede pe față, ce dracu'. Apoi, uitați, pansamentul a-nceput să… Nu-i a bună. Rana sângerează… Am învățat în armată că o rană sângerândă trebuie strânsă foarte bine pentru a se preveni hemoragia. Dați-mi voie.

Spunând aceste cuvinte, se descheie la haină, rupse o fâșie din cămașă și i-o întinse lui Roman. Ofițerul fu mișcat de gest și-l privi pe Micu. Subofițerul aprobă imediat din cap. În ochii lui se putea citi îngrijorarea. Puțin stânjenit că Micu îi intuise suferința și că probabil se îndoia că va reuși să facă față acestui maraton, strecură puțin nervos, fără să-l audă Iancu:

— Crezi că nu știu că pentru mine la-i oprit pe Ringo din cursă?

— Nu pentru dumneavoastră, ci pentru Iancu. Dumneavoastră erați cu mulți pași înaintea lui.

— Mă păcălești, știu, nu se lăsă Roman. Când eu eram în urma lui Iancu, ți-am văzut privirea îngrijorată și am luptat ca să-ți arăt că te înșeli. Ringo trebuie să meargă înainte, altfel nu vom mai reuși să punem mâna pe asasin. Îți dai seama cum aleargă el în aceste clipe, cum se îndârjește să prindă puteri și să tot fugă?

— Bineînțeles, însă nu vă gândiți și la Ringo? se lansă Micu într-o nouă stratagemă. Și el trebuie să se odihnească,

— Nu, nu pentru asta l-ai oprit, îl contrazise căpitanul. Ringo s-a odihnit de mai multe ori, în pauze scurte, în picioare, iar acum prinsese parcă mai multă vlagă și viteză. Fii sincer, am dreptate?

— Numai pe jumătate, zâmbi Micu în semn că începuse să cedeze. Ringo a iuțit pasul într-o goană prea nebună. L-aș fi lăsat dacă mi-aș fi dat seama după unele semne că asta se datorează apropierii de țintă. N-a fost însă așa, îl cunosc foarte bine. Încordarea întregului corp și coada țeapănă îmi spuneau că efortul, lui are ceva care ține de-o

învrăjbire căreia nu-i găsesc niciun motiv. V-am spus, se petrece ceva cu el, presimte poate ceva. Sau îl îndârjește sângele de pe batistă. Niciodată, nu l-am văzut în asemenea salturi crâncene pe urmele unui criminal, Parcă Nada ar fi victima, iar el nu vede în fața ochilor decât imaginea răzbunării. Nu-l înțeleg... Oricum, trebuie să-l opresc, deoarece accelerarea vitezei îi dăunează respirației și apoi nemijlocit mirosului. Dacă respirația nu se face în deplină concordanță cu pasul, oricât de viguros ar fi câinele, capătă o senzație de sufocare… Nu oare așa simțim și noi? Chiar nu vă palpită inima un pic? Atunci vă dați seama de ce-am oprit…

— Bine, m-ai convins, bombăni Roman.

Căpitanul se apropie de Iancu, care nu îndrăznise să se amestece în vorbele celor doi milițieni.

— Gata, mă bucur că v-a convins, strecură el bucuros când mâna ofițerului se întinse după fașă. O să vă fie mult mai bine.

— Îți mulțumesc, spuse Roman.

Ringo veni lângă cei doi milițieni. Se așeză chiar în apropierea piciorului rănit al lui Roman și urmări toate mișcările pe care le făcea stăpânul său. Apoi se apropie de punga în care se afla batista asasinului, dornic să plece cât mai repede pe urmă, să-l descopere pe făptaș, dar să nu mai știe că prietenul său, căpitanul, suferă și se chinuie.

— De ce n-a mâncat? întrebă căpitanul.

— Nu poate… Noi am putut?

— Nu…

— El se tânguie alături de noi și nu poate pune gura pe nimic până nu știe că și-a dus misiunea la bun sfârșit. În fond, ce să vă mai explic eu, îl cunoașteți ca și mine.

— Da, este un câine formidabil, de aceea îl iubesc atât de mult.

— Credeți că-l iubiți mai mult decât mine?

— Greu de făcut o comparație. Știu că iubirea ta are multe nuanțe, pentru că tu l-ai descoperit, l-ai îngrijit și l-ai dresat. Dar și eu îl iubesc mult! Nu ți-am spus niciodată, l-aș vrea și eu pe Ringo.

— Cum? Nu vă înțeleg… bolborosi Micu.

— După ce va ieși la „pensie”, vreau să fie al meu, să-i ofer o bătrânețe tihnită.

Micu își mutase privirea undeva în gol, prin culoarul lăsat de două crengi de brad.

— N-am să vi-l las niciodată! Vă puteți imagina cât am trudit cu el? Îl consider ca o parte din mine. Dacă ar fi vorba să mi se ia o mână sau un picior în locul câinelui, zău că le-aș oferi fără șovăire!

— Te înțeleg, dar mă gândesc că tu mai ai un câine, pe Nada. Cu ea ce-ai de gând?

— O păstrez și pe ea, chiar dacă va îmbătrâni mai repede decât

Ringo. Și ea m-a slujit și mă slujește cu credință, așa că nu pot fi neomenos. Cine mă poate obliga să mă despart de câinii cu care am lucrat? Oricine va înțelege că aceste animale au fost viața mea, că împreună cu ele eu am practicat o meserie în care am pus pasiune și dăruire. Am totuși o soluție care cred că vă va surâde. Nada trebuie să nască din zi în zi, și am să vă dăruiesc un cățel, un cățel al ei și-al lui Ringo. Am să vi-l dresez chiar eu.

— Fie, spuse Roman. Îl încânta ideea că micuțul câine lup va deveni într-o zi un faimos câine polițist, ca și Ringo. În fond, Ringo nu trebuia să aibă și el un succesor? Ne cunoaștem de multă vreme, dragă Micule, și cred că tu ești acela care ai dreptate.

— Să-mi dați și mie un pui, vă rog! se auzi din spate vocea lui Iancu, care asistase până atunci în tăcere la discuție.

— Pentru asta trebuie mai întâi să-l meriți, îi făcu Micu cu ochiul.

— Atunci o să-l merit, spuse Iancu. Ce facem, nu mergem?

— Numai să te țină picioarele, că de-abia de-acum încolo începe distracția, râse Roman.

— Vai de mine, tovarășe căpitan. Nu știți dumneavoastră cât eram de-al dracului când eram mic și săream toate gardurile după găinile vecinilor. M-au alergat o săptămână și tot nu m-au prins până nu m-am predat eu la post.

— Păcat că nu te-a alergat atunci Ringo, zâmbi Micu. Numai așa aș fi crezut că ți-ai format niște mușchi de oțel, care să-ți prindă bine acum și să-l poți însoți.

— Cu el nu m-aș fi încumetat, râse și Iancu. Te frige în tălpi când te gândești că se apropie cu colții lui. De-asta-mi doresc unul ca el, ca să-mi alunge toți nepoftiții care râvnesc vara la cireșele mele, iar toamna să-mi alunge porcii mistreți de la porumb. Câinii noștri nu fac două parale. S-au învățat cu mâncare multă și le e frică chiar și de animalele mai slabe decât ei. Au uitat să și mai latre, zău!

— Atunci în mod sigur îți trebuie un câine polițist, îi zâmbi Roman. Are să se învețe și el la cireșe și la mâncare de n-ai să-l mai poți plimba prin curte nici trăgându-l cu sania.

— Mă bag la școală, și tot am să-nvăț să-l dresez, știu eu unde bateți!

— Tot ce se poate, dar ai depășit vârsta, Iancule!

— Vă înțeleg, spuse Iancu. Îmi doresc mult un asemenea câine… Am vreo șansă?

— Una parcă totuși ar fi, murmură Micu, trăgând cu coada ochiului la căpitan. Având în vedere că nu ești prea pretențios în privința treburilor la care vrei să-l folosești, mă gândesc că ți-ar prinde foarte bine un câine mai bătrân, care este mai învățat și mai cumpătat decât unul mai tânăr.

— Da, îl vreau și așa, dar cum să fac? întrebă Iancu repezit.

— Am un coleg căruia i s-a repartizat un câine tânăr, dar nu se-ndură să renunțe la cel cu care a lucrat până acum și care nu-i chiar bătrân. Am să-l conving să ți-l dea ție, spunându-i că iubești mult câinii și că ai toate condițiile să-i oferi o viață fără griji.

— Abia aștept…

— Dar colegul meu are să-ți pună și el o condiție.

— Oricare, zise Iancu fără șovăire.

— O să vină din când în când să-l vadă. Noi nu ne putem despărți așa ușor de câinii pe care-i iubim…

— Vai de mine… Poate să vină când vrea. Oricând va fi bine venit și va fi oaspetele meu de cinste. Mă va învăța și pe mine câte ceva. În plus, abia aștept să-mi povestească despre isprăvile pe care le-a făcut câinele la miliție. Mamă, mamă! Ce-or să se bucure băieții mei, Neluțu și Eugen, când l-or vedea, și cum au să-l mai îngrijească… Dar cum îl cheamă, tovarășe plutonier?

— Tăun, zâmbi Micu, pregătindu-și rănița pentru a începe din nou „asaltul”.

Observând că Micu își pune rănița în spate, iar ceilalți doi însoțitori s-au ridicat în picioare, Ringo deveni neliniștit și se scutură de câteva ori, alergând ușor în jurul stăpânului său. Se dezmorțea și căuta să-și recapete vioiciunea. Căpitanul Roman privi la ceas.

— Mai avem de recuperat cam două ore. Poate și mai puțin, dacă presupunem că asasinul s-a odihnit și el.

— În mod sigur s-a odihnit, îl îmbărbătă Micu. E și el om, nu e motor…

— Numai că pentru noi va fi mai greu acum, zise Iancu privind la piscurile înzăpezite ale trecătorii din zare.

— Bine, măi Iancule, tocmai tu te vaiți? îi aruncă subofițerul. Ce spuseși mai adineauri?

— Am zis și eu așa, dar o să trecem ca o săgeată.

— Bine, să te vedem…

Subofițerul își mută privirea la cerul plumburiu. Fața i se crispă pentru o clipă gândindu-se la misiune și îl mângâie pe Ringo. „Concentrează-te la maxim, fiindcă aștept de la tine mai mult ca niciodată…” Câinele parcă înțelese ce-i transmisese stăpânul său și căută cu botul în sus punga de nailon care conținea „oxigenul” lui. Dresorul o scoase și-i băgă botul în ea, ținându-l așa câteva clipe pentru a adulmeca bine urma de miros. Când Ringo mișcă din bot puțin iritat, înlătură punga, desfășură coarda de conducere și dădu comanda:

— Urma, Ringo! Urma!…

Câinele lăsă botul în jos și căută în jur. Când găsi „firul” se uită scurt la stăpânul său și porni. Se concentra tot mai tare și nu-i mai păsa de nimeni din jurul său. Își cunoștea prea bine misiunea și știa ce

pretindea Micu de la el. Odihna îi prinsese foarte bine și se dezlănțuia după menirea sa de câine polițist, mai ales că urma i se părea proaspătă, iar vântul și zăpada nu-l mai sâcâiau. Dar această bucurie a sa nu dură mult. Ajunsese acum pe pantă; obstacolele din drum îl împiedicau să înainteze într-un ritm constant și-l oboseau peste măsură. În plus, se stârnise iarăși un vânt foarte puternic. Pentru Ringo, vântul devenise un adevărat calvar, chiar dacă Micu îi legase din nou de gât punga de nailon, ca să-și poată împrospăta mirosul. Degeaba, nu mai putea face față: vântul deplasase la distanțe prea mari urma de miros a criminalului, iar câinele mai mult bâjbâia. Micu se gândi că ar fi bine să facă o nouă pauză, cu atât mai mult cu cât căpitanul Roman începuse să șchiopăteze și făcea eforturi supraomenești să mențină ritmul. După urma pe care o adulmecase câinele și pe care îi condusese de la ultimul popas, aproape trei sferturi de oră, membrii echipei de urmărire își dădură seama că asasinul abordase pieptiș pante și creste greu accesibile, care ocoleau drumul obișnuit și-l fereau de priviri străine. Micu presupuse că pe un asemenea vânt și criminalul se va adăposti sub un mal sau sub un brad stufos și că nu mai poate înainta prea mult, fiind probabil și el obosit. Necazul cel mare era ca el să nu fi ajuns cumva dincolo de coama piscului. Subofițerul se consolă la gândul că urmăritul nu putuse ajunge totuși chiar până acolo, deoarece ei fugiseră într-un ritm neobișnuit de rapid, iar după unele manifestări ale lui Ringo presimțea că nu se află cu mult înaintea lor. Ceea ce-l îngrijora mai mult era rana de la piciorul căpitanului. Rana sângera tot mai tare și probabil durerea bloca mușchiul piciorului. Se mulțumi însă cu gândul că ofițerul nu va rămâne singur acolo în munte, că Iancu va avea grijă de el până vor primi ajutor. Hotărî, deci, să facă o nouă pauză, să se adăpostească cu toții undeva de vântul acela năprasnic; constată însă că Ringo se încăpățâna să tragă și întindea coarda de conducere într-un efort care-l apropia de epuizare. Urmă o nouă întindere de coardă, o mică furie din partea câinelui și Micu smuci de funie. Pe Ringo îl duru și nu-i conveni deloc. Mai încercă un efort și, la o nouă smucitură mai puternică, se opri în loc și aștepta fără să întoarcă privirea înapoi. Asculta cum se apropiau de el pașii stăpânului și se gândea că va fi pedepsit.

Inima i se făcuse cât un purice, fiindcă rareori Micu îl pedepsise prin trageri de lesă. Acum își dădea seama că greșise probabil prea mult. El voise numai să găsească urma, de aceea se pierduse așa. „Să fi făcut, oare, și altă greșeală?” Pașii lui Micu erau tot mai aproape de el… gata, l-au ajuns! Din instinct, își lăsă capul și gâtul mai în jos, ca lovitura să nu fie prea dureroasă, și începu să tremure. Stăpânul său însă nu-l lovi, îl atinse numai ușor cu coarda peste bot și îl mustră:

— Nu întinde coarda… Nu! Așa n-o să poți termina cursa, mai ai

mult efort de făcut. Nu, am spus!

Și-l mai atinse o dată cu coarda. Câinele clipi mărunt din ochi, cu urechile lăsate moale în jos, și se culcă la pământ fără comandă, în semn că înțelesese ce i se cerea, îndrăzni să dea ușor din coadă și să-și privească stăpânul în ochi. Nu primi altă dojană, fiindcă Micu știa că Ringo era foarte sensibil la cuvântul „Nu”!

Așteptând cu sufletul la gură această nouă pauză, căpitanul Roman și Iancu se așezară într-o viroagă, protejată de crengile unui brad care crescuse pe buza râpei. Având gurile uscate de la fugă, plimbară de la unul la altul o sticlă și după ce băură cu sete se apucară să se șteargă de transpirație. Numai Micu nu se grăbea să bea din sticla cu apă și părea că nu-l interesează odihna. El rămăsese în picioare lângă câinele său și, spre uimirea lui Roman și a lui Iancu, îi dădu din nou lui Ringo urma de miros, desfășurând coarda de conducere. Bucuros că poate fi din nou în grația stăpânului său, animalul începu să caute în jur urma asasinului. O găsi după oarecare trudă și, când se arcui să pornească pe urmele ei, Micu îi dezlegă de la gât coarda, Ringo, cu inteligența și sensibilitatea lui deosebită, începu să scheaune în surdină de bucurie și să dea vânjos din coadă, uitând că adulmecase urma fugarului și că i se ordonase misiunea.

— De ce a fost nevoie de lecția asta? întrebă Roman, în loc să simtă pedeapsa tu îi iei coarda de la gât?

— Trebuie să ne îngrijim de piciorul dumneavoastră, spuse subofițerul.

— Lasă grija pentru rana mea, că nu mă mai doare de când ai refăcut pansamentul. Pot să alerg în continuare încă o sută de kilometri.

— Degeaba încercați să ne înșelați, interveni Iancu. Nu vedeți că sângerează și mai tare?

— O nimica toată, nu se dădu bătut căpitanul. Mai strâng puțin fașa și totul s-a aranjat. Nu cumva vă trece prin gând să abandonăm cursa, pentru un fleac de rană, o simplă zgârietură?

— Nu, n-o vom abandona, zise Micu cu un aer grav. Ne-am chinuit prea mult până să ajungem aici.

— Și atunci, de ce vă uitați așa la mine? Insistă Roman.

— Fiindcă n-o să mai puteți fugi mult! nu-l menajă subofițerul. Dacă-mi permiteți…

— Fără comentarii! ordonă căpitanul. Eu răspund de îndeplinirea misiunii și tot eu hotărăsc ce trebuie făcut și ce nu.

Căpitanul Roman se ridică primul în picioare și, privind la norii învolburați care se hărțuiau gata să se ciocnească, dădu comanda:

— Gata! Sus, că ne amenință ploaia! Deși vântul nu vrea să se potolească, avem datoria să încercăm. Fugarul ne așteaptă în mod sigur, glumi el, și ar fi păcat să nu-i îndeplinim dorința…

Urmărirea reîncepu într-un ritm diavolesc, avându-l în față pe Ringo, care, descătușat de coarda de conducere, găsise repede urmă de miros undeva cam la treizeci de metri lateral de locul unde o pierduse. De această dată, pentru ca oamenii să poată ține pasul cu el, aruncă scurte priviri în spate și își regla eforturile, pentru a menține o cadență constantă. El ar fi vrut totuși să înainteze mai repede, mai în forță, dar simțea că ei se descurcau anevoie pe pantele tot mai abrupte. Și poate totuși aceste dificultăți ar fi fost învinse nu chiar atât de greu, dacă n-ar fi început să plouă din nou. Terenul era și așa destul de umed și denivelat, însă ploaia îl făcuse alunecos și foarte primejdios de străbătut. Picioarele alunecau cu ușurință: cotloane scurte, gropi, viroage sau văi abrupte erau mascate de stufăriș, de poteci întrerupte sau de un luminiș fals. Câinele era vizibil marcat de neliniște și făcea eforturi disperate pentru a nu pierde urma. Ca și boarea de zăpadă de mai înainte, picăturile de ploaie îl iritau la nas și spălau într-atât mirosul, încât animalul aplecase botul la câțiva centimetri de pământ, iar de multe ori căuta, dezorientat, minute în șir. Micu îl ajuta de fiecare dată lipindu-i de nas batista asasinului. Câinele avea o misiune deosebit de grea și Micu nu pregeta să-l îmbărbăteze tot mai des prin cuvinte calde: „Hai, Ringo, știu că tu nu te dai bătut! Sunt sigur că vei reuși!” Cum auzea aceste îndemnuri, animalul se chinuia mai mult în stăruința lui.

…Ploaia măruntă care continua să cadă din norii neprietenoși era însoțită acum și de un frig tăios, care creștea pe măsură ce urcau. Înaintarea pe urmele fugarului devenise o obsesie, iar acest marș forțat îi aduseseră pe membrii echipei într-o stare de oboseală de neînchipuit cu toții treceau prin clipe dificile și numai îndârjirea le mai dădea putere. Ringo avea însă tot mai multă vioiciune, fiindcă găsise – incredibil în acele condiții – un culoar de miros al urmei fugarului și pe care stăpânul său îl atribuise, la întâmplare, numai frigului care putea să conserve un miros chiar și pe burniță. Mânat de acest culoar proaspăt, Ringo acceleră ritmul. Aruncând o privire scurtă în spate, observă că însoțitorii săi îl urmau cu aceeași tărie, supunându-se unui plus de efort. Căpitanul Roman, care începuse să rămână tot mai în urmă, le făcu semn celorlalți că este de acord cu noua sforțare impusă de câine și să nu-și facă griji în privința piciorului său rănit. Cursa continuă cu și mai multă râvnă, dar la un moment dat se-ntâmplă ceva neprevăzut: ofițerului Îi fugi o piatră de sub picior și, alunecând, dădu să se prindă de o cetină ca să nu cadă în prăpastie. Rădăcinile bradului tânăr se desprinseră însă ușor și căpitanul se prăvăli în vale. Agățându-se ca prin minune de un colț de stâncă. Micu și Iancu, extenuați de efortul depus, nu auziră zgomotul pietrei rostogolite și nici zgomotul produs de căderea căpitanului. Ringo, care alerga mai departe, ciuli deodată urechile și se opri brusc.

El întoarse capul înapoi și scheună puternic, ca în fața unui pericol iminent. Se-ntoarse fără niciun fel de comandă și, părăsind urma de miros, se îndreptă într-o goană nebună spre locul unde se-ntâmplase accidentul căpitanului. Micu și Iancu rămaseră uimiți când văzură câinele venind ca o săgeată spre ei.

— A-nnebunit, tăticule! se sperie Iancu. Doamne, am crezut că-i diavolul!…

Ajuns numai din câteva salturi în locul unde Roman se ținea cu brațele de stâncă, Ringo începu să urle ca de moarte. Micu înțelese că Ringo îl chema în ajutor și se îndreptă într-acolo tot într-o fugă. Câinele îl întâmpină prin salturi scurte și i-o luă înainte până la marginea stâncii. Micu îl urmă și când văzu scena își duse mâna la frunte, dar se dezmetici într-o clipă. Aducându-și aminte că are coarda de conducere în rucsac, o scoase repede și i-o aruncă ofițerului, care ajunsese la capătul puterilor. Roman se prinse de coardă cu o ultimă sforțare și, privind în sus, zări capul lui Ringo care se agita în marginea prăpastiei. Micu începu să tragă puternic, strigând în același timp la Iancu să-i vină-n ajutor. După alte sforțări, ofițerul fu salvat. Avea fața crispată și palidă. Dacă Ringo n-ar fi auzit zgomotul pietrei care i se prăvălise sub picior și n-ar fi simțit pericolul în care se afla… Dacă Ringo…

— Of, Ringo! Salvatorul meu! murmură ofițerul.

Iancu veni repede la el. Ofițerul se accidentase serios, iar primejdia și eforturile pe care le făcuse să se salveze îl epuizaseră. Micu își umezi batista cu apă și începu să-l frece pe față, iar Iancu îi suflecă pantalonul plin de sânge până deasupra rănii. Apa rece îl făcu pe căpitan să se învioreze; încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuși din cauza durerii de la picior.

— Nu-i grav! Nu-i grav! zvâcni el din cap. Nu trebuie să vă ocupați de mine!

— Stați liniștit. Nu încercați să faceți niciun efort.

— … Nu-i grav!… Nu-i grav!…

— Un pic de răbdare, zâmbi Iancu, ștergând rana cu batista umezită.

— Nu-i așa că nu-i grav? se sforță căpitanul să-l privească în ochi.

— Nuu… O zgârietură, acolo!

Micu îi făcu semn lui Iancu să prindă de o parte a cămășii pe care o trecuse pe sub piciorul rănit al ofițerului. Iancu o prinse, trase ușor o bucată spre el, și împreună cu subofițerul înfășurară bine fașa în jurul rănii, apoi o strânseră cu putere făcându-i două noduri trainice.

— Ah! Ah… scrâșni Roman mișcând capul de durere când într-o parte când în cealaltă. Nu e grav, vă asigur…

— N-are sens, trebuie să m-ascultați, hotărî Micu să-i spună adevărul. Sunteți accidentat grav la picior și nu mai puteți fugi…

Roman se încăpățână și, cu un efort intens, se ridică sprijinindu-se pe piciorul nevătămat. Puse nesigur celălalt picior pe pământ și nesimțind nicio durere, exclamă:

— Ați văzut că merge?...

Nu făcu însă câțiva pași că durerea îi prinse piciorul rănit ca într-o menghină. O toropeală amețitoare îi invadă tot corpul. Micu și Iancu îl prinseră de sub brațe și îl așezară cu grijă pe iarbă. Roman închise ochii ca un copil rușinat.

— Lăsați, drept răzbunare, tot o să-l prindă Ringo, căută să-l consoleze Micu.

— Ringo și cu cine? deschise ochii ofițerul intuind intenția lui Micu.

— Ringo și cu mine, răspunse subofițerul foarte calm. N-avem altă soluție.

— Și cum adică, eu să nu merg? făcu Iancu ochii mari. Pentru asta m-am chinuit până aici?

Roman vru să-i ia apărarea lui Iancu, însă Micu rosti înaintea căpitanului:

— Ba da, poți să mergi, dacă te lasă sufletul să abandonezi aici un om suferind care în orice moment are nevoie de ajutor.

— Eu n-am nevoie de ajutor, făcu Roman.

— Lăsați, tovarășe căpitan, ați văzut… Apoi, uitați-vă și la Iancu, nu mai poate fugi!

— Nu-i adevărat! interveni Iancu. De ce vorbiți în numele meu?

— Fiindcă asta este părerea mea. Trebuie să știi că eu practic meseria asta de mult, că fug în urma câinelui de ani de zile și am căpătat o rezistență ca un alergător de cursă lungă. Măi, Iancule, tu ești băiat bun! Ai vrut să ne ajuți și acum, iată, ești omul de cel mai mare ajutor. Ce m-aș fi făcut oare, în situația de față, dacă nu erai tu?

— Ați fi abandonat cursa…

— Pe câtă vreme așa, Ringo va fi din nou pe urmele criminalului și nu ne va scăpa!

Ringo stătea culcat în apropierea lui Micu și se uita tăcut când la stăpânul său, când la Iancu.

— Vă rog să mă iertați, tovarășe căpitan, spuse Micu. N-am spus nimic cu răutate și-mi pare rău de ce s-a întâmplat. Sunt sigur că mă înțelegeți: nu există altă soluție.

— Bine, bine, făcu Roman stânjenit. Caută să fii prudent. Te așteaptă cea mai grea cursă de urmărire din viața ta. Criminalul, pe lângă avansul pe care-l are, fuge acum cu disperare, fiindcă a fost alertat de Ringo când a lătrat ca să mă salvați pe mine.

— Știu ce mă așteaptă, înclină Micu ușor din cap. Vă rog, însă, să stați liniștit și să nu părăsiți locul, ca să vă găsească ajutoarele pe care le voi trimite. Dacă totul iese bine, mă întorc chiar eu cu ele.

Zicând acestea, subofițerul chemă câinele. Ringo se ridică și veni imediat lângă el. Micu îi legă coarda de conducere și Ringo scânci de mai multe ori, privind pieziș, cu ochi mici, nedumeriți, la stăpânul său.

— Așa trebuie, ca să nu ne-nșelăm, îl mângâie Micu. Te-ai învățat cam rău, afurisitule!

Îl apăsă apoi ușor cu palma pe crupă. Câinele se gudură și vorba blajină a dresorului îl făcu să uite repede de coardă.

— Hai, Ringo, gata!

…Ringo porni din nou, într-un ritm alert; regăsise culoarul acela proaspăt cu urma de miros a criminalului și nu-l mai șicana nicio picătură de ploaie. Norii începuseră să se desfacă în forme ciudate, ca apoi să se lase zdrențuiți și fugăriți de o lumină albastră, care puse repede stăpânire pe cer. Poate doar frigul să fi reprezentat un obstacol pentru Ringo, dar în realitate îl ajuta, fiindcă îi conserva urma și-i imprima o notă de siguranță. Galopa într-un ritm care-i convenea atât lui cât și stăpânului său, nefiind nevoie de nici cea mai mică întindere de coardă. Alerga cu convingere și foarte stăpân pe urma de miros care se „derula” la nasul său ca firul unui ghem. Pe măsură ce înainta pe povârnișuri și pe creste tot mai înalte, și pe măsură ce sfida efortul fizic, curiozitatea lui creștea și mai mult. Voia să afle tot mai repede cât este „ghemul” de mare și până unde duce capătul lui…

Micu era satisfăcut că Ringo făcea față cu succes pantelor abrupte, sporindu-i încrederea că ei aleargă mai repede decât criminalul și că poate îl vor ajunge la trecătoare. Ringo se simțea într-adevăr stăpân pe situația urmei de miros, ; dar de unde frământarea ciudată care-l cuprinsese? Unele zone foarte întunecoase din pădure, cu atmosfera lor apăsătoare, îi aduceau aminte, în imagini scurte, de Gim. De loviturile pe care le primise de la el, de nopțile când fusese lăsat în ploaie fără adăpost, de invidia pe care o avusese față de câinii grași, de curte, și de alte momente sumbre din viața lui. Când aceste imagini căpătau contururi mai puternice, câinele arunca scurte priviri înapoi, la stăpânul său cel bun și, după ce își recăpăta sentimentul de siguranță, făcea un salt și mai mare înainte. Curios, însă, că aceste amintiri îi reveneau și mai puternic în minte când întâlnea câte un copac negricios, ale cărui crengi uscate de ger semănau cu niște gheare. Și-atunci alerga întins, parcă dorind să scape mai repede de ele. Oare Nada?… Nu, pentru că Micu și Alina erau prea buni și n-ar fi putut s-o lase singură. Sigur că da, altfel n-ar fi luat-o din cușcă. Și iar alerga să scape de năluci…

— Ce-i Ringo, s-a-ntâmplat ceva? auzi vocea stăpânului său care observase că-ntinde coarda.

Câinele se uită scurt înapoi și rări pasul. Apărând un luminiș, imaginile sumbre îi dispărură și începu să-l irite urma de miros. Era o

iritație care semăna cu un dor de răzbunare pe nălucile din visul de peste noapte. Acceleră ritmul fără voia lui și lăsă capul mai în jos pentru a fi mai aproape de urmă. Micu interpretă această pornire a câinelui drept o senzație de prospețime pentru că părăsiseră umbra întunecoasă a pădurii și în fața lor se deschisese o poiană care ducea spre trecătoare. Erau aproape de vârful muntelui. Hotărî să nu tragă de coardă, pentru a da satisfacție câinelui. Aerul de munte îi făcea foarte bine lui Ringo; probabil câinele se simțea acolo tot mai în largul său, în pofida unui efort epuizant despre care Micu nu-și amintea să fi existat vreun alt caz. Știa despre două cazuri, unul la canadieni, iar altul la englezi, când doi câini parcurseseră distanțe apreciabile pe urmele unor deținuți evadați și s-au sacrificat în lupta cu infractorii, însă terenul parcurs de ei a fost la șes. Ori, Ringo al său luptase cu zăpada, cu ploaia și cu vântul, lupta acum cu muntele… Până să ajungă în poiana aceea, parcurseseră peste douăzeci și cinci de kilometri, numai în pante care mai de care mai abrupte, asasinul urmărit dând dovadă că este un excelent cățărător și că muntele îi este familiar. El alesese muntele crezând probabil că niciun câine de urmărire nu poate rezista unui asemenea efort, iar dacă totuși se va încumeta o va face greu, mărindu-i șansele lui de a se îndepărta. Crezuse, apoi, că niciun însoțitor al vreunui câine polițist nu poate avea o asemenea forță fizică încât să poată rezista până la capăt. Se înșelase, deși Micu se simțea acum epuizat. De la despărțirea lor de căpitanul Roman și de Iancu, trecuse mai bine de o oră și ritmul în care ei urcaseră pantele fusese îngrozitor. Micu încleștase tot timpul din dinți și se-ncurajase singur în acest efort, deoarece era conștient că numai așa îl pot prinde pe criminal. Ajunși acum în poiană, Ringo, care se dezlănțuise de-a binelea, îi cerea prin salturile lui să nu-l înfrâneze și să-l urmeze cu un plus de voință. Subofițerul ar fi vrut să se oprească, să facă o scurtă pauză pentru a-și trage sufletul, dar presimțea că animalul iuțise pasul pentru că se apropia de „țintă”. Continuă deci să fugă în urma câinelui într-o îndârjire oarbă. Parcurseră, în această fugă bezmetică, distanța până la o creastă în apropierea trecătorii, distanță care însumase ca timp douăzeci de minute. Acolo Ringo se opri obosit și începu să dea târcoale unui obiect. Era haina criminalului. Micu se întinse pe iarbă cu fața-n jos ca să-și tragă sufletul, iar Ringo se așeză lângă el, gâfâind, cu limba scoasă. Subofițerul se șterse de transpirație.

— Nu trebuie să facem pauza prea mare, că iar ne îmbolnăvim, își mângâie el câinele.

Examină haina pe care o găsise Ringo. După aburii care ieșeau din ea, de la transpirație, asasinul o abandonase de puțină vreme, ceea ce însemna că nu era cu mult înaintea lor. Dar, așa cum procedase până atunci, evitând drumul comun și mergând tot pe scurtături, ca un bun

alpinist, asasinul își alesese traseul peste o creastă de lângă trecătoare, care scurta considerabil drumul până-n vale. Subofițerul împachetă haina, o puse în rucsac, apoi se adresă câinelui:

— Hai, Ringo! Ne-am făcut și vânători de munte. Încă un efort!…

Ringo dădu ușor din coadă, înțelegând că trebuie să-și reia misiunea.

— Bea puțină apă înainte… Numai puțină, atât! îl opri Micu. Pe urmă iar tragem mâța de coadă la spital…

Câinele se linse pe bot, apoi se scutură de câteva ori ca să se-nvioreze. Subofițerul îi dădu să miroasă haina ucigașului. Câinele adulmecă, apoi lăsă din nou botul în jos și începu suișul ultimei creste pe care o mai aveau acum în față. Urcă ceva mai greu, fiindcă era și el frânt de oboseală, dar Micu fu mulțumit de timpul pe care îl „scoseseră" până-n vârf. Priviră-n jos. Criminalul nu se vedea. Reușise probabil să intre în pădurea din vale, care se afla cam la un kilometru de vârful crestei. „Nu-i prost!" privi Micu în stânga. Drumul trecătorii șerpuia în vale, la patru-cinci kilometri de linia dreaptă a pădurii în care intrase infractorul. Dincolo de pădure: șosea, mașini și multe alte șanse de scăpare… „Nu-i prost!" repetă Micu în gândul lui. Se uită apoi la Ringo și-l mângâie!

— Șansele sunt tot la tine, inimosule!…

Începură coborârea. Panta era abruptă, iar pietrele foarte colțuroase. Ringo se descurca destul de bine, fiindcă se strecura ușor printre pietre, însă pentru Micu coborârea era un adevărat calvar. Pietrele umede îi fugeau cu repeziciune de sub picioare și, ca să-și mențină echilibrul, să nu cadă în prăpastie, înfrâna de fiecare dată, încordându-și din răsputeri mușchii. Picioarele sale obosite făceau față cu greu acestui efort, iar întinderea musculară o simțea până la coapse. Ar fi preferat să urce o asemenea pantă, decât să o coboare. Tălpile sale erau numai bășici și imediat ce pantoful călca peste o piatră mai colțuroasă, durerea îl săgeta ca un vârf de lance. Dar voia să câștige timp și refuza ideea că ucigașul poate ajunge înaintea lor în vale, la șosea. Prea fusese totul un chin până aici… Când întâlnea în cale un teren mai „prietenos" iar panta era ceva mai lină, sărea alunecând pe spate până dădea de un obstacol care să-l frâneze și să-l ajute să revină în poziția normală. Atunci zâmbea… Zâmbea pentru că câștigase mai mulți metri în viteză și căuta cu privirea un al doilea tobogan. Și iar salt, iar crispări de durere, iar voință…

…Când Micu ajunse la capătul coborârii, era aproape sfârșit, dar primul lucru pe care-l făcu se uită la ceas.

— Bravo, Ringo! își mângâie el câinele, deși ar fi trebuit ca felicitarea să-i fie adresată deopotrivă și lui. Încă puțin și gata! Hai, Ringo! Urma! Urma, Ringo!…

Îmbărbătat de felicitare și de mângâieri, dar mai ales de dorința

arzătoare a stăpânului său, câinele uită că voia o mică pauză și se lansă înverșunat pe urma de miros.

— Hai, Ringo! Pe el! Pe el, Ringo! auzea îndemnuri repetate din spate.

Micu uitase total de sine, de dureri, de picioare, de inima care-i bătea ca un piston de locomotivă și alerga ca un lunatic, repetând: „Pe el! Pe el, Ringo! Hoțul, Ringo!…” Imboldurile care veneau tot mai puternic din urma sa îi treziseră din nou lui Ringo acel dor de răzbunare din pădurea întunecoasă și-l făcură să alerge ca un cal de curse în ultima turnantă.

După trei kilometri parcurși prin pădure în ritmul acela infernal, Micu simți că se sufocă; era sleit de puteri și-i trecu prin gând, pentru prima dată, să abandoneze. „Nu se poate. Trebuie!” încerca să se îmbărbăteze singur, își simțea picioarele tot mai grele, iar o căldură ciudată îl toropea. „Trebuie, căci mai este numai un kilometru până la șosea și adio criminal! Trebuie, căci căpitanul Roman mă așteaptă accidentat acolo sus. Trebuie!…” Își scoase pantofii și, cu ultimele sforțări, încercă să-i țină pasul lui Ringo. Deși obosit peste măsură, câinele se înviorase brusc, dovadă că momentul cheie se apropia. Începuse chiar să i se zburlească părul. Micu mai alergă câțiva zeci de metri și simți că, încet-încet, coarda de conducere începe să se-ntindă. Îi părea rău că-l lasă puterile, se chinuia să facă pașii mai mari, însă degeaba, mai mult de atât nu putea. Își mușcă buza puternic și privi înainte, ca și cum ar vrea să vadă pentru ultima dată o țintă pierdută. În acel moment, la vreo treizeci de metri în fața lui, văzu după un lăstăriș un bărbat care fugea cu pași mici și grei drept înainte.

— Hoțul, Ringo! strigă Micu. Hoțul, Ringo!

Câinele se opri cu urechile ridicate-n sus, le mișcă o clipă, apoi după o încordare foarte puternică a trupului se aruncă spre inamic cu toată viteza de care era capabil. Plecase din loc ca un bolid și Micu era convins că-l va doborî pe ucigaș din prima izbitură. Fugi și el într-acolo, însă picioarele îi erau mai grele ca niciodată…

Câinele, pe măsură ce se-apropia de infractor, accelera ritmul și devenea tot mai înverșunat. Criminalul, observând pericolul care venea în urma sa și la care se așteptase în fiecare clipă pe parcursul acestei fugi blestemate, se opri în loc. După o clipă o luă din nou la fugă, dar își dădu seama că animalul îl va ajunge repede din urmă și-i va sări în spate. Așa că se opri iar și se-ntoarse cu fața la Ringo, așteptând să se apere ca o fiară hăituită. Ajungând cam la zece pași de infractor, Ringo forță și mai mult ritmul, dar când se afla aproape de el și-l privi ca să-i sară-n piept, se-ntâmplă ceva inexplicabil. În loc să sară asupra infractorului, câinele se opri brusc în fața lui, de parcă ar fi vrut să-l studieze ca pe un obiect necunoscut, își reveni și sări cu forță, de pe loc, asupra lui, doborându-l, dar simți în același timp o

căldură sfâșietoare în pântece, care-l făcu să cadă la pământ, să s încovoaie și să chelălăie deznădăjduit.

— Ringo! Ringoo! strigă Micu în timp ce asasinul dispăruse după un tufiș cu cuțitul în mână.

Ajungând lângă câine, îngenunche lângă el, îi atinse rana și mâna i se umplu de sânge. Sângele îl făcu pe Micu să-și revină din șoc. Vru să fugă după criminal, dar își dădu seama că nu-l mai putea prinde: omul acela coborâse, desigur, povârnișul, ajunsese la șosea, iar de acolo putea oricând să ia o mașină de ocazie. Măcar de-ar izbuti să-l salveze pe Ringo… Îl întinse pe spate ca să-i examineze rana. Câinele gemu de durere. Rana era profundă și Micu se întrebă disperat: „De ce-ai ezitat? De ce-ai ezitat? Dacă nu te opreai din salt, l-ai fi învins.” Ringo stătea nemișcat, iar privirea i se-ncețoșa. Micu îi luă pulsul. Constată că bătăile inimii sunt slabe. „E grav! Trebuie dus urgent la spital, altfel l-am pierdut!” Se dezbrăcă repede de haină, își scoase cămașa și înfășură cu ea pântecele câinelui, în zona tăieturii, pentru a opri hemoragia. O strânse cât mai tare și câinele chelălăi.

— Te doare, știu, îl mângâie Micu. Dar o să te faci bine, ai să vezi. Tu n-ai să sfârșești așa… Nu te lasă Micu. O să stau și cu tine în spital, ai să vezi. N-am mai stat noi amândoi șase luni?

Înfășură și haina peste pântecele câinelui, o înnodă la mâneci și se uită în jur. Lângă rucsac, în iarbă, văzu manșeta unei cămăși și un buton. Proveneau de la cămașa asasinului, care fusese sfâșiată de Ringo. Le băgă în buzunar, apoi îi veni ideea să-i ia cureaua lui Ringo de la gât și să-i strângă pântecele peste haină. Câinele gemu din nou și Micu îi turnă pe gât puțină apă. Ringo își mai reveni.

— Ai să te faci bine, ce ți-am spus eu! îl mângâie Micu. Scăpăm noi și de asta și iar o să zburdăm…

Abandonând rucsacul și toate celelalte, subofițerul luă câinele în brațe și coborî în fugă, într-o adevărată cursă contra cronometru, până la șosea. Durerea pe care i-o pricinuise înjunghierea lui Ringo îl făcuse să-și uite oboseala: alerga cu picioarele goale. Știa că în caz de răniri prin înjunghiere, dacă au fost afectate mai multe țesuturi și a fost secționată o arteră mai mare, hemoragia este foarte puternică, iar moartea câinelui poate surveni în două ore. Fugea cât putea, cu sufletul la gură, gândindu-se că Ringo avusese, totuși, puțin noroc pentru că necazul se întâmplase nu prea departe de șosea și aveau șanse să găsească repede o mașină care să-i transporte la un spital. Se uită din instinct după criminal, dar nu-l văzu. Acesta desigur că ajunsese mai înainte și luase o mașină de ocazie. Subofițerul lăsă câinele jos și începu să se agite nervos, uitându-se în dreapta și-n stânga după o mașină. Ca un făcut, șoseaua rămânea pustie. Se uită nervos la ceas. Nu putea aștepta așa o veșnicie, fiecare clipă era prețioasă pentru salvarea câinelui. Îl luă din nou în brațe și începu să

fugă cu el pe șosea, în direcția orașului. Auzi din spate duduit de tractor. „Ah, salvarea!” se bucură el. Câinele parcă adormise, dar gemea rar și încet. Probabil o stare de semicomă. În sfârșit, tractorul ajunse lângă el. Micu îi spuse tractoristului despre ce era vorba și omul se dădu repede jos și-l ajută să urce câinele în tractor. După ce-l puse cu grijă în cabină, se urcară repede și ei.

— În momentul când vezi vreo mașină, fie din față, fie din spate, faci semn cu farurile să oprească! îi spuse Micu tractoristului.

Tractoristul, un tânăr cu fața bronzată, încuviință scurt din cap și acceleră. Tractorul începu să zgâlțâie puternic și porni în salturi.

— E bătrân, spuse tractoristul, dar la anul îmi dă unul nou, așa mi-a promis tovarășul inginer.

— Lasă asta, i-o scurtă Micu. Accelerează la maxim…

— Pedala-i până la fund, protestă tractoristul.

— Iartă-mă! se scuză subofițerul. Nu-ți poți da seama în ce situație este câinele.

— Greșiți, spuse tânărul și-și potrivi mai bine șapca. M-am gândit că dacă nu întâlnim nicio mașină o să vă duc la văru-meu.

— Zău? Și cine-i vărul dumitale?

— E medic veterinar. A făcut facultatea la Iași! zise el cu emfază.

— Niciun medic veterinar nu-l poate ajuta pe Ringo. Câinele e rănit și numai o intervenție chirurgicală îl poate salva.

— Păi și văru-meu taie!

Micu observă în spate un autoturism care venea cu viteză.

— Barează drumul! strigă el.

Tânărul se conformă ordinului. Dacia 1300 frână brusc, iar șoferul, un grăsun, coborî din mașină, pășind amenințător spre cabina tractorului. Subofițerul se dădu jos și îi explică situația. Mai cu voie, dar mai mult fără voie, șoferul autoturismului acceptă rugămintea lui Micu, însă se-ntoarse și-i spuse sec:

— Dar la mine în mașină să nu se scurgă nicio picătură de sânge, că abia mi-am făcut huse noi, de comandă, și m-au costat o groază de bani.

— Nu… Nu se va scurge nicio picătură de sânge pe husele dumneavoastră, zise Micu trist. Voi ține câinele în brațe…

— Așa da, mai merge, spuse grăsunul. Nu știți dumneavoastră câtă cheltuială este pentru o mașină ca asta… În plus, pierd timp, îmi deviați traseul, benzină…

— Vă plătesc benzina și toate celelalte cheltuieli, îl liniști subofițerul. Esențialul este că salvați pe cineva de la moarte.

— Pe cine? se-ntoarse grăsunul ostentativ. Un jigărit de câine?

Micu își mușcă buzele, luă câinele-n brațe, ajutat de tractorist, și se-ndreptă cu el spre autoturism.

— E un tâmpit, tovarășe plutonier! strecură tractoristul, jignit și el

de vorbele grăsunului.

— Eu tâmpit?! auzi grăsunul și își încleștă pumnii.

— A greșit, interveni subofițerul. Nu știe ce spune.

— Cum, tovarășe plutonier! sări tractoristul. P-ăsta îl doare de huse, de mașină, în timp ce un suflet se duce în pustiu? Dacă era el în locul câinelui, îl lăsam în șosea?

Grăsunul se calmă imediat și înghiți în sec.

— Așa sunt ăștia: neciopliți! se mulțumi să arunce el ca, totuși, să iasă deasupra.

Tractoristul vru să mai spună ceva, dar Micu îl opri:

— Lasă, liniștește-te. Mulțumesc pentru ajutor.

— Ah, nu-i nimic, spuse tânărul. Succes lui Ringo, să reziste la operație!

— Iar eu îți doresc un tractor nou, îi strânse mâna subofițerul.

Se urcă cu Ringo pe bancheta din spate a autoturismului. În față stătea soția grăsunului, care nu răspunse la salutul subofițerului.

— Ce-i, Pițule? se adresă ea soțului când acesta se urcă la volan. Miliția iar ne dă probleme?

— Da, dragă, acceleră acesta nervos. E vorba de un câine…

— Un câine? se arcuiră sprâncenele rimelate ale femeii. Un câine în mașina noastră?

— Da dragă… Un câine!

— Barem e de rasă?

Se-aștepta la un răspuns din partea subofițerului. Micu însă își ținea câinele strâns la piept și nu-i răspunse. Auzind gemete, femeia deveni foarte curioasă și tăcu, ciulindu-și urechile.

— Curaj, Ringo! Tu nu trebuie să mori! murmură Micu. Rezistă! Rezistă, ajungem imediat la spital! Eu nu pot să trăiesc fără tine, Ringo! Numai noi știm câți oameni am salvat de la moarte! Atunci tu de ce să mori? Tu vei trăi, Ringo! Rezistă, Ringo! Rezistă!

În mașină se auzeau numai zgomotul motorului și, din când în când, gemetele apăsătoare ale câinelui. Ringo respira greu. Nu era vina lui că nu putea să răspundă nici cu cel mai mic gest care odinioară îl făcea pe Micu să înțeleagă că el pricepuse ceea ce i se transmisese. Încercase o singură dată să dea din coadă, atunci când băuse apă, dar îi era aproape de neînțeles de ce nu reușise. Avusese impresia că-i revin puterile, iar arsura din pântece se mai potolise. Simțea o moleșeală în tot corpul. Îl țineau treaz mângâierile și vorbele stăpânului său, îl ducea, oare, din nou spre viață, spre munții aceia semeți și înzăpeziți de pe Valea Prahovei? Îl ducea la Alina? Îl ducea să se întâlnească cu Nada?…

*

— Bucureștiul, la telefon! anunță centralista. Sunteți chemată de Institutul „Pasteur”.

— „Institutul…” se miră Alina.

— Alo! Eu sunt… recunoscu femeia vocea soțului ei, însă era mult schimbată.

— Ce-i cu tine, dragă?

— Ringo… Ringo… spuse Micu întretăiat.

— Ce-i cu Ringo. A pățit ceva?

— Da. A fost rănit. E în operație.

— Vai! începu să plângă și Alina. Cum a fost posibil! Tu ce-ai păzit?

Micu îi explică soției ce se întâmplase.

— Are șanse de scăpare, insistă Micu. Ringo nu va muri, chiar dacă a greșit.

— Bine-ar fi… Dar de ce-a greșit, de ce a ezitat?

— Nu-mi pot explica. N-a reacționat niciodată în felul acesta.

— Și dacă nu ezita, putea păți la fel?

— Nici vorbă. Criminalul era pregătit să se apere, dar Ringo se ducea spre el ca un proiectil, și i-ar fi smuls cuțitul din mână din viteză. Ideea ucigașă i-a venit în fracțiunile acelea de secundă, după ce câinele s-a oprit în fața lui. Când Ringo a sărit asupra lui, atunci a scos și el cuțitul. Câinele nu s-a așteptat…

— Criminalul! Criminalul!… începu Alina să bocească. Cel puțin ești sigur că Ringo scapă?

— Așa sper, așa cred. Operația a început acum un sfert de oră. Durează cam două ceasuri, după cum mi-au spus medicii.

— Deci e destul de grav...

— Să sperăm că nu, o îmbărbătă Micu. Ringo e totuși rezistent. O să scape, ai să vezi… Am să te sun după ce se termină operația.

— Până atunci am să stau ca pe ghimpi. Nu mă pot împăca cu gândul că-l pierd pe Ringo. Lui îi datorez viața...

— Și eu, făcu Micu. Și mulți alții…

— E un câine extraordinar… Auzi? Ce face Nada?

— Nu prea bine, zise Alina după o pauză. Nu se mai poate ridica de jos și refuză hrana.

— Ce spune medicul?

— Că are o sarcină foarte grea. E de părere s-o ducem la Sibiu, fiindcă acolo are toate condițiile necesare. Te așteptam pe tine, să vorbești cu el.

— Asta ne mai lipsea! Transmite-i că sunt de acord s-o ducem la Sibiu, dacă așa crede el că este mai bine. Mergeți împreună la inspectorat, ca să v-ajute c-o mașină.

— Bine, așa o să facem, consimți soția.

După ce puse receptorul în furcă, subofițerul se duse în holul din

fața sălii de operație. Minutele treceau cumplit de greu, iar așteptarea era chinuitoare… Ca să-i fugă gândurile rele, ar fi dorit să stea de vorbă cu cineva, să discute orice, dar nimeni nu trecea pe hol și nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Încercase să audă ce se întâmplă în sala de operație, lipindu-și urechea de ușă, dar nu putuse deslușì nimic în afară de zgomotul metalic al instrumentelor chirurgicale, precum și câteva cuvinte cărora nu le înțelegea sensul. Se plimbă prin încăpere. Privirea îi întâlni un tablou care reprezenta doi câini polițiști „lucrând” sub supravegherea unui dresor. Surâse și își închipui că dresorul este el, iar câinii sunt Nada și Ringo. Nu-și mai luă ochii de la tablou și gândurile-i patinară printr-o perdea de ceață la ziua când îl întâlnise pe Ringo…

…Tânăr și nu prea viguros, sergentul-major Micu era dornic să se afirme împreună cu animalul pe care-l avea în primire, Nada. În doi ani, de când o luase de la Centrul de dresaj câini din Sibiu, „cățelușa”, cum fusese ea poreclită, ajunsese la proporții normale și obținuse cu ea unele rezultate frumoase. Nada promitea mult, era un animal deosebit de abil și de ascultător, iar Micu se atașase de ea și o dresase cu multă răbdare. El fusese chemat la Sibiu, alături de alți subofițeri, să i se repartizeze un câine. În prima zi, li s-a dat voie subofițerilor să se joace cu câinii, pentru ca fiecare să-l aleagă pe cel care se atașează mai mult de el. De Micu, care fusese mai retras decât ceilalți, se atașase „cățelușa”. Ei nu-i rămăsese cu cine să se joace și l-a studiat pe Micu, de la distanță, neîndrăznind să se apropie de el. Când Micu a început însă să-i facă semne prietenoase, ea a venit la el tot într-o fugă. Îi simțise probabil firea și chiar din prima clipă i-a sărit direct în brațe. Ceilalți subofițeri erau puțin invidioși, fiindcă niciun câine nu-și manifestase afecțiunea în acest fel. În compensație, căutau să-l șicaneze pe Micu că alegerile pe care le făcuseră ei erau mai grozave, că ei aveau cățelandri mari și voinici, pe câtă vreme „cățelușa” era cea mai sfrijită. Pe Micu, însă, nu-l deranja asta. Știa că principalul principiu al reușitei în dresaj este atașamentul câinelui de dresor.

Afecțiunea pe care cățelușa o dovedise de la început față de el, era o garanție că vor face împreună o echipă minunată. A îngrijit-o, a dresat-o. Rezultatele au apărut și ele. Nada prinsese mai mulți infractori, iar la două concursuri obținuse premiul trei, cu siguranță, putea obține rezultate și mai bune, însă mai trebuia lucrat cu ea. O perioadă de timp, Micu fusese bolnav, iar Nada refuzase să repete cu altcineva ce o învățase stăpânul ei. Medicii îi recomandaseră lui Micu un tratament la sanatoriul T.B.C. din Bușteni, însă subofițerul refuzase, argumentând că Nada se va descalifica dacă nu se va duce cu ea la Sibiu, la un curs.

— Bine, te vei duce cu ea trei luni la Sibiu, îi spuse lui Micu colonelul Chiriac. „Cățelușa” te iubește numai pe tine și n-am putut s-

o atașăm temporar de altcineva. Abia a primit hrana… Parcă știe că suferi… Te vei duce, însă, numai cu o singură condiție: după ce-o aduci de la Sibiu, te internezi la sanatoriu, așa cum ți-au prescris medicii. Ai înțeles?

…Micu se afla de două zile la Centrul de dresaj câini din Sibiu și exersa intens cu Nada cele mai complexe elemente de dresaj. Alesese o porțiune de teren undeva mai departe, unde să nu-i poată stingheri nimeni. Într-o zi, când subofițerul executa cu Nada un element ceva mai dificil, aportarea unui obiect al unui rănit, observă, într-un tufiș, doi ochi pătrunzători care le urmăreau fiecare mișcare. Micu nu-i băgă în seamă, gândind că este un cățelandru care s-a-ndepărtat prea mult de confrații săi aflați în orele de joacă. Continuă exercițiul cu Nada, însă cățeaua nu se afla într-o dispoziție prea bună și greșea de multe ori. Micu, totuși, nu renunță și insista ca Nada să execute corect. Cățeaua pornea bine spre manechin, însă când ajungea în apropierea lui se oprea. Subofițerul se gândi că este bine s-o încurajeze și scoase din buzunar o bucată de zahăr. În momentul când cățeaua luă în gură bucata de zahăr, din tufiș se auzi un scâncet. Micu se uită într-acolo și zări câinele care îndrăznise să iasă în marginea tufișului. Era un cățelandru cu părul negru ca pana corbului, înalt, dar slab și fricos. Ca vârstă, era trecut bine de un an. Micu se întrebă ce căuta pe-acolo, doar ora de joacă se terminase de mult. Presupuse că-l avea cineva în primire și probabil îl scăpase din cușcă. Subofițerul îi aruncă și „negriciosului" o bucată de zahăr. Câinele o rupse la fugă, apoi se-mpiedică și se rostogoli ca un tăvălug. „Dar e fricos rău de tot!… remarcă subofițerul. Ce l-o fi speriat așa?!" După ce „negriciosul" dispăru, Micu își luă gândul de la el și reveni la Nada care stătuse tot timpul cu urechile ciulite și urmărise toate mișcările semenului ei. „Hai, Nada, la treabă, că azi n-ai învățat cine știe ce! Mă tragi pe sfoară…" Cățeaua se gudură și trecu în stânga stăpânului său fără să-l privească în ochi. Micu o mângâie puțin, apoi îi dădu din nou comanda de execuție. Nada se duse până la capul manechinului, dar acolo se opri. Micu repetă mișcarea și Nada se opri tot acolo. „Are poftă de zahăr!" își zise în sinea sa, gândind s-o recompenseze din nou pentru că, oricum, făcuse un progres. Îi dădu bucata de zahăr și iarăși se auzi scâncetul, mai tânguitor decât prima dată. „Negriciosul" stătea tot acolo, în marginea tufișului, însă într-o poziție care-l trăda că ar fi dispus să mai înainteze câțiva pași. Privind la el, Nada scheună și dădu mărunt din coadă. „Hm! Ce-o fi cu câinele ăsta? îl studie Micu mai atent. Parcă-i rănit, observă el. Dacă nu-mi dă pace, s-a zis cu dresajul pe ziua de azi!" Hotărî, totuși, să nu-l alunge prin vreo vorbă aspră sau vreun gest repezit. Lăsă să cadă câteva bucăți de zahăr ca să le vadă câinele. Nada nici vorbă să se repeadă la ele: rămăsese cu ochii la „negricios". Subofițerul trase ușor de lesă. Hotărâse să

schimbe locul, să se ducă în altă parte unde să scape de „negricios”. Își luă geanta în care avea diverse obiecte pentru dresaj, manechinul și plecă cu Nada. Evita să se uite înapoi pentru a-i da curaj „negriciosului” să vină la zahăr, însă Nada mergea mai mult cu capul întors și nu înceta să mătură aerul cu coada. „Uite beleaua!” își spuse Micu. Mai parcurseră așa cam zece metri și cățeaua trase de lesă, zvâcnind înapoi. Subofițerul întoarse capul și-l văzu pe „negricios” în locul de unde plecaseră ei, ronțăind cu poftă la zahăr. „Lasă-l! El nu-i dresat ca tine, e fricos!” o mângâie Micu și-i îndreptă capul înainte. Nada se opuse și se-ntoarse cu tot corpul spre câine. „Dacă mă superi, îl alung imediat!” Nada parcă pricepu amenințarea lui Micu și se-ntoarse. Plecară mai departe până când nu mai văzură câinele. Se opriră într-o poieniță cu iarbă stufoasă. Subofițerul își aranjă din nou manechinul, care reprezenta un om rănit, și alese o distanță apreciabilă. Cățeaua porni pe urma de miros până la manechin, însă se oprii lângă basca ce acoperea capul acestuia, adulmecând-o, „Ce-i cu tine, Nada, de nu merge azi? De ce n-o iei în gură s-o aduci! spuse Micu nemulțumit. N-ai auzit comanda? Aport! N-ai auzit-o?” Cățeaua, lăsase capul în jos, știa că-i admonestată. Exercițiul avea drept scop deprinderea animalului de a aduce un obiect al rănitului pe care l-a descoperit: pălăria, basca, basmaua, o poșetă sau alt lucru din apropierea lui. În cazul de față, Nada, descoperind „rănitul”, trebuia să-i ia basca din cap și să i-o aducă stăpânului. Era, de fapt, un exercițiu foarte greu pe care nu-l putea învăța orice câine. Comanda îndemna câinele să aducă un obiect degajat și trebuia lucrat intens cu el până să i se formeze deprinderea să aducă obiectul din proprie inițiativă, fără comandă. Câinele știe, din execuția altor comenzi, că anumite obiecte nu avea voie să le ia în gură, și de aici în mintea lui se declanșa un veritabil conflict. Reușita unui asemenea exercițiu însemna ore, zile și chiar luni de repetiții, câinele devenind cât se poate de util dacă l-a învățat, fiindcă poate salva oameni de la moarte, descoperind răniți, persoane dispărute, rătăcite sau aflate în primejdie. Pentru ca Nada să învețe acest lucru, Micu descompuse exercițiul în două. În prima fază urma ca animalul să descopere singur „rănitul” prin comanda „Caută! Caută rănitul!” și să-i semnaleze prezența prin lătrat. În faza a doua, urma să facă o alegere de obiecte din grup printre care să fie și basca „rănitului”. Apoi urma ca basca aleasă să i-o pună în cap manechinului și cățeaua să i-o ia de pe cap fără comandă. Subofițerul mai avea la dispoziție și alte procedee, cum ar fi fost de pildă fixarea de zgardă a obiectului care trebuie aportat, dar el se opri la metoda alegerii de obiecte din grup, fiindcă i se părea că este mai ușor de înțeles pentru Nada. Puse așadar mai multe obiecte la distanță de un metru între ele, printre care și basca „rănitului”. Îi dădu Nadei urma de miros de la manechin, dar tocmai când cățeaua se

îndreptă spre grupul de obiecte să aleagă basca, se auzi lătratul unui câine. Cine putea fi? Nimeni altul decât… „negriciosul”. Nada se opri în loc și lătră scurt. Micu își săltă cascheta pe ceafă și își puse mâinile în șold. „Bine mă, frumosule, nu ți-am dat zahăr numai să mă lași în pace?” se răsti el la câinele care avusese curajul să se apropie mai mult decât prima dată. „Negriciosul” lăsă capul în jos. „E speriat! aprecie Micu după modul cum tresăreau picioarele câinelui. Ah, și e lovit! Cine-o fi nemernicul, ce dresor e ăsta?”

Îi păru bine că nu-l îndepărtase pe „negricios” mai înainte și că-i dăduse zahăr. Ar fi vrut să-l mângâie, să-i aline durerile cu câteva vorbe calde, dar știa că fricosul n-ar fi stat. Să-l fi strigat măcar pe nume, dar… probabil că numele lui era scris, așa cum era obiceiul, pe zgarda legată în jurul gâtului. Făcu un pas cu mâna întinsă și câinele se mișcă numai din corp înapoi, dar nu luă hotărârea să se retragă sau să fugă. „…Deci poate fi îmblânzit, dar e speriat” interpretă subofițerul. Scoase câteva bucăți de zahăr pe care i le arătă. Câinele dădu din coadă cu mai multă convingere și-l lăsă pe om să mai facă doi pași. Micu înțelese că dacă va mai înainta va pierde. Se mulțumi cu terenul câștigat și-i aruncă zahărul. „Negriciosul” mușcă din momeală și se apropie de zahăr, privind însă foarte ager la subofițer, ca să poată fugi dacă va simți vreun pericol. Micu rămase nemișcat, ca de altfel și Nada, care înțelegea mai bine purtările „negriciosului.”. Îl priviră amândoi până mâncă zahărul. „Îi mai dăm?” îi făcu Nadei cu ochiul. Cățeaua scânci. „Bine, îi mai dăm, că pare slăbit!” Mai scoase câteva bucăți de zahăr și le aruncă ceva mai aproape, ca să micșoreze distanța, dar câinele nu îndrăzni să vină.

Recurse la altă stratagemă. O chemă pe Nada lângă ei și-i întinse și ei două bucăți de zahăr. Deși îi plăceau grozav dulciurile, cățeaua nici nu se uită la zahăr. Ochii ei erau numai la „negricios”. Micu își dădu seama atunci încă o dată că Nada are un suflet bun, că nu este geloasă ca alți câini. Ca să-și asigure reușita, îi dădu ordin să mănânce și cățeaua se conformă. Ronțăia așa de tare zahărul și privea atât de îmbietor la „negricios”, încât îl convinse și pe acesta să se apropie și să-și mănânce zahărul. Amândoi mâncau cu poftă și se priveau tot timpul. Lui Micu îi plăcu scena, se așeză jos și le mai dădu câte patru bucăți de zahăr. Terminând de mâncat, câinii luară exemplul lui Micu și se așezară pe iarbă unul în fața celuilalt. Subofițerul îi îmbie cu vorbe calde și o mângâia pe Nada pentru a-i trezi și „negriciosului” pofta de a fi alintat. Câinele tremura mărunt și i se zburlea părul: simțea o pornire lăuntrică de a fi și el măcar o clipă protejatul acelei mâini care-i dăduse zahărul și nu făcuse niciun gest care să semnifice violența sau să-l îndepărteze. Se mai apropie târâș încă un metru, dar când Micu întinse mâna spre el se sperie și fu gata s-o ia la sănătoasa. Micu începu, să se întrebe ce căuta acolo. Era convins acum, după ce-l

văzuse bine, că „negriciosul” era un câine pripășit, care nu se încadra în programul școlii. Era, totuși, un câine de rasă, un ciobănesc german veritabil. Totul era perfect la el, ca după carte, numai că era foarte slăbit și avea ochii triști. După rănile pe care le avea, cele mai multe probabil de la lovituri, nu putea face parte dintre câinii predați cuiva pentru dresaj. Niciun dresor nu s-ar fi putut purta așa de neomenos cu el acolo, la școală. Îi era tare milă de „negricios”, iar ca să și-l apropie și mai mult o chemă pe Nada lângă el. Cățeaua păși mai întâi cu frică, apoi cu mai mult curaj, până ajunse lângă el și începură să se miroasă reciproc. Se împrieteniră repede. Micu o chemă pe Nada la el și, deși știa că ei nu-i mai ardea câtuși de puțin de treabă, o puse să aleagă din grupul de obiecte basca manechinului. Spera ca în acest fel să-l poată apropia pe „negricios”, mai ales că observase la acesta că se pricepea la mersul târâș. Dacă i-ar fi știut numele ar fi fost poate mai simplu, dar așa, încerca și el mai multe variante. Nada porni cu pași mărunți să aleagă basca, uitându-se de câteva ori înapoi, la „negricios”. Era probabil foarte greu să execute asemenea mișcări sub privirile ațintite ale unui… cavaler. Dresorul o admonestă și ea își văzu de treabă, alegând cu ușurință basca manechinului, în momentul când puse gura pe ea, câinele începu să latre și porni în fugă spre Nada. Micu fu surprins de reacția câinelui și-l urmări foarte atent. Nada, văzându-și noul prieten că vine spre ea, lăsă basca jos și se întoarse spre el. „Negriciosul” însă nici vorbă să se uite la ea. Se opri în fața bascului, îl luă în gură și porni cu el spre Micu. Dezmoștenită de obiectul care în acel exercițiu trebuia să fie „proprietatea” ei, cățeaua începu să mârâie și se repezi la „negricios”. Anticipând pericolul, câinele lăsă basca jos și se îndepărtă în fugă. Mârâind încă o dată, cățeaua luă basca în gură și o aduse stăpânului ei, apoi se așeză liniștită pe labele din spate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Subofițerul râse. „Deci câinele știe ceva. Important este că vrea să execute… Să mai încercăm o dată”. Puse basca din nou printre obiecte și le schimbă ordinea. Știind probabil ce urma și fremătând de dorința de a fi lăsat și el să aleagă obiectul căutat, câinele veni cam la doi metri de Micu, urmărind-o tot timpul pe Nada. Dresorul se prefăcu că nu-i observase apropierea și-i dădu cățelei comanda. Când Nada se îndrepta de la manechin spre grupul de obiecte, iar câinele era gata să fugă din nou după bască, Micu dădu comanda „Târâș, la mine!” Cățeaua se conformă imediat, iar subofițerul îl auzi în spate pe „negricios” cum se târa tiptil spre el. „Schema” îi reușise prin metoda imitației, care era foarte frecvent folosită în dresajul câinilor mai puțin inițiați. Câinele ajunse mai repede decât cățeaua lângă Micu, dar păstră un spațiu de un metru. Dresorului îi era suficient atât și se așeză pe vine. „Negriciosul” se uită la el cu puțină teamă, dar nefiind băgat în seamă continuă să n-o scape din ochi pe Nada. Fără să privească la câine, Micu îi întinse

degajat o bucată de zahăr și-l felicită de mai multe ori: „Bravo, frumosule! Bravo, frumosule!…” Văzând scena, cățeaua se ridică în picioare și vru să vină la Micu în fugă. „La loc! n-o lăsă acesta. Târâș!” Nada n-avu încotro și execută ordinul. La fel de „dezinteresat”, subofițerul întinse mâna până aproape de botul câinelui, îndoind palma în semn că vrea să-l mângâie. Câinele începu să mârâie, încordându-și corpul gata să-l muște. Aici era momentul psihologic! Micu nu luă mâna, ci dimpotrivă, o apropie și mai mult de botul câinelui, acceptând chiar riscul să fie mușcat. „Negriciosul” mârâi și mai tare, dar subofițerul își însoți mișcările numai de vorbe calde. „Bravo! Bravo, frumosule! Ai executat bine! Bravo!…” Nada sosi și ea în acel moment și, o dată ce Micu începu s-o mângâie cu mâna stângă sub privirile „negriciosului”, acesta renunță la mârâit și se lăsă ușor atins pe cap. Mai mult nici nu trebuia. Subofițerul îi comandă Nadei să stea culcată pentru a se putea ocupa mai mult de câine. Se așeză, în genunchi, în fața câinelui.

— Cine-i răul care ți-a provocat asemenea răni, „negriciosule”! Cine-i?… Ce cauți tu pe-aici, ia spune? De unde vii? O să te faci bine, te asigur eu. Aici sunt doctori specialiști pentru voi… Dar cum te cheamă, frumosule? dădu Micu cu mâna de zgardă. I-o dezlegă de la gât și văzu în interior cinci litere: RINGO. Ce nume frumos, Ringo! Ringo!… Auzindu-și numele câinele începu să dea vioi din coadă. Bravo, Ringo! îl felicită subofițerul. Ai executat foarte bine comanda. Bravo!…

Ringo parcă înțelese pentru ce era felicitat și, de bucurie, făcu câteva ocoluri în jurul „gazdelor” sale, făcând-o pe Nada să-și sucească gâtul după el.

— Dar altceva mai știi? îl mai mângâie Micu după ce se opri. Ia să încercăm alegerea unui obiect din grup!

Obiectele fiind deja pregătite, îi dădu urma de miros de la manechin și apoi comanda să aleagă. Puțin nesigur la început, Ringo dădu mai multe târcoale la obiecte, însă până la urmă se decise și-i aduse dresorului basca, „Bravo, Ringo! Bravo!” îl felicită Micu din nou în timp ce Nada lătra de invidie. Potoli cățeaua, apoi, ca să-l verifice pe Ringo, îi ceru altă alegere de obiecte: un pantof de-al său. Câinele se descurcă de minune, în ciuda faptului că Nada, neascultându-și stăpânul, îl deranjase tot timpul cu lătratul ei. Dresorul puse basca manechinului în cap și-i dădu lui Ringo comanda „Înainte!” ca să vadă dacă cunoaște și astfel de exerciții și să se convingă cum se descurcă în situații mai complicate. Câinele, neavând de această dată nicio urmă de miros, plecă înainte, însă era foarte dezorientat, căci nu înțelesese ce i se ceruse. Lăsând botul în jos, el o luă la dreapta, apoi la stânga și până la urmă se-ntoarse din nou la Micu, crezând că poate reușise ceva. Nada, care cunoștea sensul cuvântului „înainte” nu mai lătră

acum și veni fără comandă lângă stăpânul ei, gudurându-se că ar fi dispusă să execute ea exercițiul. Micu îi înțelese intenția și o puse pe ea să execute. Cățeaua căută până găsi manechinul și începu să latre. Ringo o zbughi de lângă dresor și fugi la Nada, lătrând și el în fața manechinului. „Nu așa trebuie lucrat, ci organizat", se amuză Micu chemând câinii la el. Îl puse pe Ringo iarăși la lucru și-i dădu comanda „Caută!". Între timp, subofițerul mutase, manechinul în alt loc. Câinele începu să caute fără a mai da semne de nehotărâre, iar în momentul când găsi „rănitul" începu să latre. „E inteligent! se bucură Micu. Numai o dată a văzut mișcarea Nadei și a executat-o perfect". Îi chemă la el, apoi le dădu câte o bucată de zahăr, încurajându-i: „Bravo, Nada! Bravo, Ringo!". Se gândi să meargă mai departe cu exercițiul, câinii putându-se stimula reciproc, ceea ce ar fi fost un câștig pentru dresaj în ziua aceea. Îi duse pe amândoi în fața manechinului și, repetând mereu comanda „Înainte!", le aplecă pe rând capul în jos ca să ia basca în gură. Niciunul nu voia. Dresorul fu tentat să pronunțe cuvântul „Aport!", dar își dădu seama că ar fi făcut o greșeală: câinii n-ar mai fi luat niciodată singuri basca din capul manechinului decât numai la această comandă. Or, basca trebuia luată fără comandă și adusă la dresor. Îi veni o idee. Le aplecă din nou capetele spre capul „rănitului" și, fără nicio comandă, le puse basca în gură pe rând, târându-i cu ea până la locul de unde le dăduse ordinul de plecare. Aranjă apoi basca pe capul manechinului și reluă exercițiul cu fiecare de la start. Comanda de aducere a unui obiect al rănitului găsit era numai cea inițială: „Înainte!". Prima care-și începu „misiunea" fu Nada. Ea găsi repede manechinul căruia Micu tot îi schimbase locul, dar în afară de lătrat nu se mai produse și în alt fel. Urmă Ringo. Câinele lătră în fața manechinului, dar spre deosebire de Nada, întinse botul spre bască. Nu știa ce să facă. S-o ia în gură sau să n-o ia? Se uită în depărtare la Micu, însă acesta era „absent". Mai mirosi puțin basca și după ce ridică botul în sus, parcă cumpănind, se decise și o trase din capul manechinului ducându-i-o dresorului.

— Bravo, Ringo! Ești un câine foarte inteligent. Ai priceput totul dintr-o singură mișcare. Bravo!

Nada, care pricepuse că noul venit fusese la înălțime, se așezase în iarbă pe burtă și urmărea felicitările și mângâierile pe care le primea câinele. N-avu curajul să scâncească și nici să dea din coadă. Dresorul o mângâie, apoi o puse iar la treabă. Nu mai era ea proastă… Descoperind „rănitul", îi înșfăcă basca din cap, cum făcuse Ringo, și i-o aduse stăpânului ei în cea mai mare viteză.

— Bravo, Nada! Bravo! o felicită Micu și pe ea.

Figura fu repetată de foarte multe ori, până când dresorul se convinse că Nada o învățase bine. Obosit, Micu se așeză pe iarbă și le dădu voie câinilor să se joace. Era bucuros că întâlnise un câine

inteligent datorită căruia, prin imitație, Nada își însușise repede un procedeu care i-ar fi luat multe zile de trudă. Privi la ei. Făceau tumbe, zburdau unul în jurul celuilalt, se prefăceau că se mușcă, se trăgeau de coadă și câte și mai câte. Scoase satisfăcut pachetul cu țigări, își aprinse una, însă după primul fum se porni pe o tuse bolnăvicioasă. Aruncă țigara. Se lăsă în iarbă, cu fața-n sus.

— Ajunge pentru astăzi, le spuse după un timp. Trebuie să mai și mâncăm, nu?

Auzind cuvântul „mâncare", câinii începură să se lângă pe bot ca și cum li s-ar fi dat o comandă.

Ajunseră toți trei numai într-o joacă în fața cantinei, de unde dresorii, luau rațiile pentru câini. Micu îl întâlni acolo pe medicul veterinar, omul pe care tocmai voia să-l caute și să-l întrebe despre soarta lui Ringo.

— Bună, Ringo! îl salută veterinarul pe câine, însă acesta se refugie speriat între picioarele lui Micu.

Subofițerul simți gestul câinelui, simți cât de mult se atașase de el.

— E fricos și e lovit foarte rău, spuse Micu.

— Nu numai atât, dar e și bolnav de tuberculoză! făcu medicul. E un câine ratat.

— Nu cred! îl contrazise Micu impresionat de ce auzise. Deci și Ringo suferea de aceeași boală ca și el… Involuntar, căută cu mâna creștetul câinelui și îl mângâie.

— Totuși, așa este, zise calm veterinarul. Și nouă ne pare rău, mai ales că este un pur sânge alsacian. N-avem niciun exemplar ca el în pepiniera noastră și ne-ar fi plăcut să-l păstrăm, cel puțin pentru reproducere.

— Cum a ajuns aici, cine l-a bătut în felul acesta?

— A fost adus acum două zile de un cetățean care ni l-a donat, cu intenția de a-l recupera noi, având în vedere că este un ciobănesc german veritabil. Pasionat după astfel de câini, omul l-a cumpărat direct de la sursă, cu ocazia unei călătorii în străinătate, plătind pentru el o sumă însemnată. „Cred că dumneavoastră veți scoate din el un câine polițist nemaipomenit!" s-a exprimat donatorul. M-am uitat, la câine și de la prima privire i-am văzut rănile. „Ce s-a-ntâmplat, cine l-a bătut?" l-am întrebat pe cetățean. „Îmi pare rău, dar un prieten de-al meu a făcut toate isprăvile astea", mi-a răspuns el. „Mi-am dorit toată viață să am un câine polițist, nu așa ca al dumneavoastră, dar, oricum, unul care să știe mai multe elemente de dresaj și să mă pot mândri cu el. Eu fiind mai mult plecat prin delegații, în țară, l-am dat pe mâna unui prieten foarte bun care pretindea că se pricepe la dresaj. Când am constatat că, de fapt, el nu se pricepea deloc și lovea foarte rău câinele, a fost prea târziu. M-am supărat pe el, evident, ne-am certat, dar degeaba: Ringo luase frica

oamenilor și-ncepuse sa muște. Cam asta e...” L-am ascultat, însă în sinea mea nu l-am crezut. Dacă el însuși nu l-ar fi bătut pe Ringo, câinele ar fi trebuit să-i fie cât de cât atașat, ori animalul era foarte înfricoșat când îl privea și căuta să stea la distanță cât mai mare de el. Mi-am dat seama atunci că, de fapt, el era autorul loviturilor, că încercase să dreseze câinele și că, neștiind cum să lucreze cu el, îl stricase.

— Absolut! confirmă subofițerul mângâind câinele. Nu s-a priceput.

— Cam așa mi-am format și eu părerea, înclină medicul din cap. El, de fapt, a venit la noi să ni-l vândă pe Ringo, să mai recupereze ceva din bani. Când i-am spus că noi nu cumpărăm câini de la particulari, iar Ringo nu mai poate fi recuperat din punct de vedere al dresajului, a înghițit în sec și ne-a spus că ni-l lasă nouă, că nu mai are ce face cu el. Ca să nu-l jignesc, i-am mulțumit și mi-a dat o hârtie la mână că ni-l donează.

— V-a fost milă de Ringo, așa-i?

— Da, de aceea l-am primit. M-am gândit, apoi, că nu-i definitiv pierdut și poate fi folosit drept câine de însoțire. Când i-am făcut, însă, controlul medical și am constatat că este bolnav de plămâni, mi-am schimbat părerea… Tocmai de aceea l-am lăsat liber prin curte, să se bucure și el de viață până-i va veni sorocul.

— Deci… vreți să-l… casați!

— N-avem de ales.

— Totuși, cred că Ringo poate fi recuperat pentru munca de urmărire, zise Micu. L-am întâlnit în pădure și după ce l-am atras foarte greu, fiindcă era sperios, l-am pus să execute aceleași mișcări ca și Nada. Le-a executat perfect și încă a depășit-o, demonstrând că este înzestrat cu o inteligența rară. Eu cred că merită investiția.

— Nu merită, fiindcă nu putem ține un om un an de zile să stea în permanență lângă el și să-l învețe elementele de dresaj într-un ritm dulce. Iar dacă ar sta în spital fără să fie dresat, pierderea ar fi și mai mare, fiindcă n-ar mai putea învăța nimic după aceea. Are de-acum o vârstă care ridică probleme dacă mai poate însuși toată gama de exerciții.

— Poate, stărui Micu. Cât are?

— Un an și șapte luni. Știi bine că perioada de însușire a dresajului este între vârsta de șase luni și un an.

— Totuși, fiind un câine mai inteligent decât ceilalți… insistă subofițerul. În plus are și-un avantaj…

— Avantaj? Care?...

— Acela de a fi fost bătut!

— Nu te-nțeleg, zise mirat medicul.

— Fiind bătut rău, dacă Ringo găsește un dresor răbdător, de care să se atașeze, pe care să-l iubească, tocmai afecțiunea îl va face să

învețe mai ușor. Câinii foarte inteligenți dau rezultate numai dacă lucrează cu un conductor de care le place. Altfel, sub comanda altora, sunt răuvoitori și lasă impresia că sunt proști.

— Bine, dar după cum văd… Ringo și-a găsit dresorul! glumi medicul privind la câinele care se chircise la picioarele lui Micu.

— Eu… Eu o am pe Nada… N-am făcut altceva decât să-i redau încrederea în oameni, să-i arăt că suntem totuși niște ființe pline de înțelegere, că purtarea fostului stăpân a fost un accident, că trebuie să creadă în viață…

— Să lăsăm discuția pe altă dată, îl bătu medicul ușor pe umăr. Mai bine du-te și dă-le de mâncare…

Câinii mâncară împreună, apoi Nada trebui să fie închisă în „separeul" ei. Ringo, care se putea odihni unde voia, având la dispoziție o sumedenie de cuști descuiate, nu se despărți însă de prietena lui și se culcă lângă plasa de sârmă care-l separa de Nada. Când Micu veni dimineața s-o ia pe Nada la înviorare, rămase surprins găsindu-i lipiți unul de celălalt, ca și cum plasa n-ar fi existat. „Deci ați dormit în frig, porumbeilor!" Câinii se treziră și începură să dea din coadă. „Așa mai zic și eu idilă, noapte cu lună, serenade..." Ringo se ridică în picioare și veni vesel în întâmpinarea subofițerului. Micu îl mângâie și se jucă puțin cu el, sub privirile și salturile nerăbdătoare ale Nadei care zgâlțâia plasa.

— Nu trebuia să dormi afară, tu ești bolnav. E greșeala mea că nu m-am gândit la asta. Diseară n-am să te mai las. Hai acum la înviorare, că după câte observ nu prea vrei să te desparți de noi. O să lucrăm și azi împreună…

Deschise ușa Nadei și, după ce o mângâie și pe ea puțin, plecară toți trei spre obstacolele unde urmau să facă înviorarea. Obișnuită cu obstacolele, Nada începu cursa fără nicio comandă. Sări un gard, două, o groapă cu apă, un zid, se urcă pe bârnă, apoi pe o scară înaltă și tot așa. Ringo, care plecase o dată cu ea, sărise numai primul gard, care avea o înălțime mai mică, apoi se opri. Îi era frică. Dresorul se făcu că nu observă și o puse pe Nada să reia cursa. De astă dată, îmbărbătat de exemplul cățelei, care rărise pasul, Ringo sări cu curaj peste toate obstacolele, până ajunse la bârnă. Aici începu să schelălăie și să se tragă înapoi, ca și cum ar fi fost biciuit. Subofițerul înțelese că se încercase undeva cu el acest exercițiu, însă fusese bătut rău fiindcă nu îndrăznise să meargă pe bârnă. Animalul căpătase teamă față de bârnă și de obstacolele mai periculoase. Greșeala, în acest caz, fusese categoric a fostului stăpân, care-l silise, din spate, să treacă peste bârnă. Nu așa trebuia procedat; conductorul trebuia să i-o ia înainte. Îi puse câinelui lesa Nadei și, după câteva opinteli urmate de mângâieri și de încurajări, Ringo îl secondă pe Micu. Dresorul i-o luă înainte și animalul prinse curaj, descurcându-se de minune pe fâșia aceea de

lemn, lată de numai zece centimetri. În timpul cât ei executau această mișcare, Nada lătra tot timpul și se-amuza, așteptând ca Ringo să cadă. Urmând exemplul lui Micu, câinele se descurcă foarte bine și pe scară, iar în curând învăță să treacă peste toate obstacolele. „Nu-i fricos, dacă știi să lucrezi cu el! își spuse mulțumit subofițerul. Prinde foarte repede…" În continuare, după masa de dimineață, plecară în aceeași formație în pădure, unde exersară mai multe procedee, Ringo dovedindu-se încă o dată un câine polițist foarte dotat. Din păcate, antrenamentul nu dură cât ar fi trebuit, fiindcă lui Micu i se făcu iarăși rău. Se întoarse cu câinii la bază și-o închise în cușcă numai pe Nada, gândindu-se că lui Ringo îi face mai bine să rămână liber. Se duse la cabinetul medical și, după ce îl consultă, medicul nu-i mai dădu voie să plece. Micu fu dus cu salvarea direct la spitalul T.B.C.

…În sala de operație se auziră pași lângă ușă. Subofițerul tresări și sări în picioare. Pe ușă ieși o asistentă tânără, care ținea în mână o cuvă cu mai multe instrumente chirurgicale.

— Cum merge? Care-i starea lui Ringo? se grăbi el s-o întrebe.

— Operația merge bine, dar mai durează.

— Ce credeți, scapă?

— Se pare că da.

— Ce bine-ar fi!

— Câinele a mai fost vreodată în spital?

— Da… Adică nu! Ba da!…

Asistenta se îndepărtă, gândindu-se că n-are rost să închege o discuție în acele momente cu subofițerul, care era foarte tulburat.

Micu rămase singur și, așteptând să se-ntoarcă asistenta, gândurile-i fugiră iar la Ringo, la Sibiu…

…Era a treia zi de când subofițerul se afla la spital. Stând acolo singur, într-o rezervă, își făcea tot felul de gânduri. Îi părea rău că dispăruse așa, dintr-o dată, fără să-și ia măcar rămas bun de la Nada și de la Ringo. „Ce câine!… El îi va ține companie Nadei și nu se va desprinde nici mort de lângă boxa ei. Oare vor dormi noaptea tot așa, unul lângă altul? Cu siguranță… Vai, cum de-am uitat până acum! Dacă Ringo va dormi afară, pe pământ, va răci și mai rău la plămâni! Trebuie să dau telefon medicului veterinar. Ringo nu trebuie lăsat așa, chiar dacă „opinia unanimă" îl vede un câine ratat. Ce vină a avut el dacă a fost bătut fără milă, alungat, și s-a îmbolnăvit? Niciuna. De aceea, i se cuvine să i se-aline durerile până-n ultima clipă a vieții…" Subofițerul se dădu jos din pat cu oarecare eforturi, își puse halatul și părăsi pentru prima dată rezerva. Se duse la telefonul de pe hol și vorbi cu centrul de dresaj. I se spuse că Ringo dispăruse fără urmă de două zile. Închise receptorul și reveni în rezerva sa. „A simțit probabil că i se apropie sfârșitul și a evadat în necunoscut, așa cum fac câinii

bătrâni. Păcat, medită Micu întins în pat și cu ochii închiși. Ce câine grozav!…” Undeva, la etajul inferior, se auziră țipete și apoi larmă. Subofițerul nu auzise niciodată țipete în spital și ciuli urechile. Țipetele întotdeauna impresionează și bolnavii se gândesc la suferințele altora, la boli și mai grele decât ale, lor. Larma parcă se accentua și se mutase pe scări între etaje. Se auzi un nou țipăt, de femeie, în capătul coridorul lui de la etajul lui Micu, urmat de un râs de bărbat.

— Nu-ți fie teamă, recunoscu subofițerul vocea medicului de gardă. Își caută prietenul…

Ușa rezervei lui Micu se deschise larg și în chenarul ei apăru medicul, surâzând:

— Aveți oaspeți! apucă să zică el și Micu se trezi dintr-o dată în pat cu Ringo.

— Ringo! Ce surpriză!… strigă Micu bucuros.

Câinele se urcă peste el și-ncepu să-i lingă mâinile cu o bucurie fără margini, scâncind și tremurând din tot corpul.

— Vă iubește, spuse medicul.

Micu se ridică și începu să mângâie câinele.

— Și cum, tu ai făcut atâta cale numai ca să ajungi la mine? Pe unde m-ai căutat în timpul ăsta? Cum ai presimțit tu că sunt aici?…

— Da’ câți kilometri a făcut? auzi subofițerul o voce groasă.

Se uită spre ușă. Bolnavii se adunaseră ciorchine în prag.

— Vreo douăzeci, treizeci, dacă nu și mai mult, răspunse Micu.

— Oho! Și cum, fără să știe că sunteți aici?

— Fără.

— Înseamnă că-i o comoară.

— Este, își mângâie Micu din nou câinele.

— Dar după ce s-a ghidat el de a ajuns până la spital? Ați mai fost internat aici vreodată? întrebă un alt bolnav.

— Nu. N-am mai fost internat niciodată în acest spital, iar pe câine îl cunosc doar de patru zile. Cum a ajuns până aici? E o enigmă și pentru mine… A dispărut de două zile de la Centrul de dresaj. În mod normal, cei douăzeci de kilometri de-acolo până aici i-ar fi parcurs în câteva ceasuri, ori el a rătăcit două zile și-o noapte până să mă găsească. Asta înseamnă că a căutat mult prin oraș, că a străbătut străzi și cartiere întregi până să-mi dea de urmă.

— E fenomenal! N-am mai auzit despre un asemenea caz.

— Nu-l vindeți? zise un puștan care tot timpul nu luase ochii de la Ringo.

Micu zâmbi. Numai un copil putea să pună o astfel de întrebare.

— Nu, dragul meu…

…Când Micu apăruse cu Ringo pe poarta Centrului de dresaj, toată

lumea amuți. Câinele fusese deja radiat din evidențe…

— Unde l-ai găsit? Ce s-a-ntâmplat cu el? îl întrebă șeful Centrului de dresaj.

Subofițerul îi explică toată întâmplarea.

— Formidabil! Un caz unic! Și unde l-ai ținut până ai ieșit din spital? Că, după câte observ, s-a pus pe picioare.

— În curtea spitalului. Paznicul avusese un câine care i-a murit. Rămânând cușca goală, l-am „cazat" pe Ringo. Toată lumea din spital știa povestea. Toți îl răsfățau. Se întreceau să-i aducă bunătăți. În plus, a făcut și multă mișcare, s-a jucat după pofta inimii…

— Și acum ce ai de gând să faci?

— Îl iau! E al meu, chiar dacă… e „mort", zâmbi Micu.

— Bine, încuviință șeful Centrului de dresaj. Du-te și fă formele.

— Vă mulțumesc. O să mai auziți de Ringo… Să trăiți!

Bucuria Nadei a fost și mai mare când i-a văzut pe amândoi. Sărea de se zgâlțâia plasa de sârmă și lătra cu entuziasm…

...Primind aprobarea de la șefii săi, o lăsase pe Nada în grija unui coleg, iar el împreună cu Ringo plecase la Bușteni. Aici lucrurile erau aranjate în privința câinelui. I se rezervase în curtea miliției din Bușteni o cușcă. După ce Ringo fu „cazat", Micu fu internat în Sanatoriul T.B.C. care se afla pe Zamora, în mijlocul unei păduri de brazi, la numai doi kilometri de miliție. Își petreceau zilnic cele mai multe ore împreună, fiindcă amândoi aveau nevoie de mișcare în aer liber. Paralel cu joaca și plimbările, subofițerul începu „din mers" un dresaj sistematic de disciplinizare a lui Ringo, pornind chiar de la litera „A": poziția cu câinele la picior pe timpul deplasării. Ringo răspundea prompt la comenzi și depunea eforturi pentru a le executa. Prindea destul de repede exercițiile noi. Subofițerul nu-și pierdea răbdarea și nu se enerva niciodată, chiar dacă întâmpina greutăți, cele mai mari fiind acelea de a corija unele deprinderi greșite pe care câinele le avea de la fostul lui stăpân. Micu combina afecțiunea și răbdarea cu fermitatea. Erau cazuri când Ringo nu înțelegea o comandă și atunci dresorul o repeta, însoțind-o cu gesturi, până când Ringo și-o însușea pe deplin. Când, însă, animalul se simțea rău, subofițerul renunța la lecții și le înlocuia cu joaca sau cu hoinăreli prin împrejurimi. Când relua „studiul", o făcea pe nesimțite, folosind un ton cald și fără vorbe răstite. În numai două luni, Ringo ajunse să-și însușească perfect dresajul de disciplinizare: se deplasa și se oprea la comandă, se așeza la un semn, venea la dresor de la distanțe mari chemat prin semnale date cu fluierul de ultrasunete, mergea târâș, căuta obiectele ascunse în teren și le aducea dresorului, lătra la comanda dată prin voce sau semn, lătra fără comandă la apariția infractorului sau la descoperirea unui obiect, înțelegea interdicția

„Nu!”, refuza alimentele oferite de o persoană străină și pe cele găsite pe teren… Mai mult chiar, el începuse să-și formeze deprinderi în prelucrarea după miros a urmelor de persoane, Micu folosindu-se de ajutorul unor bolnavi de la sanatoriu, cărora le plăcea să traseze urme și să joace roluri de infractori. Dar iată că într-o zi îi veni rândul lui Ringo să ia joaca în serios. Terenul de acțiune: culmea, tot la sanatoriu! Peste noapte; fusese spartă casieria sanatoriului T.B.C. Lipsea suma de 90.000 lei, destinată cumpărării de alimente. Șeful sanatoriului anunțase miliția. Din păcate, milițienii nu descoperiseră nicio urmă care să poată fi exploatată și care să contribuie la identificarea făptașilor. Ei luaseră o serie de măsuri pentru identificarea persoanelor suspecte găsite prin restaurante, la gară, în parcuri, în piață etc., și alertaseră miliția din Azuga, Predeal, Sinaia. Știind că la sanatoriu exista un milițian care dresa un câine lup, privirile tuturor erau ațintite indirect asupra lui Micu și a lui Ringo.

— Nu ne-ați putea ajuta? îl întrebă pe subofițer doctorul Mateescu.

— Nu prea aș îndrăzni, se scuză Micu. Lucrez cu el numai de două luni și nu mi se pare suficient.

— Mă dezamăgiți, zâmbi medicul. Tot spitalul știe că Ringo este un câine foarte inteligent și că stăpânește deja multe elemente de dresaj. N-ați vrea totuși să-ncercați?

— Eu știu?… Asta ar fi prima lui „ieșire”, primul examen, și mi se pare prea devreme.

— Eu zic că nu. Așa cum copiii sunt dați la șase ani la școală, de ce n-ar începe și Ringo mai devreme?

De cei doi se apropie maiorul Brad, șeful miliției din Bușteni.

— Cum merge dresajul?

— Mulțumesc de întrebare. Se pare că destul de bine.

— Cam cât îi mai trebuie până-i „gata”?

— Greu de spus, zise Micu și-l mângâie pe Ringo. Luni de zile, în orice caz.

— Păcat! se întunecă maiorul. Nu putea să se-ntâmple beleaua asta cu spargerea când Ringo era „gata”? Cred că acum cazul era și rezolvat.

— … Și-i vorba de banii pentru mâncarea bolnavilor, adăugă doctorul Mateescu cu părere de rău.

Vorbele și tonul grav al medicului îl impresionară pe Micu în mod deosebit.

— Tu ce zici, Ringo, încercăm? se adresă el câinelui.

Câinele parcă înțelesese tot ce discutaseră oamenii și sări în două picioare la stăpânul său.

— Încercăm?… Ringo scânci și sări să ajungă cu labele și mai sus. Bine, atunci încercăm! se hotărî subofițerul. Văd că ai dispoziție bună, însă nu uita că ăsta-i un examen și nu un antrenament obișnuit. Dacă

nu iei examenul, adio mâncare!…

Ringo ascultase ceva mai atent ultimele vorbe ale stăpânului său, fiindcă deslușise și un ton de dojană, însă când îi zise „Și acum la treabă!”, țopăi bucuros și o luă înaintea lui Micu.

— Dar am stricat, noi urmele! spuse cu regret maiorul Brad.

— Nu se poate să nu mai găsim noi ceva, că doar n-au plecat de aici cu elicopterul, zâmbi subofițerul.

Ofițerul și medicul îl urmară pe Micu cu o curiozitate copilărească. Curând aveau să li se alăture aproape toți bolnavii.

Căutând în jurul sanatoriului urmele proaspete ale hoților, subofițerul găsi destul de repede o cărare de urme de încălțăminte, care ducea spre oraș și care nu putea fi decât a unuia dintre spărgători, deoarece evita drumul normal. Micu mai căută și alte urme, dar nu găsi. Acest lucru îl făcu să afirme că spargerea fusese comisă de un singur infractor. Îi dădu lui Ringo urma de miros, iar câinele, după ce o adulmecă bine, porni cu botul în jos pe drumul marelui său examen. După el, cam la douăzeci de metri, venea o ceată de oameni imposibil de înfrânat, în ciuda eforturilor maiorului Brad și ale doctorului Mateescu. În frunte, cei mai curajoși, alergau bolnavii care făcuseră pe infractorii și care îl învățaseră și ei ceva „meserie” pe Ringo. Câinele mărise pasul și alerga la vale tot mai întins, ținând botul mai mult pe sus. Micu simțea că se-mpiedică și că-n orice clipă se putea duce de-a bușilea, dar nu întindea coarda. Era prima misiune a lui Ringo și avea mari emoții să nu se facă de rușine în fața unei asemenea asistențe. Faptul că Ringo începuse să alerge numai cu nasul pe sus îi plăcea grozav, deoarece însemna că era în mod sigur pe urmele „prăzii”. Câinele nu se uitase niciodată înapoi să-și „consulte” stăpânul și, curios, nu-l deranja cu nimic puzderia de oameni care tropăiau în spatele său. Pe Micu îl încerca sentimentul că Ringo chiar se amuză simțindu-i pe cei din urma sa cum fac eforturi să nu rămână în urmă. Să fie oare numai o joacă? se întreba Micu. Asta i-ar fi lipsit. Vorbele de duh și ironiile ar fi căzut asupra lui ca picăturile de ploaie… Nu credea, însă că putea fi vorba despre așa ceva, după modul cum câinele mărea fuleul, apropiindu-se de stația C.F.R. Ajuns pe peronul gării, Ringo încetini pasul și începu să miroasă pietrele cubice aproape bucată cu bucată. Lumea după el…

— E greu aici, că-i circulație mare! își dădu părerea un bolnav.

— Sigur că da, au trecut atâția oameni! confirmă un altul.

— Poate că s-a urcat în tren și… se-auzi alt glas.

N-apucă să termine bine fraza că Ringo scânci prelung, manifestându-și bucuria că regăsise urma. O zbughi pe ușă în sala de așteptare, iar de aici, pe cealaltă ușă, în spatele gării.

— Maică, ce ne mai aleargă! spuse gâfâind un bolnav roșcovan.

Ringo accelera ritmul tot mai tare de-a lungul șoselei. Habar n-avea

că în spatele lui era tragedie mare… Plutonul spectatorilor începuse să se fragmenteze vizibil. Văzând mulțimea aceea pestriță de bolnavi, apărută ca din pământ pe șosea, lumea se oprise-n loc și se minuna. Toată șoseaua se-mpânzise de bolnavi în halate, în pijamale, unii cu papuci, alții cu pantofi sport, pacienți în blugi și maiouri tricotate, în pulovăre cu fulare la gât, după cum îi prinsese „momentul”. Mașinile se opriseră și ele în loc, însă niciun șofer nu claxona, savurând spectacolul.

…Ajuns în apropierea curții miliției, Ringo încetini ritmul și începu să dea semne de neliniște. Părea puțin cam dezorientat. Lăsă botul în jos, căută în dreapta, în stânga, apoi, după un moment de șovăială, intră în curtea miliției. Micu se făcu galben ca turta de ceară. „Acum să vezi fulgere!…” gândi el și începu să se șteargă de sudoare, pregătindu-se să primească atacurile.

— Fraților! Beleaua de câine ne-a tras în piept! Se duce la cușcă!… ridică mâinile-n sus, spre partenerii săi, bolnavul roșcovan, care văzuse primul scena.

— Gata, a început… murmură subofițerul.

— Mă miram eu să fie ceva de capul lui, spuse necăjit maiorul Brad.

— Oameni serioși suntem noi? adăugă doctorul Mateescu. Ne dăm așa, pe mâna unui câine...

În acel moment, în clădirea miliției se auzi lătratul puternic al lui Ringo, care probabil devenise furios, după cum desluși Micu. Nimeni nu observase că Ringo, după ce se îndreptase spre fundul curții, se-ntorsese și dăduse cotul, intrând pe ușa miliției care era deschisă. Subofițerul își puse cascheta pe cap și fugi în clădire. Surpriză!… Câinele intrase într-o cameră de așteptare, unde se aflau mai multe persoane, și se repezise la un individ, obligându-l să ridice mâinile în sus și să stea cu fața la perete.

— Deci tu ești spărgătorul! se lămuri Micu. Să-i dau drumul câinelui să te ia puțin la „dans”?

— Nu! aruncă peste umăr hoțul speriat. Recunosc tot, spun tot, numai luați câinele de-aici.

În cameră intră și maiorul Brad.

— Ringo n-a greșit! spuse mândru subofițerul. A trecut examenul cu brio. Bravo, Ringo!

— Bravo, Ringo! spuse și maiorul. Nu degeaba te găzduiesc aici în curte. Bravo!…

Câinele era foarte bucuros de felicitările pe care le primise și se gudura privind voios când la Micu când la maior.

— Și cum ai ajuns aici, amice? îl întrebă ofițerul pe hoț.

— M-a săltat un dom’ plutonier de la gară, azi-dimineață, răspunse hoțul tot cu fața la perete. I s-a părut suspectă mutra mea.

— Zău? I-a întoarce-te, să te văd și eu.

Infractorul se întoarse.

— Și unde-s banii? întrebă maiorul.

— I-am plasat la o prietenă, ca să nu dau de bănuit, Cât am dat „gaura”, ea m-a așteptat în gară. O femeie pare mai puțin suspectă și dom’ major nu s-a legat de ea. E din Sinaia. Vă dau adresa ei…

— Deci dacă nu era câinele, n-aveai de gând să recunoști! glăsui un cetățean care fusese martor la discuție.

— Păi ce, eram prost? spuse amărât spărgătorul. Era vreo probă împotriva mea? Am venit să iau puțin aer, e stațiune turistică, ăsta era răspunsul…

Maiorul Brad intră în biroul său urmat de Micu și de Ringo. Îl chemă pe subofițerul care-l „ochise”, pe suspect în gară, ca să-l felicite.

— Azi-dimineață ai adus un individ suspect de la gară...

— E aici, în sala de așteptare, raportă subofițerul. I-am reținut buletinul, însă n-am apucat să-l verific, fiindcă sunt încurcat cu un bișnițar. L-am depistat în piață, oferea spre vânzare un radiocasetofon. Aparatul valorează cam opt mii de lei… El susține că-i al lui și că l-a cumpărat de la București, de ocazie. Sunt sigur, că minte, dar n-avem încă nicio reclamație despre furtul unui asemenea aparat.

— Mda. Ocupă-te în continuare, de bișnițar, făcu maiorul, căci pe cel din gară l-a „verificat” prietenul nostru – arătă el spre câine.

— Cine, Ringo? se miră subofițerul.

— Hoțul a recunoscut și l-am dat pe mâna celor de la judiciar.

— Hm, grozav! Nu mă așteptam…

— Și nici la felicitări! îi strânse mâna ofițerul.

— Vă mulțumesc, spuse subofițerul. E mai mult meritul lui… Bravo, Ringo! Bine că știm. De-acum încolo te mai luăm cu noi la treabă.

— Am o idee în legătură cu bișnițarul, zise Micu.

— Ce idee? Întrebă maiorul curios.

— Să-l ducem în piață, în locul unde l-a depistat colegul meu, și să-i dăm de-acolo urma lui Ringo.

— Excelent! aprobă încântat Brad. De acord, să mergem!…

— Nu înainte însă de a-l arăta pe spărgător la bolnavi, le-am promis! îi aminti Micu. Altfel, nu mai scăpăm de ei.

— Da, așa-i…

Spărgătorul casieriei fu scos în pragul ușii miliției. Când îl văzură, bolnavii începură să-l huiduiască. Producându-se puțină larmă, Ringo începu să se irite și, pentru că stăpânul său era atent ca infractorul să nu pățească ceva, se repezi pe furiș la hoț și-l apucă de manșeta pantalonilor, trăgându-l în jos pe trepte.

— Așa, Ringo!

— Bravo, Ringo! Șo pe el!…

Micu îl opri pe Ringo, iar infractorul fu dus în camera de anchetă.

— Nu e bine ce faci! îl certă Micu pe Ringo trăgându-l ușor de urechi. Încalci… legalitatea! Norocul tău că ești fraged în meserie, însă altă dată o să ne certăm, dacă mai procedezi așa…

Câinele simți dojana și câteva clipe stătu cuminte, lăsând capul în jos. Când Micu termină însă cu morala, iar în curte nu se auzea decât „Ringo! Bravo, Ringo!" o zbughi jucăuș și-ncepu să fugă printre bolnavi.

Bișnițarul cu radiocasetofonul apăru în pragul ușii, condus de la spate de subofițerul care îl depistase în piață.

Micu se uită atent la el, chemându-și câinele. Individul nu era cum și-l imaginase. Era spilcuit, purta mustăcioară în coadă de rândunică și avea o alură șmecherească. Ringo presimți că urma o nouă misiune pentru el și privi foarte atent la „client", pe care îl recunoscu după poziția pe care o avea: în fața milițienilor și cu mâinile la spate. Făcuse cu Micu destule exerciții din acestea… Fără comandă, se așeză în spatele „clientului" și-l avertiză printr-un lătrat scurt că va fi vai și amar de el dacă va încerca să fugă. Arestatul, care până atunci aruncase numai priviri sfidătoare, începu să pălească. Îi dispăruse expresia vicleană de pe chip, ceea ce îl făcu pe Micu să creadă că ori intenționa s-o șteargă, ori își dădea seama că va fi demascat. Oricum, erau semne bune, căci un om care nu se știe cu nimic pe suflet nu are de ce să se teamă. Plecară.

— Succes, Ringo!

— Dă-l de gol și pe ăsta! auzi Micu în urmă îndemnuri pentru Ringo.

Piața orașului nu era prea departe. În câteva minute ajunseră acolo.

— Cred că-ți dai seama că ești pierdut! îi strecură Micu bișnițarului. Câinele va merge de aici pe „urmele" radiocasetofonului… Cred că-ți place melodia asta, așa-i?… Hai, Ringo, că suntem pe calea cea dreaptă! tălmăci Micu tăcerea temătoare a arestatului.

Puse câinele să-l miroasă și apoi să-i găsească urma. Deși în piață era destulă lume, Ringo se descurcă minunat, găsind foarte repede „firul". Porni. Ieși din piață și o luă pe un trotuar de-a lungul șoselei, apoi făcu mai multe coturi până în zona vilelor turistice. În spate, după Micu, venea „clientul" încadrat de cei doi milițieni. Bișnițarul se făcuse galben ca o lumânare și își mușca buza de jos. Parcă erau la o reconstituire, dar cu rolurile inversate, câinele fiind personajul care arăta la milimetru pe unde s-a mers.

Ringo parcurse câteva sute de metri și intră în curtea unei vile care purta inscripția „Lăcrămioara".

— Acum să vezi „lăcrămioare"… se-ntoarse Micu spre arestat.

— Nu, vă rog! spuse aceste, repede. Să nu-l lăsați să sară la mine. Spun tot!

— S-auzim, îl îndemnă maiorul Brad.

— Aparatul l-am furat de la camera opt. Acolo locuiesc doi turiști, soț și soție, dar sunt plecați în excursie la Poiana Brașov.

— De unde știi că ei sunt plecați în excursie? Hai, spune numele complicelui, intui ofițerul, că și așa îl aflăm până la urmă!

— Nae Prisacă, zis „Balama", mecanicul.

— Aha, cunosc „podoaba". Ne-a promis de nu știu câte ori că se lasă de rele și se face om de treabă. Cât urma să-i dai?

— Jumătate din cât luam pe ce… găseam în cameră.

— … Deci nu știe că ai dat peste radiocasetofon.

— Nu.

— Nu i-a fost teamă că o să-l tragi pe sfoară?

— Ba da. I-am dus un costum de haine bej, pe care l-am luat din aceeași cameră. I-am spus că n-am mai găsit decât încă un costum și cu asta suntem chit.

— S-a mulțumit cu el?

— Absolut. Când n-are bani de băutură se mulțumește cu orice.

— Ce-a vândut, nu știi?

— Nu știu, că de azi-noapte, de când i l-am dus, n-am, mai dat pe la el. Cred că n-a avut timp, mai ales că se ferește de nevastă-sa.

— Ce-a făcut cu costumul, unde l-a ascuns?

— N-am văzut, că am plecat repede să nu mă vadă nevastă-sa.

Micu sosi și el cu Ringo și cu celălalt milițian. Hoțul începu să tremure și se ascunse după maiorul Brad.

— Să nu-l puneți pe mine, vă rog! Am spus tot!

— Camera opt, zise Micu.

— Da, confirmă Brad, însă trebuie să mai mergem într-un loc. Azi e ziua lui Ringo, ce să-i facem!…

După ce fu pus în temă cu ce mărturisise hoțul, Micu luă din cameră un pulovăr al păgubașului și descinseră cu toții la locuința lui „Balama". Acesta se ocupa cu tot felul de potlogării, însă reușise de mai multe ori să iasă cu fața curată. Acum îi sosise sorocul, după cum așteptau toți de la Ringo…

„Balama" negă că l-ar fi cunoscut pe hoț, că i-ar fi vândut vreun *pont* și toate celelalte.

— Puteți să-mi faceți percheziție dacă doriți, zise el impasibil. Chiar vă rog să-mi faceți! accentuă apoi cu o mină plină de siguranță. Numai așa să vă convingeți odată că sunt un om cinstit! Că n-am nimic cu… Că nu cunosc…

— Bine, o să vedem, acum, cum te vor ține „balamalele"! zise maiorul și-i făcu semn lui Micu să-l pună pe Ringo la treabă.

„Balama", care crezuse că Ringo fusese adus ca să-l păzească pe hoț

să nu fugă, începu să se schimbe la față. Dresorul scoase pulovărul și-l dădu câinelui să-l miroasă. Complicele hoțului aruncă o privire rapidă în jurul lui. Ofițerul îi observă reacția și se apropie de el ca să-i anihileze vreo intenție de fugă:

— Credeai că-ți facem noi percheziție, așa-i? Nu, amice, avem un *expert!* îi arătă spre câine care începuse să caute. Mai bine spune unde l-ai ascuns, că tot îl găsește, îți dai seama!

— Ce s-ascund?

— Costumul pe care ți l-a adus amicul tău azi-noapte.

— Nu mi-a adus niciun costum, iar pe el l-am văzut o dată la cârciumă, zise „Balama" cu tot mai puțină convingere.

— Bineee… O să ne convingem. Începe, tovarășe Micu.

Ringo refuză să caute mai întâi în casă și, mirosind aerul numai cu nasul pe sus, se-ndreptă spre grădină. Micu era entuziasmat, fiindcă n-o văzuse nici pe Nada și nici pe un alt câine polițist să caute în felul acesta. Un profan ar fi zis că se uita la lună… În realitate, Ringo își etala fără voie calitățile. Foarte dotat în simțul său, găsise un „fir" de miros tocmai deasupra capului. Apreciind distanța de la pământ până la urma de miros, dresorul, intui că costumul păgubașului fusese dus în brațe undeva, în grădină. Îl urmărea pe Ringo cum se străduia să nu piardă, „firul" și se bucură nespus că salvase un asemenea câine, că putea să-i vindece boala și că-l va avea drept „coleg" de serviciu. Ringo intră în grădină fără să se uite pe unde calcă și, ajuns la marginea unui tufiș, începu să dea semne de nervozitate. Micu presupuse imediat că acolo se pierdea urma de miros și se uită la picioarele câinelui. Zâmbi… În zona unde stătea Ringo pământul fusese proaspăt răscolit. Câinele se opri și, parcă înțelegând ideea stăpânului său, începu să miroasă cu botul în jos. Scânci scurt de câteva ori și începu să scormonească pământul cu labele.

— Bravo, Ringo! Bravo! îl opri dresorul. S-a terminat examenul. Ai obținut diploma magna cum laude! Bravo!…

„Balama" se făcuse negru ca pământul pe care-l răscolise câinele. Maiorul Brad îi însoți la locul cu pricina.

— Aici e costumul? Ce-ai îngropat aici?

Hoțul, ca să-și mai spele din păcate, se oferi el să sape.

— Sunt cinstit, dom'le. Ați văzut! aruncă el în timp ce săpa cu sârg.

Ieși la iveală un sac de plastic foarte voluminos.

— Tăticulee! exclamă hoțul când începu să scoată obiectele din sac. Aici e bazarul lui Ali-baba!

La picioarele milițienilor începură să se-nșire un radiocasetofon, aparate de radio, truse de bărbierit electrice, cămăși, pulovăre, fuste.

— Da' costumul bej nu-i! făcu hoțul. Unde-i, mă? se uită el fix la „Balama".

— În camera nouă, începu să mărturisească „Balama". După

ce mi-ai adus costumul, m-am dus la vilă și am spart încă patru camere, fiindcă știam, că toți sunt plecați la Poiana Brașov.

— Gata. Oprește-te! Dacă mă prindea, eu aș fi recunoscut că ți-am dat și ție un costum și costumul se găsea în camera nouă, întorcându-se împotriva mea ca o probă că spărsesem toate cele cinci camere. Bine lucrat, dar te-a dovedit câinele, jivină! Și eu, care la pușcărie îți dădeam să mănânci din pachetul meu!

Se năpusti cu toată forța asupra lui. Cei doi infractori căzură la pământ și începură să se lovească reciproc. Lupta dură însă foarte puțin, căci Ringo îi liniști imediat pe amândoi…

Sosind cu infractorii la miliție, acolo îi mai așteptau încă mulți bolnavi de la sanatoriu, dornici să afle și deznodământul celui de-al doilea caz. Pentru ei fu o adevărată încântare să afle ultimele isprăvi ale lui Ringo și hotărâră să-l sărbătorească cum se cuvine. În consecință, Ringo fu invitatul lor la masa de seară.

După masă, bolnavii dispărură unul câte unul spre sala de televizor. Programul de desene animate îi amuza copios și le dezlănțuise râsul în cascade. Era tocmai o scenă c-o pisicuță șugubeață, pusă pe fel și fel de șotii, și un câine ciufulit, dar mândru în supremația sa recunoscută față de neamul pisicesc. Și când „Pussy” îi veni de hac, spectatorii se treziră deodată cu un lătrat puternic și cu Ringo grămadă pe televizor…

Acesta era Ringo, un poznaș! A doua zi dispăru de dimineață de la sanatoriu… Căutat, strigat, nici urmă! „Unde-o fi Ringo?” începuseră să-și facă toți probleme

Un bolnav de la pavilionul doi, mergând pe la ora zece la fereastră zări în vale un om culcat la pământ, cu niște rufe în mână. Iar Ringo culcat pe burtă, la câțiva metri de el. Îl anunță imediat pe Micu care se duse la locul cu pricina.

— Ringo! Ringo! strigă subofițerul, apropiindu-se.

Câinele nici vorbă să-ntoarcă măcar capul. Scheuna scurt și bătea locul mărunt cu labele din față, înaintând încă câțiva centimetri. Urechile le avea ciulite, iar ochii mari și ficși dovedeau că nu voia să scape prada. „Ce-o fi?! se miră Micu. I-o fi cășunat pe cineva”. Când veni și mai aproape, observă că omul culcat la pământ ținea ceva strâns la piept.

— Ia-l d-acilea, șerifule, te rog! aruncă omul speriat. Dă la patru dimineața mă ține lipit aici.

— Bine, dar ce s-a-ntâmplat?

— Am o pisică sub palton. Asta e…

Subofițerului îi veni să râdă. Observă că individul era netuns și folosea un anumit limbaj.

— De ce nu i-ai dat drumul pisicii?

— Nu vrea, a dracului! M-a și zgâriat.

— Dă-i drumul acuma la pisică, fiindcă am să strunesc eu câinele.

Ringo mârâi și înaintă câțiva centimetri.

— Fii, bre, atent, că mă halește! se îngrozi individul.

— Dă-i drumul pisicii.

— Nu merge, bre, că-i legată.

— Și cine te oprește s-o dezlegi?

— Hainu' ăsta de câine. Cum umblu la sfoară, e gata să sară pă mine.

— Omule, îți arde de glumă sau te prefaci?

— Nu, șerifule, trebuie să spun adevărul, n-am încotro… Aseară am dat o raită și p-aici, pe la sanatoriu. N-am găsit nimic mai gras pe la ferestre, decât pacostea asta de cămașă din fața mea. Am azvârlit pisica pe ea și, gata, am suflat-o…

— Cu… pisica? se miră Micu.

— E *specialitatea casei*… adică a mea, rânji hoțul. Am legat pisica de mâna mea.

— Aha, înțeleg… făcu Micu. Arunci pisica, ea își înfige ghearele și cade jos cu rufă cu tot.

— Cam așa… Dar dacă știam că aici la sanatoriu e un câine polițist, nu-mi mai luam eu bilet de Bușteni nici cu numele.

— De unde ești?

— Din Timișoara. Am aterizat abia azi-noapte, zău.

— Te cred, că dacă „aterizai" mai devreme îți luai „zborul" în altă parte…

— De șase ceasuri nu-ndrăznesc să-mi ridic pieptul de la pământ.

— Nu-i nimic, o să reclami.

— Pă cine?

— Pe Ringo, ăsta-i numele câinelui…

A treia ispravă a lui Ringo era din nou pe buzele tuturor bolnavilor. Cei de la miliția din Bușteni, cărora li se predase hoțul, începuseră să vadă în Ringo un ajutor prețios. La câteva zile după cele întâmplate, maiorul Brad solicită din nou ajutorul lui Ringo, fiind „într-o situație delicată", după cum se exprimase la telefon…

Duminică noaptea, se prezentaseră la miliție două femei foarte elegante, îmbrăcate în haine de astrahan. Se certaseră după ce plecaseră de la o nuntă. Soții lor nu reușiseră în nici un chip să le împace, ba chiar începuseră să se ciondănească și ei, iritați de îndemnurile consoartelor lor. Despre ce era vorba? Amândouă aveau hainele de astrahan la fel, aceeași croială și aceeași talie, numai că una dintre ele, care se numea Lucica, cumpărase haina mai recent. Reclama că cealaltă, pe numele mic Viorica, i-a schimbat haina la nuntă și, în consecință, ea a trebuit să îmbrace o haină mai veche. Viorica susținea că haina de astrahan de pe ea îi aparține și este mai nouă, deoarece a îngrijit-o cum se cuvine și n-a purtat-o oriunde, cum

a făcut Lucica.

— Bine, dar n-aveți și dumneavoastră un semn la ele, o cusătură pe undeva? le întrebă maiorul Brad.

— De ce să am, dacă era nouă și-am îmbrăcat-o numai de două ori! sări prima Lucica. Pe dumneaei, întoarse ușor spatele la Viorica, am văzut-o cu haina în fiecare zi.

— Nu-i adevărat, minte! izbucni Viorica.

— Ba tu minți!

— Gata, ajunge! se ridică în picioare maiorul Brad. Eu sunt de părere ca să mergeți cu toții acasă, să vă mai odihniți puțin, iar dimineață o să clarificăm problema.

— Eu nu plec de aici, că-i haina mea… hotărî Lucica.

— Ba nu, i-a mea și nu i-o dau, o imită imediat și Viorica.

Auzind despre cele întâmplate, Micu se amuză.

— Tu râzi, iar eu mi-am pierdut toată noaptea, bombăni maiorul. Mă gândeam că poate Ringo…

— Bineînțeles, confirmă subofițerul. Ceea ce pentru dumneavoastră a fost un chin, pentru Ringo nu este decât o joacă…

— Atunci să văd. Abia aștept să!scap de încurcătura asta.

Ringo fu introdus în camera unde se aflau femeile, iar acestea se ridicară, deodată, în picioare. Li se explică faptul, că animalul este inofensiv și că se va proceda la o alegere de obiecte din grup după mirosul unei persoane. „Împricinatele” fură rugate, apoi, să se dezbrace de paltoane și să-și dea căciulile jos din cap. Mai cu uimire, mai cu strâmbături, ele se executară. Hainele fură așezate una lângă alta, într-un colț al camerei, iar căciulile în colțul opus. „Urma”! i se dădu comanda câinelui să miroasă căciula Vioricăi. „Alege!” i se ordonă, apoi, indicându-i-se hainele. Ringo se-ndreptă foarte firesc spre locul indicat și, după ce le mirosi puțin, apucă ușor cu gura de haina cu care fusese îmbrăcată Viorica.

— Totul e clar. Aceasta este haina dumneavoastră! privi Micu la Viorica.

— Vă mulțumesc! spuse femeia cu satisfacție.

— Nu-i adevărat! Aia-i haina mea! sări ca arsă Lucica. Ca să mă conving, dați-i să miroasă și căciula mea.

Spera ca Ringo să se-ncurce și să aleagă tot prima, haină.

— De acord.

Animalul mirosi căciula Lucicăi și alese, bineînțeles, cealaltă haină, care era a ei. Lucica se făcu roșie de ciudă.

— Cred că vă dați singure seama că nu mai are rost să vă certați. Mai ales că, după câte am constatat, amândouă hainele sunt noi-nouțe și nu există nici cea mai mică deosebire între ele. Amândouă au miros proaspăt de magazin, ceea ce mă face să cred că n-au fost purtate mai deloc. Așa-i? aruncă subofițerul o întrebare șireată, fără o adresă

anume.

— Așa-i, căzu prima în plasă Viorica. E întâia oară când o îmbrac. Am vrut să mă fălesc și eu la nunta fratelui meu.

— Și eu o îmbrac pe a mea pentru prima dată, mărturisi și Lucica cu capul plecat, dar am crezut că dacă ea o are mai de mult, a mai purtat-o. De fapt, de câte ori vorbeam la telefon, nu era dată ca să nu ne întrebăm cu ce-am fost îmbrăcate și răspundeam că, bineînțeles, cu haina de astrahan.

— Cu alte cuvinte, v-ați „furat" la îmbrăcăminte una pe cealaltă, zâmbi maiorul Brad. Cred că e cazul să puneți capăt acestui conflict…

Două femei elegante, cu haine de astrahan, plecară de la miliție la braț, mulțumite că un câine le salvase prietenia…

…În sala de operații, se auziră zgomote. Ușa se deschise și în prag apăru asistenta.

— Iartă-mă că n-am putut ieși mai devreme, spuse ea, dar a fost nevoie de mine. Nu pot decât să repet că operația este foarte grea și încă mai durează. Câinele a pierdut mult sânge, iar doctorii, după cum le urmăresc chipurile, nu sunt prea încrezători. Totuși, să sperăm... mai zise tânăra și dispăru din nou în, sala de operații.

— Să sperăm… îngână Micu.

…Tot pe când erau la sanatoriu, fusese jefuita biserica din Bușteni. Infractorul furase mai multe icoane, potire și toți banii din cutia milei. Prejudiciul cauzat bisericii se evalua la 300.000 lei, ținând seama de valoarea istorică și artistică a icoanelor pictate pe lemn și a potirelor de argint.. Urme materiale n-au putut fi descoperite, cea mai mare speranță rămânând… tot la Ringo. În fața cutiei milei, Micu descoperi niște urme de pași și încercă marea cu degetul, cum se spune, dându-i câinelui urma de miros de la acești pași. Câinele adulmecă cu greu mirosul, dar până la urmii porni în cursă. El parcurse cam doi kilometri și intră într-o tutungerie din oraș.

— Nu cumva a greșit traseul? se întrebă plutonierul Panait, care-l însoțea pe Micu.

— N-aș crede, deși a avut dificultăți, că a nins puțin peste noapte.

Când intrară în tutungerie, vânzătoarea tresări.

— Vă rog să nu mișcați, îi spuse Micu. Câinele este dresat și nu veți păți nimic. E vorba de o cercetare.

Femeia se liniști și privi, curioasă la mișcările câinelui. Ringo mirosi tejgheaua, apoi scheună de câteva ori privind în sus. Dresorul înțelese despre ce era vorba și-i dădu comanda „Sus!" Câinele se ridică imediat în două picioare și puse labele pe masă, scheunând și mai puternic.

— Infractorul căutat de noi a fost aici, în tutungerie, se adresă Micu vânzătoarei. Poate că vă amintiți vreo figură suspectă sau poate că v-a

părut ceva deosebit la cineva. Vă rog să vă concentrați, ca să ne puteți ajuta.

Femeia se gândi un timp, apoi ridică din umeri.

— Nu mă pricep. Mie toți oamenii mi se par buni și nu știu să deslușesc ce vă interesează pe dumneavoastră.

— Încercați totuși, spuse Micu. Dacă vă concentrați, sunt sigur că o să vă amintiți ceva care ne poate fi de folos.

— Așa este, confirmă plutonierul Panait. Acum un an a fost spartă tutungeria și dânsa ne-a furnizat semnalmentele hoțului. Fusese seara în tutungerie să cumpere un pachet de „Carpați", însă, în realitate, era un pretext ca să poată studia încuietorile de la ușă.

— Ia stați! spuse vânzătoarea măgulită de vorbele subofițerului. Acum două ceasuri a fost aici un tânăr care m-a rugat să-i schimb mărunțiș în valoare de cinci sute de lei. Spunea că este încasator la întreprinderea de transporturi auto și că n-are nevoie de atâta mărunțiș. Cum eu aveam, chiar m-am bucurat.

— L-ați putea recunoaște?

— Fără îndoială. Era înalt, brunet, cu un păr foarte creț și mustață.

— Vă mulțumim, spuse Micu observând că Ringo tot mirosea pe jos și trăgea spre ieșire. S-ar putea să vă invităm la miliție să-l recunoașteți.

— Cu plăcere, numai să dați de el…

Câinele ieși din tutungerie, traversă și o porni în direcția de unde veniseră.

— Doar nu ne-o duce iar la biserică, se îngrijoră Panait.

— Nu cred, zâmbi dresorul. După discuția cu vânzătoarea de la tutungerie sunt sigur că merge bine pe urmă.

Ringo mai parcurse o bucată de drum și intră la cinematograful din Bușteni. Controloarea de bilete se lipi de perete, speriată. După ce o liniști, Micu insistă ca Ringo să caute atent urma în hol, îndemnându-l mai mult spre ieșire, ca să-și dea seama dacă omul căutat mai era în cinematograf. Câinele însă nici vorbă să tragă spre ieșire, ci spre intrarea în sală.

— Dacă aprindem lumina când intră Ringo, s-ar produce panică în sală, fu de părere Micu. Pe de o parte este reacția de la întuneric la lumină, apoi apariția câinelui… Vă dați seama… În plus în sală sunt și copii.

— Dar cum să procedăm? întrebă supraveghetoarea.

— Eu intru cu Ringo înăuntru, căci el vede pe întuneric destul de bine, iar în momentul când auziți un lătrat, atunci aprindeți lumina.

— Bine.

— Și eu? făcu Panait.

— Tu stai la ușă, ca nu cumva mustăciosul să fugă.

— Eu zic că tot mai bine este să aprindem lumina de la început,

interveni casierița.

— Nu! spuse Micu categoric. Dacă se creează panică și oamenii încep să se miște care încotro, se încurcă urmele pașilor și câinele nu mai poate face nimic.

— Aa… Asta era?

— Da. Acum la posturi! Să latri, Ringo, când îl apuci de pantaloni, șopti Micu.

Ringo scoase un sunet imperceptibil, semn că înțelesese comanda, și o zbughi după perdea în întuneric.

Micu strânse mult din coardă ca să fie cât mai aproape de câine, și îl urmă pe laterala dreaptă a sălii. Filmul rula, probabil scena era interesantă, căci nu se auzea nici musca, iar spectatorii nici vorbă să sesizeze ce „oaspeți" se plimbau prin sală. Ajuns pe la rândul șase, câinele începu să tragă de coardă fără să facă nici cel mai mic zgomot, ceea ce însemna că omul căutat ocupa un loc undeva în centrul rândului. Subofițerul începu să desfășoare încet coarda, fără să piardă „priza" cu câinele.

În clipa următoare se auzi țipătul unui bărbat, apoi lătratul lui Ringo, după care lumina se aprinse.

Mustăciosul încremenise pe scaun cu Ringo lângă el. Micu îi făcu un semn ușor de priceput și infractorul se supuse, cu ochii la câine. După câteva secunde, lumina se stinse, și mulți spectatori nici măcar n-avură timpul să-și dea seama ce se-ntâmplase.

Conclus la miliție, infractorul încercă să-l ia pe „Nu" în brațe, dar când fu recunoscut și de vânzătoarea de la, tutungerie, n-avu încotro și trebui să mărturisească. Era din Sibiu și avea mașină proprietate personală, pe care o parcase, pe o stradă lăturalnică de lângă cinematograf. Obiectele furate din biserică erau în mașină. Intrase la cinematograf ca să-și omoare timpul, deoarece peste două ore avea întâlnire cu un străin care îi „comandase" furtul, după ce vizitase biserica din Bușteni. Infractorul urma să primească, în schimbul obiectelor, o sumă mare de bani…

…Ușa sălii de operații se deschise din nou și în prag apăru asistenta, purtând altă cuvă cu instrumente chirurgicale.

— Cum merge, tovarășă? întrebă Micu transfigurat.

— Se pare că mai bine, căută ea să-l îmbărbăteze.

— Vă mulțumesc pentru vestea cea bună. Spuneți-mi ce să-i cumpăr, ce are voie să mănânce?

— O să vă spună doctorul mai exact, dar câteva zile după operație va fi hrănit cu lichide vitaminizate.

Rămas iarăși singur, Micu se gândi că dacă Ringo ar fi avut voie să mănânce din prima zi, ar fi dat un telefon directorului fabricii de mezeluri și acesta i-ar fi trimis câinelui tot felul de bunătăți…

…Faima lui Ringo depășind cu mult granițele județului, el începuse să fie solicitat și de alte organe de miliție. Într-o bună zi, Micu fu invitat la directorul sanatoriului, doctorul Mateescu, fiind anunțat că este vizitat de cineva din altă localitate.

Cine o fi?" se miră el. Pășind pragul biroului, curiozitatea lui fu satisfăcută: bărbatul care-l căuta nu era o cunoștință, ci directorul unei fabrici de mezeluri. El se ridică în picioare, și-i zâmbi subofițerului.

— Să vă spun de ce v-am deranjat, începu directorul. Am mai multe sesizări că din fabrică se sustrage salam și diverse sorturi, de carne. Eu nu pot învinui pe nimeni n-am niciun nume concret și, pentru a pune capăt acestei situații, m-am gândit la Ringo, al cărui talent de detectiv a devenit celebru.

Subofițerul se simțea foarte măgulit și se-nroșise puțin la obraji.

— Poate că aprecierea este puțin exagerată…

— Nu e exagerată, interveni doctorul Mateescu. E un câine grozav, iar prin mișcare, prin activitate și boala i se vindecă mai ușor. Merge spre bine.

— Mă bucur din tot sufletul, altfel ar fi păcat, zâmbi directorul. Doresc să-l punem puțin în „mișcare" și la mine în fabrică. Logica-i simplă: cine oare simte mai bine mirosul cărnii decât un câine, decât un asemenea câine!

— Ideea dumneavoastră nu-i rea, ci chiar îmi surâde spuse subofițerul. Mai rămâne acum să stabilim câteva detalii. În primul rând, cred că nu mai știe nimeni din fabrică despre intenția dumneavoastră.

— Categoric.

— Perfect, zâmbi Micu. Bănuiți că și portarii pot fi în legătură cu salariații care sustrag carnea din fabrică?

— Este posibil, căci din informațiile pe care le am, asupra unuia dintre ei planează suspiciuni foarte puternice.

— Atunci ar trebui să depuneți o reclamație organelor în drept. Ca să facem o treabă ca lumea. Fiindcă m-am gândit să începem acțiunea cu o percheziție la domiciliul portarului în cauză, pe care o vom efectua la câteva ore după ieșirea din schimb.

— Eu știu? făcu directorul. S-ar putea să iasă ceva.

— Singurul nume concret care-mi apare în sesizări este al acestui portar, Saftu Dimitriu, care bate cârciumile la rând și cam aruncă cu banii.

— Atunci scrieți și asta în reclamație.

— Perfect. Ziua o stabilim în raport cu graficul de producție, când aprovizionările cu carne sunt mai mari, când se fabrică mai multe produse, căci atunci este de presupus că și „vadul" este mai mare.

În ziua stabilită, pe la prânz, Micu și Ringo, însoțiți de doi ofițeri de

miliție, poposiră în curtea paznicului Saftu Dimitriu. În curte nu era nimeni, iar în prima cameră la fel. Părea că locuința e pustie. Intrând în prima cameră, Ringo începu să mustăcească din nas și se duse la o covată care era acoperită cu o folie de plastic și apoi cu un pled. Deodată, ușa celei de-a doua camere se deschise și în prag apăru o femeie grasă și îmbujorată.

— Săfticule, vino repede! A intrat un câine mare în casă și ne șterpelește mușchiuleții!

— O fi jigodia aia de câine a vecinului, care m-a sărăcit și ieri de un salam întreg, se auzi de dincolo o voce bărbătească. Mă scol acum, tu nu-l speria. Vin imediat și-i arăt eu lui, fir-ar al dracului. Adică Aurică, șoferu', face atâtea sacrificii ca să-l cotească din fabrică, și javra asta să ne fure *munca?*

Văzând cine era în pragul casei, femeia amuți.

— Profiro, mai e câinele acolo? se auzi glasul paznicului. Ce ai, ți-ai pus leucoplast la gură?

Când paznicul deschise ușa și văzu că are musafiri, fu gata să leșine.

În covată erau zece kilograme de salam de Sibiu și cinci kilograme de mușchi de porc. Dar asta nu era totul: Saftu Dumitriu declară că mai urmau să-i vină „mușteriii" care lucraseră cu el în schimbul de noapte și pe care-i lăsase să iasă pe poarta fabricii cu ce furaseră fiecare. Cei doi ofițeri de miliție rămaseră în continuare în locuință, să aștepte „mușterii" iar Micu și Ringo plecară. Mai întâi, Micu trecu pe la miliție, anunțând să fie urmărit pe traseu șoferul Aurică și să i se facă un control asupra produselor din mașină, după care să se treacă la percheziția domiciliară. Apoi, însoțiți de alți doi milițieni îmbrăcați civil, poposiră în locul stabilit, nu departe de poarta fabricii.

Angajații începură să iasă din schimb, iar Ringo intră în acțiune. Portarul își făcea conștiincios datoria, deoarece îi controla pe fiecare la ieșire. Pe măsură ce angajații ieșeau pe poartă, ei erau dirijați discret spre locul unde se afla Ringo, care avea o misiune cât se poate de ușoară, aceea numai de a-i mirosi. Din dispoziția directorului întreprinderii, centralista nu mai răspundea la niciun telefon, ca să nu anunțe cineva dintre cei controlați, iar câțiva subofițeri de miliție în civil supravegheau perimetrul fabricii în același scop…

Un cetățean gras, după cum observară milițienii, răsuflă ușurat după ce fu controlat de portar. Nu bănuia că urma al doilea control, efectuat de un „expert". Ringo îl luă în „primire" și, după două-trei mișcări din nas. Ridică labele din față în sus, ca să i le pună pe burtă.

— Nuu! Mă omoară! țipă grăsunul speriat. Le dau jos!

El își trase cămașa și în jurul burții își făcură apariția mușchiuleții de porc, aranjați cu multă dibăcie și susținuți de un brâu. Fără „mușchi", omul nu mai era așa de gras cum păruse…

Ieși apoi pe poartă un cetățean cu o figură amărâtă, de te gândeai că cine știe ce necazuri îl așteaptă acasă. El avea o servietă simplă și uzată, în care portarul nu găsi decât câteva resturi de mâncare într-un ziar. Când trecu și el prin al doilea „filtru", iar Ringo îi mirosi servieta, se arătă foarte bucuros să-i dea câinelui resturile de mâncare.

— Ia, că oi fi și tu nenorocit ca mine! întinse el pachetul.

Ringo fu gata să-l muște de mână.

— Ce mai vrei? se răsti omul.

— El vrea servieta! zâmbi Micu.

— Servieta?

— Nu. E vorba de ce se ascunde în ea!

Servieta avea fund dublu și ascundea două kilograme de salam de Sibiu.

— Pe dânsul lăsați-l, că are artrită! zise o femeie, care trecuse prin „filtrul" lui Ringo, când văzu că milițienii invită la control un cetățean cu picioare butucănoase.

— Dar nu-l deranjăm cu nimic, veni replica subofițerului.

Câinele intră în acțiune și vru să-l atace pe cetățean tocmai la „artrită".

— Mai mult speriați oamenii cu câinele ăsta, zise femeia văzând scena. Nu observase, însă mimica „bolnavului".

Ridicându-i-se manșetele pantalonilor până la genunchi, ieșiră la iveală numai „vrăbioare" făcute colaci și strânse bine cu jartiere speciale.

— Nerușinatul! rămase uimită femeia.

Un tânăr cu blugi și plete ieși pe poartă în pas de dans animat de ritmul melodiei, care Răsuna, din aparatul său de radio „Mamaia". El se miră când, fu invitat la supracontrol, dar ridică repede nepăsător din umeri și se îndreptă în același „ritm" spre locul unde se afla „Ringo". Când dădu cu ochii de câine, tresări ușor. Clinele dădu să-i muște aparatul de radio.

— Da' ce-are, șefu'?

— Eu știu? Probabil că nu-i place cum dansezi, cum ții ritmul! improviză Micu. Sau probabil că i-o plăcea ce-i în aparat.

— Păi în aparat ce să fie, tranzistori, piese…

— Dacă-i așa, lasă-l puțin jos. Să vedem, lui Ringo îi plac tranzistorii?

Tânărul lăsă aparatul jos.

— Îl închid.

— Nu. Că poate-i place melodia! E și „meloman"!… făcu Micu cu ochiul, unui milițian din preajma sa.

Ringo se apropie de aparat și latră scurt.

— Gata, m-ai convins, îl mângâie subofițerul și-i dădu comanda pe loc repaus.

Micu desfăcu aparatul și de după capacul din spate apărură bucăți de salam de Sibiu înghesuite în spațiul disponibil.

Tânărul scosese toate piesele din aparat, ca să aibă loc cât mai multă „marfă” și introdusese în partea superioară un radio miniaturizat, care continua să cânte…

În urma acestui control au fost depistați cei, care sustrăgeau din fabrică, prin diverse metode, diverse sorturi de carne, aceștia fiind aduși în fața comisiei, de judecată. Portarul Saftu Dimitriu și șoferul Aurică au fost deferiți justiției. Ca și la portar, acasă la șofer se găsise o importantă cantitate de salam și de carne sustrasă din fabrică. Este lesne de înțeles că la sfârșitul acestei acțiuni Ringo a fost invitat în fabrică, la un „banchet”, oferindu-i-se pe săturate tot felul de bunătăți…

La un timp după această întâmplare, miliția fu sesizată de un furt de păsări care nu părea a fi un furt obișnuit. Din curtea unui cetățean dispăruseră treizeci de găini moțate, cumpărate în urmă cu două luni de la un I.A.S., și care fuseseră îngrășate „de arătau ca niște curcani”, după cum afirma păgubașul. Micu și cu Ringo intrară din nou în acțiune.

— Și ce găini! repeta păgubașul cu gândul la orătăniile pe care nu spera să le mai vadă. Dar culmea e faptul că, după cum vedeți, cotețu-i lângă bucătărie, iar noi eram la masă când ne „lucra” găinile. Așa ceva n-am mai auzit, să te fure în amiaza mare, iar tu numai la cinci metri de coteț! E ceva de neimaginat, pe cuvântul meu!

Milițienii se gândiră că aveau de a face cu niște infractori mai îndrăzneți, care cunoșteau bine locul și, de ce nu, chiar unele obiceiuri ale casei. Micu și însoțitorii săi erau convinși că au fost cel puțin doi infractori, căci altfel, unul singur nu ar fi avut cum să transporte în plină zi atâta „marfă”. De fapt, îi favoriza însăși poziția casei, situată într-o zonă mai retrasă. Curtea de păsări se învecina cu pădurea. Cercetând gardul dincolo de curte, pentru a găsi o urmă de încălțăminte care să fie „exploatată” de Ringo, milițienii observară o spărtură în gard, exact, cât încăpea să treacă o găină. Infractorii nu umblaseră în coteț și nici prin curte, ceea ce însemna că găinile fuseseră ademenite pe gaura aceea. Cum reușiseră să facă acest lucru? Era foarte greu de răspuns, iar orice presupunere se lovea de foarte multe, contraargumente. Un mister, nimic altceva!…

Pe drumul de trecere al infractorilor, Mica găsi o urmă bună de încălțăminte și i-o dădu lui Ringo s-o miroasă. Câinele se cam strâmbă, apoi se zburli la păr și începu să tușească iritat. Subofițerul se aplecă deasupra urmei și observă un praf fin.

— Hm, piper!

— Deci sunt profesioniști! exclamă unul dintre membrii echipei.

— Exact, confirmă Micu, dar n-au avut ei atâta praf ca să presare

pe tot drumul la întoarcere. Să căutăm atenți pe urme și unde găsim piper să-l ocolim, căci irită foarte tare nasul câinelui.

Ca să-i alunge iritația și să-și aerisească bine mucoasele nazale, Micu îi dădu drumul lui Ringo să se joace, făcând cu el mai multe mișcări care îi solicitau în special respirația. Câinele scăpă repede de iritație și fu din nou gata de treabă. Ceilalți milițieni, care continuaseră căutările, găsiră cam la două sute de metri mai jos câteva urme de încălțăminte care nu erau presărate cu praf de piper.

— Ați văzut? Ce v-am spus eu!

Ringo mirosi urma, dar avu aceleași reacții ca și prima dată. Subofițerul se aplecă deasupra urmei și mirosi, dându-și seama că infractorii presăraseră praf de scorțișoară, care nu se vede prea bine cu ochiul liber și se confundă, cu culoarea pământului.

— În mod sigur și-au terminat „arsenalul” ceva mai departe, spuse subofițerul. Și infractorii au logica lor. Ei cred că dacă au reușit să-l facă pe câine inofensiv o bucată de drum, acesta nu va mai găsi urma, pericolul cel mai mare fiind după ei, zona comiterii furtului. Se înșeală amarnic. Trebuie să existe și urme mai curate. Căutați, băieți!

Micu făcu aceleași mișcări cu câinele ca și prima dată, lui Ringo dispărându-i numai în câteva minute orice senzație de iritare a căilor nazale.

Milițienii găsiră pe drum, la vale, la vreo patru sute de metri de locul cu scorțișoara, alte urme de încălțăminte. Îl imitară pe Micu: mirosită urmele. Frunțile li se descrețiră.

— Bravo, băieți! Ce v-am spus eu? se bucură Micu. Hai, Ringo!

Câinele veni lângă stăpân și, după ce mirosi puțin urma, se uită în ochii lui Micu. Semn că era gata să pornească.

— Urma, Ringo!

Ringo nu mai așteptă altă comandă și lăsând botul în jos porni cu pași grăbiți.

— Aveți dreptate, trebuie să fie localnici, îi spuse lui Micu unul dintre milițieni. Un infractor din altă localitate, care nu cunoștea amplasamentul locuinței păgubașului, precum și faptul că el are atâtea găini grase, n-ar fi avut ce căuta aici.

— Și nu s-ar fi hazardat, completă subofițerul. Apoi, n-ar fi avut rost să arunce pe urmele sale piper și scorțișoară când el s-ar fi urcat în tren sau în autobuz și ar fi plecat.

— Da, sigur că da. Mă gândesc să nu fie Micu Croitoru, zis „Pigulici”.

— Ha, frumoasă poreclă, nu rezistă Micu și râse. Cam „pigulește”, nu?

— Da. A mai Cost condamnat pentru furt, însă în ultimul timp nu prea ne-a „ciupit”. Lucrează la fabrica de bere și stă la a doua stradă de-aici.

— Să vedem dacă-i el…

Ringo trecu de prima stradă, intră pe-a doua și acceleră ritmul de-a lungul ei.

— E clar, ne duce la „Pigulici”! exclamă milițianul când mai erau două case până la hoțul cunoscut de el.

Câinele nu știa cine-i „Pigulici”, dar intră în curtea acestuia și se opri la ușa casei. Dincolo de ușă se-auzeau voci. Micu îi făcu semn lui Ringo să nu latre și să intre târâș. Bătu la ușă.

— Cine-i? se-auzi de dincolo o voce groasă.

— Vulpea! îi răspunse Micu și se lipiră cu toții de peretele casei, rămânând în prag numai Ringo.

— Cine?…

— Vulpea! repetă Micu.

Ușa se deschise și-n, casă se lăsă o liniște mormântală. Intrând în casă târâș, „vulpea” se ridicase în picioare, arătând cât este de șireată ca să „pigulească” treizeci de găini moțate ce zăceau sacrificate în mijlocul casei, precum și pe cei care le hărăziseră o asemenea soartă. Când intrară milițienii, cei din casă erau cu mâinile-n sus.

— Bună recoltă! făcu Micu.

— De la I.A.S., cumpărate, dom’șef! căută „Pigulici”, o portiță de scăpare.

— Și cum, așa… Toate cu moț?

— Păi acum, cam toate sunt cu moț, dom’ șef!

Ringo care nu avea astâmpăr, mirosi de la distanță buzunarul pantalonilor lui „Pigulici” și, la un moment dat, fu gata să-l înhațe.

— Aoleu! Mă nenorocește! Se sperie „Pigulici” trăgându-se ca ars doi pași înapoi.

— Lasă-l, Ringo, că acolo are piper. Așa-i, meștere? se uită drept în ochii hoțului.

— Așa-i, confirmă acesta încă speriat. E pentru supă.

— Aha, și e gata pisat… Caută, Ringo! îi dădu comandă câinelui, sperând că „mirosise” el ceva.

Ringo, se plimbă prin toate încăperile, reveni în prima cameră și scoase de sub pat o papiotă cu ață albă.

Nesigur dacă ea era sau nu folositoare pentru Micu, se uită în ochii stăpânului să-i vadă reacțiile. Pentru moment, dresorul nu știu ce să creadă, însă uitându-se la grămada de găini din mijlocul camerei, îl fulgeră o idee. „Bravo, Ringo!” își felicită câinele și îl mângâie pe cap.

— Ai găini? îl întrebă pe „Pigulici”.

— Am și eu câteva.

— Și ce le dai să mănânce?

— Grăunțe de porumb, ce să le dau.

— Dă-mi un cuțit! ceru subofițerul unuia dintre colegi.

— Ce faceți cu… cuțitul? întrebă uluit „Pigulici”.

— Deși nu sunt medic legist, voi face o autopsie!

Micu luă o găină din grămadă și o despică. În gușa găinii, ieși la iveală o ață care avea înșirate pe ea mai multe grăunțe de porumb și care ducea tot într-un fir până aproape de cioc. Abia acum înțeleseră cum reușiseră infractorii să ademenească găinile prin gaura ce o făcuseră în gard.

— Cine e celălalt? nu-i mai lăsă subofițerul loc de explicații lui „Pigulici".

— Fiu-meu, răspunse hoțul cu capul plecat. Are sâmbătă botez și n-aveam mai nimic de *pigulit*…

…Într-o noapte, la câtva timp după *afacerea „Pigulici",* într-o localitate fu spart un magazin alimentar, furându-se suma de 40.000 lei provenită din vânzări. Gestionarul, un tip cam neglijent, nu depusese seara banii la poștă, iar dimineața se trezise… păgubaș. Milițienii care s-au deplasat la fața locului au presupus că infractorul cunoscuse situația de la o vânzătoare a magazinului. Ca atare, era probabil un localnic. Milițienii au mai constatat că hoțul lucrase destul de „curat", însă urmele de încălțăminte n-avusese cum să și le șteargă.

Micu constată și el că era o singură cărare de urme și puse câinele la treabă. Deși urmele erau proaspete, subofițerul observă că Ringo avea probleme serioase cu prelucrarea lor. Animalul se oprea la diverse intervale și ridica botul în sus, adulmecând tot mai mult aerul din jurul lui.

— Ce-i, Ringo, ce-i cu tine? Doar urmele-s proaspete…

Câinele scheuna, și de câte ori ridica botul deasupra urmei, semn că era sigur de ea, îl „fura" ispita să miroasă aerul din jur. Micu se miră și-l lăsă în pace. De la magazin și până în curtea unei vilișoare, câinele nu parcurse mai mult de cinci sute de metri. Acolo locuia o familie, soț și soție, care nu se bucurau însă de o reputație prea bună. Soțul fusese de mai multe ori certat cu legea, însă în ultimul timp nu mai dăduse bătaie de cap milițienilor. El se arătă de la început foarte contrariat de „vizită", iar când i se ceru să predea cei 40.000 lei furați cu câteva ceasuri în urmă de la magazinul alimentar, reacționă destui de violent:

— Am să vă reclam că șicanați oamenii cinstiți. Ce aveți cu mine?

— Vă rog să…

— Ce-aveți cu mine? repetă și mai agresiv individul. Vă poftesc…

Mâna liberă îi rămase înțepenită în direcția care indica ușa când îl văzu pe Ringo intrând.

— Aha, acum înțeleg cum ați ajuns aici, scăzu el tonul.

— Da, el ne-a condus, îi confirmă Micu. Face parte din mijloacele legale! Unde sunt banii?

— Ce bani? își recăpătă curajul individul. Lăsați. Câinele dumneavoastră a mers bine, dar mi-a luat urma de-aseară, de când am fost la magazin după cumpărături.

— Nu există, ți-a luat urma după ce ai comis furtul azi-noapte, replică Micu.

— Atunci faceți percheziție și găsiți banii, îi invită bărbatul cu gesturi largi, zâmbind batjocoritor.

Milițienii din Breaza se priviră cu oarecare îndoială. Micu era însă ferm:

— Caută, Ringo!

Câinele se plimbă prin casă, dar fără să miroasă cine știe ce, apoi ieși în curte.

— Vedeți, și el recunoaște c-a greșii, rânji gazda. Mai dresați-l!

Micu se simți foarte prost și ieși afară după Ringo. Îl zări dincolo de poartă, așezat lângă gard.

— Ce-i, Ringo, cu tine? își mângâie animalul.

Câinele scheună și se ridică în picioare mirosind în jurul său. Subofițerul înțelese că atitudinea câinelui însemna o invitație de a mai căuta pe urmă și se uită în jos. Deodată tresări, fiindcă de la poartă pleca alt rând de urme, dar în direcție opusă celei de unde veniseră ei. Se aplecă asupra lor și constată că erau mai mici decât primele, însă la fel de proaspete. „O fi primit vreun oaspete”, se gândi, dar Ringo scheună din nou. „Vrei să-ncercăm?” îl privi subofițerul curios. Câinele scheună și mai tare. „Bine, atunci hai!”. Ringo se scutură puțin, ca să se învioreze, și veni lângă stăpân mirosind una dintre urmele acelea noi. Porni, apoi, foarte degajat pe „firul” lor, fără să se mai oprească așa cum făcuse prima dată. Parcurse vreo două sute de metri și intră într-o curte, oprindu-se la ușa unei vile cochete. Subofițerul bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită pe gaura cheii și observă că cheia era în broască pe dinăuntru. „O fi ceva la mijloc de nu vor să deschidă!” își zise el și apăsă pe clanță. Spre surprinderea lui, ușa nu era încuiată. Câinele intră imediat înăuntru și se opri în fața unui pat în care dormea dus un puștan de vreo paisprezece ani. Micu îi făcu semn lui Ringo să latre și puștanul se trezi din somn ca ars.

— Nu-l lăsați să sară! Nu-l lăsați să sară! Banii sunt sub pernă! se chirci el într-un colț.

Subofițerul dădu perna la o parte și în fața ochilor îi apărură teancurile de bancnote.

— Cum s-a-ntâmplat? îl privi sever pe puștan.

— Nea Teodosiu „a spart” magazinul. El i-a furat. Pe mine m-a luat numai ca să țin *șase*. Îmi este unchi…

— Și cum ai ajuns tu de la Alimentara până acasă la unchiul tău? Pe unde-ai ocolit? întrebă curios Micu.

Puștiul ezită puțin, apoi spuse cu capul plecat:

— N-am ocolit. Am mers în cârcă la unchiu!

Subofițerul rămase ca trăsnit.

— Ce chestie…

— El m-a dus în cârcă de la Alimentara și până la poarta lui, ca să nu fie două rânduri de urme. Auzise că e un câine deștept pe la Bușteni…

— Zău? sări Micu din sprâncene.

— Da, zicea că precis o să-l aducă miliția și-aici, că suma va fi mare, dar el e deștept și-i va juca în foi de viță și pe milițieni și pe câine. M-a încurajat, spunea să n-am grijă. Câinele o să meargă după urme până la el acasă, unde nu se va găsi nimic. Zicea că Ia mine nu se va gândi nimeni și mi-a dat toți banii, să-i păstrez până trece pericolul.

— Tu ai numărat banii?, 1

— Nu, că i-a numărat el.

— Dar de unde a știut el să se ducă chiar azi-noapte?

— Are o vecină, vânzătoare, care-l vorbea de rău pe gestionar. Îi umblă gura…

— Bine, îmbracă-te și hai să mergem. Avem nevoie de ajutorul tău…

Teodosiu, gazda, fuma tacticos o țigară, stând picior peste picior. Deodată, ușa se deschise.

— A venit câinele cu banii!

Ringo intră primul, ținând în gură un pachet de bancnote.

— Nu vrei să-l iei și pe el puțin în cârcă, domnule Teodosiu? spuse Micu punând hoțului cătușele.

…Un alt caz pe aceeași „temă” a fost spargerea magazinului universal din Comarnic. Infractorul furase de aici bani, ceasuri și obiecte de valoare. La baza concluziei că operase un singur om a stat constatarea că pe drumul de retragere nu se găsise decât o singură cărare de urme. Urmele de încălțăminte erau destul de mari, corespunzând unor pantofi cu numărul 45 sau 46.

— Trebuie să fie un tip mătăhălos, zise unul dintre milițieni,

— „Uriașul”! glumi Micu, gândindu-se la titlul unui serial.

— Nu-mi amintesc să avem în Comarnic un infractori de un asemenea gabarit, continuă milițianul.

— Poate că încă nu-i cunoscut, presupuse Micu.

— Nu-i exclus.

— Oricum, eu bănuiesc că din moment ce el a lăsat la fața locului asemenea urme trădătoare ale corpolenței sale, o veritabilă „carte de vizită”, s-a bazat totuși pe ceva.

— Probabil pe faptul că un câine polițist nu poate merge pe urme, datorită prafului de ciment care dăinuie în atmosferă.

— Se poate ca „uriașul” să fi mizat pe acest lucru, însă dacă a gândit așa s-a înșelat. Câinele de urmărire face față și în aceste condiții. Dar… mai bine să-l lăsăm pe el să „vorbească”.

Ringo mirosi o urmă strâmbând ușor din nas, apoi porni. Nu făcu, însă prea mulți pași, că se opri și insistă să miroasă urma. Subofițerul observă că animalul era deranjat de ceva, deoarece după ce lăsa botul în jos îl trăgea repede înapoi…

— Ce-i, Ringo?

Câinele nici vorbă să se uite la stăpânul său. Plecă din nou. „Nu cumva praful de ciment îl ține totuși în loc?” gândi Micu îngrijorat. La urma urmei, Ringo era un câine și făcea și el ce putea în aceste condiții. Nu i se putea pretinde mai mult. Ringo mai făcu câțiva pași, se opri din nou, strâmbând din nas când se apleca asupra urmei. „Cimentul! Sigur că da”, își întări convingerea subofițerul și lăsă câinele în voia lui. Animalul parcurse în acest fel vreo opt sute de metri și se opri dezorientat la o răscruce.

— Măi să fie! exclamă Micu observând că urma „uriașului” se pierduse.

În acea zonă praful de ciment era foarte subțire, iar pământul tare și înghețat, ceea ce nu putea permite mularea cât de cât sesizabilă a conturului urmelor de pași. La toate acestea se mai adăuga și-un vântuleț care spulbera din praful ce-l întâlnea în cale. Subofițerul privi înainte și observă că de la răspântie se făceau trei drumuri. Pe fiecare dintre ele putu desluși câte o cărare vagă de urme de încălțăminte. Hotărî să nu renunțe.

— Hai, Ringo, încearcă!

Câinele se-nvioră deodată și porni dezinvolt pe drumul din stânga. Micu ridică mirat din umeri și porni după el, gândindu-se că încă nu stăpânește pe deplin toate tainele acestui animal. Câinele parcurse pe stradă câteva sute de metri, apoi intră în curtea unei case și se opri la ușă. Milițienii bătură. Le deschise un bărbat potrivit de statură, care îngălbeni. Ringo intră în casă, ducându-se până într-a doua cameră unde-și ridică labele pe masă. Nu, mai era nevoie de gestul său, căci se observa din prag „comoara” care zăcea pe masă: ceasuri, bijuterii…

— A fost greu, „uriașule”, așa-i? îl săgetă Micu.

— Mai pot zice ceva acum? răspunse el consternat.

— Bineînțeles, spuse ferm subofițerul.

— Nu-mi mai rămâne decât să vi-i spun pe ceilalți doi, că n-am încotro.

— Te-ascultăm.

— Am mai fost cu Titu „Americanu”, care stă pe Lucernei, strada din mijloc de la intersecție, și cu Leahu zis „Secărică”.

— Care din ei e mare de statură?

— Niciunul… S-a auzit de câinele dumneavoastră după chestia cu „circa” de la Breaza, și Titi „Americanu’ ” a avut ideea să călcăm unul pe urmele celuilalt. M-a pus pe mine în față, iar ei au călcat, pe urmele mele. N-am avut încotro și am acceptat. Titi e cam iute la mânie.

— Și „marfa”?

— Am împărțit-o frățește…

…La un magazin din Poiana Țapului, aflat în inventar, peste noapte fusese rupt sigiliul aplicat pe ușă de revizorii contabili. Cineva pătrunsese în magazin și provocase o harababură de nedescris, sustrăgând și unele bunuri. Bănuit de această faptă era în primul rând responsabilul magazinului, împotriva căruia erau suspiciuni că are o lipsă serioasă în gestiune. Revizia contabilă urma să se termine a doua zi, când probabil s-ar fi pus în evidență și lipsa în gestiune, dacă nu intervenea spărgătorul necunoscut care să încurce țițele.

Cazul fiind reclamat la miliție de revizorii contabili, intră în acțiune Ringo. I se dădu urma de miros de la sigiliul violat și câinele porni din nou alături de Micu. El se-ndreptă spre Zamora, însă când ajunse în apropierea podului de peste Prahova se opri. Nu părea dezorientat, ci mai mult amuzat, dacă se putea spune așa, deoarece pe măsură ce mirosea urma, dădea vesel din coadă uitându-se înapoi la stăpânul său. Micu îl lăsă în pace, căci începuse să se obișnuiască cu astfel de „figuri” ale lui Ringo, și se prefăcu că nu-l observă. Câinele mai dădu de câteva ori din coadă, apoi deveni serios și-și văzu de drum. Ajuns pe strada Cerbului, colț cu Stejarului, se opri și începu din nou să se amuze. „E pus pe șotii!”, zâmbi Micu, prefăcându-se iarăși că nu-l observă. Sesizând că stăpânul nu se amuză, câinele deveni sobru și plecă iarăși. O luă pe strada Stejarului și se opri la o vilă elegantă, cu garaj. În curte îi întâmpină un bărbat tânăr, care dădu să fugă când îl văzu pe Ringo.

— Nicio mișcare! strigă subofițerul.

Bărbatul rămase nemișcat. Apropiindu-se de el, câinele lătră și vru să-l înșface de pantofi.

— Nu!… sări tipul într-o parte. Spun tot!

Ringo se repezi din nou la picioarele sale și abia atunci Micu sesiză că bărbatul avea pantofi noi-nouți.

— Ce-i cu pantofii, Ringo? întrebă subofițerul.

— Spun tot, numai spuneți-i să se astâmpere, zise repede tânărul.

— Culcat, Ringo! Acum, s-auzim!

— Sunt ginerele gestionarului de la magazin… începu „gazda”. Socru-meu e vinovat, el m-a învățat să rup sigiliul și să sparg ușa. Am răvășit tot prin magazin și am luat mai multe obiecte, de formă. Să nu

mă băgați alături de el, că n-am niciun amestec.

— Mă rog, și cu pantofii?

— Tot ideea lui. Auzise că sunteți la sanatoriu și că aveți un câine foarte deștept. M-a învățat să-mi schimb pantofii de mai multe ori, iar ultima dată să folosesc o pereche nou-nouță, care încă nu are imprimat mirosul omului.

— Și câte perechi de pantofi ai schimbat?

— Trei, răspunse tipul cu o voce moale, dar pe mine să nu mă băgați alături de el…

Dorința i-a fost îndeplinită: n-a fost băgat la arest alături de socrul său, ci… separat.

…Un alt caz foarte curios avea să-l pună la grea încercare pe inteligentul patruped. Fusese spartă casieria unei grădini zoologice, iar hoțul dispăruse cu o sumă însemnată de bani, fără să lase niciun fel de urmă. „Bine, dar nici de încălțăminte?" s-ar putea întreba cineva, „Nici!" acesta era răspunsul.

— De necrezut! nu-i venea lui Micu să accepte așa ceva. Doar n-a plecat de-aici cu elicopterul!

— Și totuși, nu-i nicio urmă, întări milițianul care cerceta cazul. Solul e umed și, așa cum se imprimă încălțămintea noastră, tot așa trebuia să se fi imprimat și a lui.

— Da, așa ar fi normal. Dar cum a ajuns el aici și cum a plecat? se frământa subofițerul. Este prima oară când aud așa ceva.

— Și eu la fel.

— Despre paznic ați mai aflat ceva?

— Da, a fost găsit la fiica lui care e căsătorită. Era mort de beat. Aseară n-a fost la post ci… la băutură. Din informații rezultă că de mai mult timp nu se prezintă cu regularitate să-și facă serviciul, mizând pe faptul că niciodată nu s-a întâmplat nimic la grădina zoologică.

— În schimb leafa-i merge!… nu rezistă Micu.

— Păi, cum! S-a luat măsura să i se desfacă contractul de muncă.

— Foarte bine, își merita pedeapsa. Infractorul i-a cunoscut viciul, precum și faptul că grădina zoologică rămâne nepăzită peste noapte, și a operat în voie.

— Da. Cum rămâne însă cu lipsa urmelor? reluă vechea întrebare maiorul. Cum a „aterizat" el aici?

Subofițerul își scoase cascheta de pe cap și se șterse de sudoare.

— N-am nicio idee. Dacă rezolvăm cu bine cazul acesta, am să-l povestesc și nepoților. Mă gândesc să-l pun pe Ringo să caute el.

— Bine, dar ce anume să caute, de unde-i dai urmă de miros?

— Nu-i dau nimic! N-am ce să-i dau… Îl pun să caute ce-o vrea el…

Își strigă câinele, dar Ringo dispăruse.

— Se-nvârtește printre cuștile cu animale, precis. E plăcerea lui.

Plecă în căutarea câinelui prin grădina zoologică. Îl găsi jucându-se prin plasa de sârmă cu un confrate de-al lui, care, însă, avea pașaport străin, de Australia: câinele dingo. Ringo se despărți cu greu de „străin” și își urmă stăpânul până la poarta grădinii zoologice. Pe drum se oprea aproape în fața fiecărei cuști și studia foarte curios, cu capul într-o parte, locatarii. Ursul, când văzu câinele, ieși din cușcă cu toată viteza și se izbi de gratii, scoțând un mormăit fioros. La fel îl amenință și leul, căruia i se zbârli coama și-ncepu să lovească în gratii cu laba.

— Ce-i, Ringo, nu ți-a plăcut de regele animalelor? zâmbi un milițian observând la câine părul zbârlit.

— Eu, zic să fac puțină plimbare cu el, ca să uite, fu de părere subofițerul.

— Nu-i rău, încuviință celălalt. L-au cam trecut apele…

Odată „înviorarea” terminată, câinele fu introdus în casieria grădinii zoologice și i se dădu comanda să caute. El se uită nedumerit la stăpân, însă neprimind o comandă suplimentară, își lăsă supus capul în jos. Mirosi casa de fier de unde se furaseră banii, apoi începu să circule prin cameră. Nu găsi nimic deosebit și ieși pe ușă, oprindu-se lângă zid, pe care începu să-l miroasă. Zidul nu-i „spuse” prea multe și măi făcu câțiva pași, mirosind pe sol două adâncituri mici, dispuse cam la un metru una de cealaltă.

— Noi astea nu le-am văzut, spuse celălalt milițian aplecându-se.

Micu le studie și el. Privi mai departe și observă că scobiturile duceau în zig-zag spre ieșirea din grădina zoologică și apoi pe stradă, unde se pierdeau pe asfalt.

— Aș zice că sunt urme lăsate de cârje, fu de părere ofițerul.

— Da, da, așa este, confirmă Micu.

— Oare vreun șchiop să ne fi făcut toată bucuria asta?

— Nu-i exclus, dar ceea ce mă surprinde este că nu s-au imprimat pe sol, între cârje, urmele de la încălțămintea piciorului sănătos.

— Greșești. De fapt eu am greșit primul. Cum merge șchiopul cu cârjele?

— Da… Aveți dreptate! exclamă Micu. El are un picior sănătos de care se sprijină, iar urmele de la cârje sunt pe aceeași linie.

— Păi vezi? Cred că nu are ambele picioare, acesta ar fi răspunsul.

— Nu merge. Cum poate un om fără ambele picioare să răstoarne o casă de bani și apoi s-o forțeze?

— Da, ai dreptate. Ce belea mai e și asta?…

— Am, totuși, o idee, făcu Micu. Să-l punem pe Ringo pe urmele adâncițurilor astea.

— Gata, dă-i bice!

Ringo plecă în cursă fără nicio ezitare. Mergea foarte dezinvolt și

„cucerea” metru cu metru. După ce parcurse vreo patru sute de metri pe un drum fără case, aflat în prelungirea grădinii zoologice, intră în prima curte locuită. Se duse până la o magazie a cărei ușă era deschisă și intră înăuntru, oprindu-se în fața mai multor obiecte care folosiseră cândva ca recuzită la circ. Privind, milițienii rămaseră uimiți. Ringo atinse cu laba două picioroange.

— Cine-i? se auzi o voce subțire.

— A venit *circul!* răspunse Micu ironic.

În prag apăru un om în vârstă, cu niște pantaloni bufanți în carouri mari.

— Așa-i că-i *circ* mare? adaugă milițianul care cerceta cazul.

Omul se așeză încet pe prispa casei și începu să ofteze. Scoase din sân un pachet de bancnote pe care le întinse oamenilor legii. Ringo fu însă mai sprinten și le înșfăcă repede. De, era meritul lui…

Într-o zi, urmărind cu privirea mașinile de pe șosea, Ringo fu martorul unei întâmplări care-l impresionă puternic. Un câine vagabond, numai piele și os, traversând strada neatent, a fost izbit în mijlocul șoselei de o mașină portocalie. Animalul, care rămăsese lat pe asfalt, schelălăia în ceasul morții de te-nfiora. Prima reacție a lui Ringo în fața unei asemenea tragedii uluitoare pentru el fu să fugă după mașina portocalie ca să-l răzbune pe nevinovatul vagabond, însă degeaba, căci autoturismul se îndepărta vertiginos. Ringo se întoarse atunci la câinele accidentat și începu să latre tare, pentru a-l chema în acest fel în ajutor pe Micu. Era de fapt mai mult un urlet.

Micu, care intrase în clădirea miliției, își auzi câinele și ieși imediat afară. Venind într-o fugă la locul accidentului, Ringo îl împinse cu botul, făcându-i semn în acest fel stăpânului său să-l ducă la spital, să-l salveze. Micu înțelese durerea lui Ringo și, ca să-i dea satisfacție, luă câinele vagabond în brațe, murdărindu-se de sânge, și îl duse până la marginea trotuarului, unde-l lăsă jos, semn că animalul murise. Lăcrimând, Ringo se uita uluit când la Micu, când la lesul câinelui. Făcu această mișcare de mai multe ori. Când Micu mai ridică încă o dată neputincios din umeri și îl mângâie pe cap, animalul începu sa urle la fel ca mai devreme când își chemase stăpânul.

Până seara, târziu, Ringo refuză să execute vreo comandă. Dimineața, când îi dădu drumul din cușcă, Ringo din cale afară de trist și nedormit, fugi la locul accidentului. Numai că nu mai găsi nimic! Micu se îngrijise de cu seara să se curețe locul. Ringo se așeză pe burtă tocmai acolo, cu privirea pierdută în gol. Lui Micu nu-i plăcu asta și veni să-l ia. Degeaba, Ringo era inert și refuza să execute comanda. Dresorul îi înțelese durerea și-l lăsă acolo până se hotărî să intre singur în curtea miliției.

Ringo n-a putut să uite această tragedie. De multe ori când i se

dădea drumul din cușcă sau venea dintr-o misiune, traversa strada și privea locul unde se petrecuse accidentul. Și prinsese o ură pe mașinile de culoare portocalie. Ori de câte ori vedea una, Micu trebuia să-l țină de lesă sau să-l strunească. Această aversiune față de mașinile portocalii avu drept urmare o altă ispravă…

Într-o zi, mergeau amândoi pe stradă, Ringo neavând botniță, fiindcă nu era un câine agresiv și niciodată nu ridica probleme pentru trecători. La un moment dat, de pe o stradă lăturalnică apăru o Dacie 1300, portocalie, cu număr de Arad. În momentul când câinele văzu mașina, se-ndreptă ca o ghiulea spre ea, aruncându-se cu toată forța pe capotă.

Conducătorul autoturismului, speriat, derapă, gata să intre cu mașina în șanț. Portierele de pe partea dreaptă, se deschiseră și cei doi pasageri din dreapta săriră din mașină. Ringo, care nu păți nimic după această ispravă, sări jos de pe capotă și se aruncă lătrând spre coi doi inși. Aceștia se lipiră de gard ținând mâinile în sus.

— Nu mușca! Nu mușca! Predăm toată marfa! spuseră ei uitându-se peste umăr la câine.

Ringo, care știa că aceasta era poziția prin care infractorii se predau, se așeză pe labele din spate, aproape de ei. Șoferul și pasagerul din spate, rămași în mașină, stăteau smirnă, neîndrăznind nici ei să facă vreo mișcare.

Micu, uimit de comportamentul câinelui, fugi să-i elibereze pe „ostateci” și să le ceară scuze de cele întâmplate. Când subofițerul ajunse lângă cei de la perete, unul dintre ei strigă fără să se întoarcă:

— Ați lucrat perfect. Luați aurul, e în servietă, numai scăpați-ne odată de câinele acesta!

Auzind cuvântul „aur”, Micu se schimbă deodată la față.

— Cât aur e? intră el repede în „joc”.

— Trei kile, răspunse șoferul mașinii. Poftiți servieta, aici avem tot…

Micu preluă servieta cu un aer hotărât.

— Foarte bine, spuse el autoritar. Și-acum, să mergem la miliție. Cine face un pas greșit…

— Da’ cine dracu îndrăznește să fugă, dom’ șef? N-am văzut așa câine lup, zici că-i vițel!…

La miliție lucrurile se limpeziră și mai bine. Cei patru inși se ocupau cu traficul de aur. Bijuteriile le cumpăraseră în Arad de la diferiți turiști străini și urmau să le valorifice. În oraș căutaseră o legătură a lor mai veche, dar nu o găsiseră acasă…

…Un alt caz spectaculos se petrecuse undeva într-o comună de munte. Unui cetățean îi dispăruse peste noapte vaca din curte. Toate căutările fuseseră zadarnice.

Acest caz ajunsese să fie instrumentat de căpitanul Roman, în urma sesizării șefului de post care „mirosise” ceva necurat în această afacere. Era ciudat, între altele, modul de operare pe care-l folosiseră cei doi infractori. Dar de unde până unde… doi infractori? s-ar putea întreba cineva. „După cele două perechi de opinci!” fusese părerea șefului de post, care făcuse primele cercetări. În curte se vedeau urmele copitelor, pentru că animalul dispăruse după o ploaie, însă, afară, ele se „topiseră”. Ciudat și iar ciudat! Bănuielile în legătură cu acest furt puteau să cadă chiar pe proprietarul animalului, căci, după cum reieșea din primele cercetări, Joiana nu ieșise din curte. „Atunci?…” Căpitanul Roman nu se lăsă influențat de acest raționament și-l întrebă pe reclamant dacă avusese doi oaspeți din sat după ce animalul venise de la păscut.

— Nu, pe nimeni! răspunse omul.

— Sunteți sigur? insistă ofițerul. Poate v-au bătut în poartă?

— Nimeni, ce naiba! Doar hoții nu erau nebuni să bată la poartă!…

— Bine, atunci îl așteptăm pe Ringo, zâmbi căpitanul.

— Dar de ce ați făcut precizarea… „din sat”? întrebă omul.

— Fiindcă dintr-acolo vin urmele, dar… nu se mai întorc!

— Zău dacă pricep ceva…

— Nici eu nu pricep, interveni șeful de post.

— Nici nu este chiar așa de ușor, căci dacă judecăm numai după urmele de opinci, cei doi hoți n-au mai ieșit din curte și ar trebui să-i găsim aici sau ascunși pe undeva.

— În pod n-am căutat! zise gazda sărind de pe scaun.

— Nici n-o să-i găsiți, îi făcu semn Roman să ia loc.

— Dumneavoastră mă uimiți, pe cinstea mea, se miră și mai mult omul. Aci că sunt din sat și că nu mai vin… urmele; aci că sunt în curte la mine, ba că nu; aci că sunt doi, și acum e unul… Zău, am impresia că vă jucați cu mine, tovarășe căpitan.

— Nu, nici vorbă, zise Roman foarte serios. El s-a „jucat” cu mine… Este un individ abil și cu multă îndrăzneală. Trebuie să recunosc: rar găsești un hoț de animale atât de isteț. Dar, cum nu există infracțiune perfectă, continuă căpitanul, nici el nu putea să nu lase… urme.

Gazda, după ce-l privi cu ochii mari pe șeful de post, nu rezistă să-l întrebe pe ofițer:

— Ce fel de urme?

— În opinci! îi oferi Roman explicația. În opincile lui și ale animalului! zâmbi ofițerul.

— Ale… Ale animalului? Ale Joianei?

— Nu te mai mira atâta, nea Pandele, îl bătu căpitanul ușor cu mâna peste umăr. Joiana a fost încălțată…

Într-adevăr, așa procedase infractorul: încălțase animalul cu opinci. Și pentru ca urmele să nu indice direcția spre locuința sa, le legase de

copitele animalului în sens invers, adică cu vârful înapoi. Așa se explica de ce urmele de opinci „veneau” dinspre sat spre locuința păgubașului, însă înapoi nu mai „plecau”…

Micu și Ringo sosiră destul de repede. Micu, după ce fu pus în temă despre ce se întâmplase, nu putu să nu aprecieze iscusința hoțului.

Urma de miros fiind proaspătă după ploaie, Micu i-o dădu lui Ringo s-o adulmece și acesta plecă în cursă. Parcurseră vreo doi kilometri, pe mai multe ulițe din sat, și câinele intră într-o curte cu un gard dărăpănat și cu o casă mică, joasă, nevăruită. El îi conduse pe milițieni până într-o magazie și aici dădu cu botul la o parte o glugă de coceni dintr-un colț. Imediat ieșiră la iveală o copaie, trei lighene și mai multe crătiți mari pline cu carne de vită. Așadar Joiana, după ce fusese „descălțată”, fusese sacrificată…

În casă se aflau o femeie și doi copii, care începură să plângă de cum văzură câinele polițist. Femeia n-avu încotro și trebui să recunoască isprava pe care soțul ei o săvârșise în cursul nopții. Ea scoase la iveală opincile cu care fusese încălțată vaca și relată milițienilor că Matei era un om violent; abia venise de la pușcărie. Nu, nu era acasă, fugise în pădure când văzuse că vin milițienii.

— Și-a luat cu el un cuțit, spuse femeia. Mi-a zis că dacă va fi descoperit, omoară pe oricine. E cam bolnav la cap, am vrut să merg cu el la doctor, dar el nu și nu.

Micu privi peste grădină, spre culmea dealului care se înălța în fața sa. Presimți că Matei supraveghea casa de undeva de sus, dintr-un loc ascuns. Era conștient că urma să se confrunte cu un bolnav – i se întâmplase de mai multe ori – și că trebuia să fie foarte prudent. Își scoase binoclul din porthart, și, ascunzându-se după o căpiță de fân, începu să scruteze tufele de arțari și de aluni de pe deal. „Ah, acolo erai!”, desluși el câteva mișcări lângă o tufă de la poalele unui arțar înalt.

Raportă căpitanului Roman că reperase „obiectivul” și plecă în urmărire împreună cu șeful de post, plutonierul Ungherea. Ajunși în coama dealului, în dreptul arinului înalt, găsiră un culcuș și mucuri de țigări stinse.

— N-am greșit, zise Micu, am câștigat timp. Mai mult de patru-cinci kilometri nu poate fugi prin pădure fără să-l ajungem…

— E și cam gras, adăugă șeful de post.

— Cu atât mai, bine, n-are „suflu”…

„Vânătoarea” începu. Urma de miros a lui Matei fiind și mai proaspătă decât cea lăsată la poarta lui Pandele, Ringo alerga în galop.

…Parcurseră așa prin pădure cam trei kilometri, când, deodată, Ringo începu să dea semne de încordare, încetinind pasul Micu își dădu seama că încordarea animalului se datora, unei slăbiciuni pe care nu și-o putea înfrâna, deoarece începuse să privească înapoi,

gudurându-se. Micu se culcă, îi făcu semn plutonierului Ungherea să-l imite și șopti: „Urma! Urma!”, dar câinele se opri și râcâi cu laba în pământ.

— Poate a simțit un iepure! zise încet Micu. Îi cunosc metehnele…

— Și ce-i de făcut.? întrebă Ungherea așezat și el la pândă.

Micu nu-i răspunse. Privirea și-o ațintise spre tufișul pe care Ringo nu-l scăpa din ochi. Apoi observă că animalul își încorda mușchii pregătindu-și atacul. Subofițerul își înfășură mai bine coarda în jurul mâinii, ca să opună rezistență dacă Ringo va încerca un atac, și o întinse puțin să vadă reacția câinelui. Ringo era atât de preocupat de prada din fața sa, că nu mai sesiză altceva.

— Cred că-i un animal mai mare, probabil, o căprioară, șopti Micu.

— Zău? Și ce facem?

— Trebuie să ne apropiem fără nici cel mai mic zgomot, decise Micu, strângând de coardă pe măsură ce începuseră înaintarea.

Târâșul continuă ca în fața unui inamic bine camuflat. Se străduiau să nu se-audă niciun foșnet în jurul lor, să nu trosnească nici vreascul cel mai firav. Tensiunea creștea cu fiecare metru… Ea sporea însă în mod deosebit la Ungherea, care nu putea înțelege de ce atâta încordare nervoasă pentru o căprioară. Își duse mâna la șold, unde avea pistolul:

— Păi ce, ăsta-i inamic, o căprioară?...

— Sst! Nu e căprioară, șopti Micu nescăpându-și câinele din ochi.

Plutonierul Ungherea n-apucă să mai spună ceva, căci se auzi lătratul întărâtat al unui câine. Un lătrat care se întețea în ecouri asurzitoare.

Ringo zvâcnise puternic și trăsese atât de tare de coardă, încât îi întinsese tot corpul lui Micu și-l târâse mai bine de doi metri. Micu se ridică în picioare și, nervos, trase foarte puternic de coardă, încât îl opri pe Ringo ca și cum animalul ar fi avut în gură un ham. Câinele schelălăi, dar nu se uită înapoi. Îl întărâtă lătratul confratelui său și trăgea de coardă, în dorința înfruntării cu el...

Ținând strâns de coardă și privind mai bine în direcția tufișului de unde veneau amenințările sonore la adresa lui Ringo, Micu observă că „dușmanul” se putea măsura foarte bine la talie cu Ringo, fiind un câine ciobănesc zdravăn. Câinele se afla într-un tufiș de cătină și lăstar, care înconjura un arbore gros. La gât avea o zgardă, dar de ea era legată o funie care se-ncurcase în cătină și-l ținea în loc, în ciuda eforturilor sale desperate, de a scăpa din prinsoare. El începuse să latre ca de ceasul morții deoarece îl simțise pe Ringo, iar situația în care se afla îi micșora șansele de a se apăra.

— E al vreunui om din sat, zise Ungherea. A rupt funia cu care era legat și a plecat în hoinăreală prin pădure.

— Da, confirmă Micu. E un câine obișnuit cu pădurea, cu zonele de

munte. O să-ți predau coarda să-l ții tu pe Ringo, iar eu am să-l descurc pe celălalt.

— Bine, spuse Ungherea, și preluă coarda de conducere.

Văzându-l pe stăpân că se-ndreaptă spre „dușman” fără a-i da comanda de atac, Ringo deveni foarte furios, și trase de coardă cu toată puterea lui, culcându-l pe Ungherea la pământ și târându-l până aproape de câinele ciobănesc.

— Ține tare de coardă! strigă Micu.

Observând mâna ridicată a stăpânului său, Ringo renunță la orice tentativă de a forța înaintarea și rămase locului.

— Ajunge! Culcat! se răsti subofițerul la el pe un ton sever. Liniște!

Ringo deveni într-o clipă un animal docil, totuși instinctul său de câine polițist nu-l lăsa să rămână pasiv și pândea încordat, urmărind toate mișcările stăpânului. Lătratul câinelui ciobănesc din fața lui nu-l mai enerva acum, ci doar îl irita puțin, așteptând prilejul să se confrunte cu dușmanul. Își încordă mușchii și se lăsă mai bine pe labele dinapoi, ca să țâșnească ca o săgeată dintr-un arc, dacă va primi comanda.

Câinele ciobănesc încetă să mai latre când îl văzu pe Ringo culcat și ținut de coardă, iar când Micu se apropie de el, se simți mai în siguranță. Prudent, își luă totuși o poziție care să-l ferească de un eventual atac prin surprindere al lui Ringo. Micu, cu firea lui blajină, reuși numai prin câteva vorbe să câștige încrederea câinelui străin și să întindă mâna spre el. Animalul începu să se gudure. Subofițerul mai făcu un pas și începu să-l mângâie cu blândețe, dezlegându-i zgarda. În acest moment, Ringo scânci de câteva ori, scheună, și apoi, pe neașteptate, lătră a primejdie. Micu ridică privirea, bănuind un atac prin surprindere al lui Ringo, și încremeni: de după arborele gros se înălțase deasupra capului său un cuțit cu lama lată și lucioasă. „Hoțul, Ringo! Hoțul!” reuși Micu să strige, ridicând mâna în fața cuțitului. Câinele se azvârli ca un fulger în pieptul infractorului și devie traiectoria loviturii ucigașe. Doborât la pământ, infractorul încercă să pună mâna pe cuțitul care căzuse lângă el, dar Ringo se năpusti asupra lui sub privirea încă plină de spaimă a lui Micu. Dezlegat de zgardă, câinele ciobănesc, în loc să fugă, făcu un salt acrobatic peste tufiș și sări în ajutorul lui Ringo. El fu acela care sfâșie mâna ucigașă a omului ce se întindea după cuțit.

Plutonierul Ungherea interveni și-l imobiliză pe infractor. Micu se ridică de jos și interveni și el, potolind câinele ciobănesc. Scena fusese impresionantă… Și poate cu atât mai impresionantă pentru Micu și pentru Ungherea, când aflară că acel câine era al lui Matei. Infractorul îl legase de cătină, drept momeală pentru Ringo și pentru a-l lovi pe Micu prin surprindere.

La plecarea din pădure, Ringo și Bujor, așa-l chema pe câinele

ciobănesc, se împrieteniseră și mergeau demni unul lângă celălalt. Jos, în comună, infractorul fu invitat să urce în mașina miliției.

— Unde-i Bujor? întrebă el speriat.

— De ce? Ți-e teamă de el? îl întrebă Ungherea.

— Da. Mă dușmănește.

— Bujor e acasă, își linge rănile. Prea l-ai lovit.

Matei ieși din post, dar dădu cu ochii de Bujor și încercă să se refugieze în clădire.

— Nu te mușcă, îl liniști Ungherea. Acum are prieteni adevărați! Îl voi lua la post sub îngrijirea mea…

…Exasperat de așteptarea zadarnică în fotoliul din fața sălii de operații, Micu începu să se plimbe pe hol, cu pași mărunți, examinând tablourile de pe pereți. Mai toate erau cu animale. Îi atrase atenția un porc dolofan, cu coada bârligată, care-l făcu să-și amintească de un caz ciudat în analele judiciare, așa cum fuseseră foarte multe rezolvate împreună cu Ringo.

…De la un cetățean dintr-o comună se furase un porc. Omul era desperat.

— Culmea, și tocmai mâine aveam de gând să-l tai! se văită el.

— Poate că Ringo o să-l găsească, îl liniști Micu.

— Vă rog… Nu mă lăsați.

— Va face tot ce se poate, făgădui subofițerul. Aș vrea să văd și eu cotețul unde a fost porcul.

— Poftiți pe aici! „Grăsunici”, cum îl botezaseră copiii, avea aproape o sută cincizeci de kilograme. Tot ce-am agonisit am băgat în el.

În coteț mirosea puternic a alcool.

— Aha, l-a ademenit cu țuică, deduse Micu.

— Cu tărâțe și cu țuică, de aceea n-a guițat.

— Bine.

Îl puse pe Ringo să miroasă o urmă de cizmă foarte bine conservată și care aparținea hoțului, apoi începură cursa, avându-l în spate pe păgubaș care privea la câine ca la un binefăcător. Ringo parcurse câteva viroage, câteva dâmburi, și se-ndreptă spre o casă mai retrasă din marginea pădurii.

— Aici stă alde Bălănică, cel care a mai fost de două ori la pușcărie, zise păgubașul. Acuma lucrează pe la gară, descarcă saci. Stă singur ca un cuc, n-are nevastă, n-are copii și, după cum vorbește lumea, nu s-a lăsat de furtișaguri. Cum de nu m-am gândit la el?

— Să nu ne grăbim…

— Am zis și eu ce zice lumea.

Ringo se apropie și mai mult de casa lui Bălănică, iar când dădură un cot și se văzu bine gardul din spatele curții, Micu și păgubașul

rămaseră stupefiați. Porcul era suspendat de-a lungul gardului, în afară, fiind prins cu o frânghie pe după burtă.

— Ce-o mai fi și asta? se miră Micu.

Constatară că frânghia trecea dincolo de gard, interiorul curții, unde era legată de o mogâldeață de culoare neagră, după cum se vedea printre șipci.

— Bată-l să-l bată! se miră păgubașul E minunea lumii, porcul trăiește. I-auziți, sforăie!

Privind printre șipcile gardului, subofițerul avu o tresărire și trase brusc capul înapoi.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? întrebă păgubașul.

— Uită-te și dumneata.

Păgubașul se lipi de gard și se uită printre șipci.

— Dumnezeule! sări el ca ars. Nu se poate. Nu se poate așa ceva.

— Ba uite că se poate. Uite unde l-a dus hoția, unde l-a dus nesăbuința!

Dincolo de gard era cadavrul lui Bălănică, în poziție verticală. Era ușor de dedus ce se întâmplase: obișnuit să care greutăți în spate, după ce a îmbătat porcul, Bălănică l-a legat de mai multe ori cu o frânghie de burtă, cealaltă parte a frânghiei petrecând-o după piept. Transportând porcul în spate în acest mod, n-a vrut să intre cu el pe poartă, ca nu cumva să-l vadă vreun vecin, și a preferat să sară gardul din spate. În loc să arunce porcul peste gard, cum ar fi fost normal, el s-a apucat să sară gardul cu el în spate. Reușind numai el să sară în curte, frânghia i-a alunecat peste gât și l-a strangulat, iar porcul a rămas agățat în partea cealaltă a gardului…

…Imaginile de pe pereții holului sălii de operații, care reprezentau diverse animale, aduseră în mintea subofițerului alte și alte întâmplări.

…Din crescătoria de păstrăvi, un infractor furase. Două plase cu pește, reușind să dispară când era pe punctul, să fie prins de paznic. În intervalul de la reclamarea furtului și până la sosirea câinelui, plouase foarte puternic, astfel că folosirea lui Ringo devenise inutilă. Așadar, milițienii renunțară la serviciile sale și Micu se întoarse cu el la sanatoriu.

Pe drum, subofițerul constată că Ringo era cam posomorât. Probabil că era supărat pentru că nu-l putuse prinde pe hoțul de pește. La scurt timp după ce intrară printre case, câinele se opri în dreptul unei curți, cu poarta deschisă. Și intră înăuntru. Se duse la ușă și-ncepu să latre puternic, fiindcă-l trăznea în nas mirosul de… pește prăjit.

— Ringo! Ringo! Vino-ncoace! Ne facem de râs, îi zise Micu cu glasul șoptit.

— Ascundeți peștele, c-a venit miliția, se auzi de dincolo un glas de copil. Tăticulee! Ascunde păstrăvii!

Subofițerul bătu tare la ușă. „Miliția!” pronunță el sonor. În prag apăru un bărbat uscățiv, cu o figură de vinovat, prins cu mâța-n sac.

— Știți, eu…

— Păstrăvii! Hai repede! Cred că-ți dai seama că te recunoaște și…

— Da, paznicul, zise uscățivul plecând capul.

— Adu tot, inclusiv… peștele prăjit!

Omul dispăru în casă.

— Nu te mai linge atâta pe bot, că mă dai de gol, ștrengarule! spuse Micu și-l trase ușor de urechi pe Ringo. O să ai și tu o porție, c-ai muncit, nu glumă!…

Într-o altă misiune, desfășurată într-o gară, sesiză că un tip cu o valiză fugise repede pe trepte. Ringo nu-l slăbise însă din ochi. Fără să-l anunțe pe Micu prin lătrat că vrea să plece, se luă tiptil după fugar.

„Hopa! Cred că mă dau de gol cu câinele ăsta!” și-o fi zis omul cu Ringo pe urma sa.

Câinele, la doi pași după el! „Ce fac, Nae, că se-ngroașă gluma! Stați, lighioanelor, că nașu’ e-n spatele vostru!”. Individul dădu colțul și, cum ajunse într-un loc mai prielnic, deschise repede valiza ca „lighioanele” să se ducă unde vor. „Lighioanele” simțiseră însă pericolul și nu fugeau din culcușul lor. Venind un cetățean, tipul închise repede valiza, prefăcându-se că se leagă la șireturi. După ce se-ndepărtă, iar o deschise și-o lovi cu piciorul, dar degeaba. „Cuțu! Cuțu!” zâmbi el forțat, întinzând puțin mâna la Ringo. Câinele mârâi și trecu pe partea cealaltă, lângă valiză. „O las aici, gata, asta-i soluția!” îi veni ideea salvatoare. „Mamă, păcat de valiză!” își mușcă el buza de jos. Plecă spre peron, cu gândul să ajungă lângă toaletă, dar văzu câțiva brăduți în stânga și-i veni ideea s-o abandoneze acolo. Lăsă valiza jos și, când făcu numai un pas ca să se-ndepărteze, Ringo își arătă colții și-l țintui locului.

— Ce-i cu tine, Ringo? întrebă Micu care abia acum îl ajunsese din urmă.

— Nu știu, dar nu-mi dă voie să plec! se jelui tipul.

— O fi știind el de ce!

— Habar n-am. Sunt om cinstit, n-am omorât pe nimeni.

— Dar în valiză ce ai?

Individul îngălbeni.

— Rufe, ce să fie…

— Ia deschide-o!

— N-o deschid, că iese halimai mare.

Ringo se repezi la valiză, doborându-l și pe proprietar. Începu să

muște de valiză și să sară în jurul ei, lovind-o din când în când cu laba.

— Ce fel de… rufe ai în valiză?

— Două pisici albe…

— Zău? Și de unde le ai?

— De la soacră-mea, săraca.

— Și unde stă soacra matale, pe stânga sau pe dreapta?

— Pe dreapta.

— E! Tot pe dreapta e și postul de miliție. Ia valiza și hai!

— Merg, dar eu nu iau valiza! zise el înspăimântat.

— Bine, fac eu oficiul ăsta.

— Da' cât se ia pentru furt de animale, șefu', că văd că nu-mi merge cu matale.

— Depinde ce animale. Dacă sunt elefanți, tigri…

— Nu, bre, două pisici siameze.

— O să iei dublu!

— Dublu? De ce?

— Fiindcă probabil sunt surori, râse Micu. Așa-i?

…Tot în localitatea aceea, din locuința unui cetățean se furaseră mai multe obiecte de îmbrăcăminte. La plecare, ieșind în stradă, hoțul se lipise cu spatele de gardul proaspăt vopsit, fiindcă i se păruse că se deschisese o fereastră la etajul întâi. El își agățase puțin haina de gard, iar lui Ringo i se dădu urma de miros chiar de aici. Câinele îl conduse apoi pe subofițer și intră în curtea unei case neîngrijite, oprindu-se în dreptul magaziei, unde se auzea cineva spărgând lemne. Subofițerul deschise ușa, invitându-l pe cetățean să iasă afară.

— Și lasă toporul, că dacă-l vede câinele, atacă.

Omul se supuse și ieși, foarte mirat de prezența miliției la el în curte.

— Unde sunt hainele pe care le-ai furat de la casa cu gard verde, de pe strada Victoriei?

— N-am luat, dom'le, nimic, eu habar n-am despre ce vorbiți.

— Câinele nu greșește, să știi.

— Mai greșește, dragul meu, iar cu mine nu ieșiți așa de ușor la vopsea. La mandea… probe! Am fost plimbat destul cu *trotineta* altă dată, se îmbățoșă omul, dovedind că provenea dintr-o anumită categorie. E clar? Probe!..

— Deci nu ieșim la vopsea, da?

Micu sesiză că Ringo îi pregătea o surpriză individului. Îl lăsă, fiindcă știa ce urma. Câinele se ridică în două labe și lătră.

— Nu mișca! îl avertiză subofițerul.

Fără să fie violent, câinele îi puse labele din față pe umeri și-l prinse ușor cu dinții de haină.

— Mă mușcă! strigă infractorul.

— Nu, amice, vrea să-ți demonstreze… că am ieșit la vopsea. Dă haina jos, ca să te convingi, râse Micu.

După ce câinele primi comanda pe loc repaus, omul se dezbrăcă de haină și îngheță: haina era pătată de vopsea verde în spate.

— Și e încă proaspătă! făcu subofițerul. Pe întuneric n-aveai cum să vezi că gardul fusese vopsit chiar în ziua aceea. Ei, am ieșit la… vopsea sau nu?

— De data asta, m-am urcat singur pe *trotinetă,* spuse hoțul cu necaz. Hainele sunt în magazie, le-am ascuns în grămada de lemne…

…Într-o zi, Micu și Ringo veneau cu mașina de la o spargere care avusese loc în Brașov, la un magazin sport-foto-muzică. Câinele îi dusese până la șosea, la ieșirea din oraș. Milițienii trăseseră concluzia că infractorii, probabil doi, luaseră o mașină de ocazie spre Predeal. Ei furaseră mai multe aparate de fotografiat, aparate de radio cu tranzistori, ceasuri și multe altele. Autoturismul cu care călătorea Ringo era o „Dacie-1300”, și nu purta inscripția „Miliția”, iar șoferul și Micu erau îmbrăcați civil. Câinele și stăpânul său se așezaseră pe bancheta din spate a mașinii. La ieșirea din Predeal se produse o mică busculadă datorită derapării unei „Skode”, și șoferul „Daciei” fu nevoit să meargă foarte încet. Din autoturismul avariat coborî un tânăr cu o valiză voluminoasă, care făcu semn șoferului să oprească, fără să bănuiască cui aparținea mașina. Câinele, căruia i se vedea numai capul, începu să scâncească, spre mirarea lui Micu și a șoferului.

— Ce ai băiatule? îl întrebă subofițerul.

Ringo iar scânci și-l trase de mânecă.

— Ce vrei? Nu înțeleg…

Câinele se mută lângă ușă, pe partea unde tânărul făcea cu mâna.

— Parcă ar vrea să spună să-l luăm pe tânăr în mașină, tălmăci Micu.

— O avea nevoie de mărunțiș să-și cumpere ceva mușchiuleț, glumi șoferul. Eu opresc.

— Oprește. Ceva… ceva nu e-n regulă.

Șoferul opri și tânărul care nu observase câinele, întrebă dacă merg până la Sinaia. Ringo tăcea și se făcuse chitic după banchetă.

— Numai până la Bușteni, îi răspunse omul de la volan.

— Tot e bine, făcu tânărul. Unde să pun valiza?

— În spate, lângă dânsul!

Micu deschise portiera. Tânărul așeză geamantanul. Când zări câinele, tresări. Se urcă apoi în față, puțin stânjenit.

— E de rasă? întoarse el capul la subofițer.

— Ciobănesc…

— Ciobănesc? Nu pare.

— Ciobănesc german.

— Aha! Câine polițist!

Pe fața tânărului apăru o expresie ciudată.

— Ce, nu-ți plac câinii polițiști? sesiză șoferul.

— Ba da, zise pasagerul zâmbind fals. Îmi plac și filmele polițiste, îmi plac și cărțile…

Ringo începu să latre la tânăr și se ridică în două labe, prinzându-l de guler. Subofițerul privi mai atent valiza voluminoasă de lângă el, care semăna cu cele două valize furate din magazinul sport-foto-muzică.

— Să nu mă muște! strigă speriat tânărul.

— Ce-ai în valiză? întrebă Micu repede.

— Obiecte de voiaj. Mă duc la Sinaia… la stațiune… zise tânărul cu un glas tremurat.

— Ia arată buletinul, ceru șoferul.

Tânărul scoase portofelul cu mișcări stângace și-l înmână omului de la volan cu un gest moale.

— Vasile Chițanu, domiciliat în Sinaia! citi șoferul și opri automobilul.

— Deci, bibicule, mergi în stațiune la dumneata acasă!… Ia deschide valiza!

Tânărul se execută.

— Bravo, Ringo! spuse Micu. Ai un „fler” extraordinar. Cred că l-a frapat asemănarea valizelor… Privește și tu: aparate de fotografiat, aparate de radio… Exact ce-a căutat cu o oră-n urmă.

Câinele scheună. De astă dată de bucurie, și se lipi de stăpânul său.

— Și celălalt cine-i? întrebă șoferul.

— Gelu Crângaș, îl cheamă, zis „Babanu”. Stă în Predeal. L-am lăsat acum un sfert de oră cu cealaltă valiză.

Șoferul întoarse mașina și porni în viteză înapoi, spre Predeal. Meritau să facă cale-ntoarsă…

…Se spune, și nu se exagerează cu nimic, că uneori infractorii au haz. Cazul pe care Ringo l-a rezolvat pornind de la o telegramă este edificator în acest sens…

Unui cetățean, cazat la hotelul „Sport” din Poiana Brașov, i se furaseră din cameră schiurile și diferite obiecte de preț. Valoarea prejudiciului se ridica la peste 50.000 lei. Numai schiurile costau o groază de bani. Ele erau confecționate dintr-un lemn special. Oricare schior le-ar fi apreciat, mai ales dacă practica acest sport pentru performanță. Prezentându-se la miliție, păgubașul declarase că el nu voia nimic înapoi, în afară de schiuri.

— Sperăm să vă găsim toate obiectele furate, nu numai schiurile, îi spuse căpitanul Mureșan, șeful miliției din stațiune.

La o jumătate de oră după ce reclamase faptul, păgubașul se prezentă din nou la miliție și-i dădu ofițerului a telegramă:

— Vă rog s-o citiți, am primit-o acum un sfert de oră. Nu știu ce să cred, am impresia că cineva își bate joc de mine…

Ofițerul citi: „Stimate domnule, schiurile dumneavoastră sunt la turistul Victor Liviță, care locuiește la hotelul „Alpin”, camera 110. Le-a cumpărat cu 20.000 lei. Scuze. Căpitan Mureșan”.

— Asta-i prea de tot! spuse căpitanul. Semnează cu numele meu!

— Ca să vedeți și dumneavoastră… Să fie, oare, ceva real?

— Absolut.

— Ce anume? holbă ochii păgubașul.

— Telegrama! Ea ne va conduce la hoț, spuse convins căpitanul.

— Cum adică?

— În primul rând, când a completat imprimatul, și-a lăsat amprentele pe el. În al doilea rând, amprenta, care nu este altceva decât o depunere de grăsimi organice, îi poartă mirosul ce-i este caracteristic. Noi avem un câine polițist deosebit de inteligent, care sunt sigur că ne va ajuta. În fond, telegrama nu reprezintă decât o greșeală a hoțului.

— Da, așa este, își dădu seama reclamantul. Haideți la poștă!

— Mi-ați anticipat intenția, încuviință ofițerul.

Găsiră imprimatul și rămaseră muți în fața lui. Literele nu erau scrise de mână, ci decupate din ziar și lipite.

— E dat dracului!… nu rezistă păgubașul.

— Cum puteți primi asemenea imprimate de telegramă, nescrise de mână? o luă la zor ofițerul pe oficiantă. Aici era numele meu, de ce nu m-ați anunțat imediat?

— Iertați-mă, spuse funcționara încurcată. Cetățeanul mi-a zis că-i o farsă pentru un coleg de serviciu, căruia i-au ascuns schiurile. Am crezut...

Plecară la hotelul „Alpin” și-l găsiră în cameră pe Victor Liviță, care se delecta cu „achiziția” făcută, lustruind valoroasele schiuri.

— Vai, schiurile mele! strigă păgubașul bucuros.

Palid, Victor Liviță relată că le cumpărase cu două ceasuri în urmă de la un cetățean cu pistrui pe față.

— Douăzeci de mii am dat, domnule, pe ele! spuse el alarmat. A trebuit să cer confirmare la C.E.C. De unde să fi știut că schiurile sunt de furat? Am să mai văd banii? Vă rog, spuneți-mi, am să-i mai văd? repetă uitându-se la căpitan ca un naufragiat la un colac de salvare.

— Să sperăm, spuse ofițerul și se îndreptă spre ușă. Trebuia să vă dați seama că un asemenea „chilipir”, nu e lucru curat…

— Nu mi-am dat seama, vă rog să mă credeți...

Sosi și Ringo. Aerul din Poiană îi plăcea și era bine dispus. Micu, aflând despre ce era vorba, nu se arătă prea optimist.

— E foarte greu, tovarășe căpitan. N-am mai încercat niciodată să-i dau urma de miros de la o amprentă. Vă dați seama, cantitatea de miros este infimă, iar în patru ore, cât a trecut de la completarea imprimatului și până am venit noi, s-au perindat o sumedenie de cetățeni pe la poștă. Totuși să încercăm, Ar fi, cum s-ar zice, o premieră criminalistică.

— Și, de ce, mă rog, această „premieră” să nu aibă loc chiar în Poiana Brașov? zâmbi ofițerul.

Ringo fu dus la oficiul poștal din Poiana Brașov. Funcționarele lăsară totul baltă, cu privirile ațintite numai la frumosul câine polițist. Micu îi explică oficiantei care primise imprimatul telegramei că vrea să excludă urma ei de miros și să nu se sperie dacă câinele se va apropia de ea și va scoate un lătrat. Zis și făcut. Mirosind foarte insistent imprimatul, câinele alese dintre funcționare pe oficianta în cauză și se așeză în fața ei.

— Nu vă fie teamă, asta a fost tot, o calmă subofițerul pe femeie văzând că se cam îngălbenise.

Chemă câinele la ordine.

— Nu, Ringo, nu urma asta, alta! îl îndemnă din nou să miroasă imprimatul. Câinele se supuse, dar nu dădea semne că deslușește vreun alt miros. Hai, băiatule, îl îmbărbătă dresorul. Dacă reușești te vei mândri și cu o premieră criminalistică. Hai!…

Parcă declanșând un resort, pe care numai Micu știa să i-l descătușeze, Ringo fremătă mărunt din nas și privi încrezător la stăpân, semn că reușise să mai „prindă” un miros.

— Hai! Hai, Ringo!

Câinele lăsă dintr-o dată botul în jos și începu să caute prin sală. Dădu din coadă și, după ce mai privi o dată în urmă, o zbughi pe ușă.

— Să nu zicem hop până nu surim pârleazul, spuse încă nesigur subofițerul.

Câinele îi conduse fără prea multe ocoluri până la hotelul „Sport”. Aici, după ce trecu de recepție, intră pe un culoar și porni spre dreapta, mirosind, discret la ușa fiecărei camere.

— Te pomenești că intră la mine! zise păgubașul când animalul ajunse și în fața camerei sale.

Dar Ringo nu se opri la ușa camerei sale, ci la ușa vecină. Subofițerul bătu la ușă și în prag apăru un bărbat buimac de somn, cu ochii șașii, pe care câinele îl trase imediat de pantaloni.

— Mă predau! Mă predau! strigă el înspăimântat, ținându-se cu putere de tocul ușii.

— Unde-s banii de pe schiuri?

— În valiză! În valiză! Acolo sunt și ceasul și radiocasetofonul, acolo sunt toate…

Ringo fu îndepărtat și omul apucă să mai respire și el cum trebuie.

— ÎI cunoști pe păgubaș? îl întrebă ofițerul.

— Nu.

— Dar pe căpitanul Mureșan?

— Nu.

— Atunci de ce faci farse în numele meu, domnișorule? întrebă ofițerul înfuriat. De ce-ai dat telegrama?

— Mi-a fost milă… spuse hoțul ațintindu-și privirea pe covor. Mi-a fost milă de dânsul, arătă spre păgubaș. Uitase deschisă ușa de la cameră, și-atunci mi-a venit ideea să-l *paradesc.* Când m-am întâlnit cu el și-am văzut cum plângea, mi s-a muiat inima și m-am gândit să-și recupereze măcar schiurile. Merita…

…Iscusința animalului de a prelucra până la capăt o urmă de miros, fie ea și infimă, cum a fost în cazul precedent, a mers până acolo încât, la un furt de obiecte de îmbrăcăminte, a rămas o enigmă pentru Micu și colegii săi, enigmă care nici până în ziua de astăzi nu și-a putut găsi o explicație științifică.

Unei văduve i se furaseră din casă mai toate obiectele de îmbrăcăminte pe care le avea. Inițial, nu bănuise pe nimeni, însă după două zile își aduse aminte că vânduse niște lucruri mai vechi unei chivuțe și probabil de aici se trăgea nenorocirea, căci femeia fusese primită în casă. S-a hotărât să se facă o percheziție la chivuța în cauză și, întrucât acest gen de infractori ridică destule probleme, milițienii îl solicitară și pe Ringo să-i însoțească.

— Luați și un lucru purtat de dumneavoastră. Îi spuse Micu reclamantei.

Ajunși la locuința chivuței, aceasta se bătu cu pumnii-n piept jurându-se că n-a pus mâna pe nimic. Înainte de a trece la efectuarea percheziției, lui Ringo i se dădu comanda să caute prin casă, după ce mirosise basmaua păgubașei. El se-nvârti de mai multe ori prin casă, mirosind atent fiecare obiect, și până la urmă luă în gură un pulovăr mare de mohair aproape nou.

— Ăsta-i al meu! sări chivuța. Mă îmbrac cu el d-un an.

Subofițerul luă pulovărul și-l prezentă păgubașei.

— Uitați-vă bine la el, poate este unul dintre obiectele care v-au fost furate.

— Și eu am avut un pulovăr de mohair, zise femeia, dar al meu era verde. Modelul e identic, îl cercetă ea pe toate părțile.

— Ăta-i al meu! L-am luatără cu patru sutare!

— De la cine? o întrebă Micu.

— Da’ ce, io mai știu, dacă toată ziulica umblu prin cășile oamenilor după țoale.

— Modelul e identic, repetă păgubașa sucind din nou pulovărul. Numai că al meu era verde, spuse ea cu îndoială.

— De ce l-ai ales, Ringo, că ăsta are altă culoare, vorbi subofițerul cu animalul său.

Câinele scânci și mirosi din nou basmaua reclamantei.

— Hai, caută! Caută încet, cu răbdare.

Ringo mirosi iarăși obiectele de prin casă, din dulap, apoi se așeză nedumerit în fața dresorului.

— Dacă nu-i... nu-i! îl mângâia el.

— Ați văzutără? Ăsta-i al meu, spuse femeia bucuroasă și puse mâna pe pulovăr.

Ringo, însă, n-o lăsă și, sărind ca un arc, apucă cu gura de o mânecă.

— Ăsta-i al meu! se răsti chivuța la câine trăgând și ea de pulovăr. Ăsta-i al meu, lăcomitule!

Câinele nici gând să-i dea drumul.

— Lasă-l, Ringo, că-l rupi, îl potoli subofițerul.

— Și pă urmă-l pun să-l plătească, vise chivuța.

— Ia dă-l încoace puțin! spuse Micu. „De ce oare se strâmbase câinele de-atâtea ori?!". Îl duse la nas și-l mirosi. Formidabil! Fruntea i se descreți dintr-o dată. Miroase a vopsea proaspătă. L-ai vopsit din verde în maro!

— Nu, să mor! se-ngălbeni chivuța.

— Să începem percheziția, zise subofițerul.

Percheziționându-se și bucătăria, enigma se limpezi repede. Găsiră într-o oală restul de lichid maron care fusese folosit la vopsirea pulovărului.

— Acuma ce mai zici?

— Mâncate-ar belelili de *coșcovei!* zise femeia furioasă întinzând piciorul să lovească câinele.

Ringo nu putea suporta asemenea umilință; dintr-o mișcare dibace, o prinse ca un clește de vârful pantofului, mârâind. Femeia începu să sară într-un picior și să țipe de mama focului.

— Unde sunt celelalte haine? Altfel nu-i spun să-ți dea drumul.

— Le-am băgatără pă horn, în pungi dă plastic, da' ia *coșcoveiu'* d-acilea, că-mi frânge piciorul. Aoleo, mămicule !…

Odată cu mărturisirea femeii, „coșcoveiul" lăsă în urma sa o enigmă, care, așa cum am spus la început, nici până în ziua de astăzi nu și-a putut găsi o explicație. Pulovărul, proaspăt revopsit, nu mai putea purta vreo urmă de miros a păgubașei, ci numai de chimicale; Ringo se strâmbase de atâtea ori când îl mirosise și îl luase-n gură…

... Fusese jefuită o locuință. Hoțul furase o sumă de bani și bijuterii. Nu se „încărcase" și cu altceva. Dintr-o sumară analiză făcută de milițieni la locul faptei, reieșea că infractorul cunoscuse bine locuința prădată, precum și locurile unde se păstrau bijuteriile și banii.

În curtea clădirii fură descoperite două urme de încălțăminte nu prea clare. I se arătară câinelui. Ringo nu se arătă prea stânjenit de lipsa unei cantități de miros convenabile, după cum apreciaseră milițienii, și plecă pe urmă. Conduse, trecând prin plin centrul orașului, până în partea veche a acestuia, unde intră într-o curte. Aici locuia Sergiu, nepotul femeii de serviciu care făcea curățenie în imobilul unde avusese loc furtul. Maiorul Ilie, care conducea cercetările, zâmbi pe sub mustață: începuse să se ivească o legătură între furt și nepotul femeii de serviciu. Ringo, care-i condusese până-n curte, fu lăsat liber, iar milițienii se-apucară de percheziționarea locuinței. Nepotul nu recunoscu nimic și prezenta ca justificare faptul că el nu lipsise noaptea de acasă, lucru ce putea fi confirmat de soția sa.

— A dormit toată noaptea lângă mine, vă jur! căuta să-i convingă ea pe milițieni.

Percheziția dură aproape patru ceasuri, însă nu se soldă cu vreun rezultat favorabil.

— N-am nimic de ascuns, nu eu sunt hoțul, susținea cu fermitate Sergiu.

— Ne vom clarifica la miliție. Îmbrăcați-vă și să mergem, îi zise maiorul. Dacă va fi cazul, o să revenim.

— Nici de-acum într-o sută de ani n-aveți ce să găsiți la noi, spuse femeia și-și legă mai bine basmaua. Cinstiți ne-am născut, cinstiți o să murim… Merg și eu să dau declarație.

— Dumneavoastră, nu. Încă nu-i nevoie, o potoli ofițerul. Dacă o să fie cazul, o să revenim.

Plecară la miliție, unde nepotul femeii de serviciu fu îndemnat să dea o declarație amănunțită, pe ore, despre tot ce făcuse în ziua precedentă până să se culce. Micu ieși în curte cu gândul să se mai joace cu Ringo până va fi din nou nevoie de ei. Îl strigă pe Ringo, dar câinele nu era nicăieri. Se duse la cuștile unde se aflau câinii miliției, însă nici aici nu-l găsi. „Unde s-o fi dus pezevenghiul ăsta?” se-ntreba subofițerul. Ringo-n sus, Ringo-n jos, fără niciun rezultat. Când Micu nu mai știa unde să-l caute, lângă el se opri o mașină a miliției.

— Eu am crezut că sunteți cu Ringo prin fața hotelului „Aro”, zise căpitanul Leonte coborând din autoturism.

— Cum așa? se miră subofițerul.

— L-am văzut pe Ringo prin fața hotelului. Mașina mergea repede și n-am reușit să vă zăresc.

— Nici n-aveați cum, căci, după cum vedeți, eu sunt aici.

— Da… văd…

Micu urcă scările în fugă până la maiorul Ilie și-i raportă situația.

— Locul unde căpitanul Leonte l-a văzut pe Ringo este pe traseul pe care câinele l-a parcurs până la locuința lui Sergiu, spuse el agitat.

— Adică… bănuiești că Ringo s-a-ntors de unul singur la locuința nepotului?

— Așa cred, deși eu nu i-am dat nicio comandă. L-am lăsat singur în curte și a dispărut, așa, deodată.

— Atunci să luăm o mașină și să fugim acolo!

Autoturismul miliției rula cu viteză spre o stradă îngustă, din orașul vechi. Roțile scrâșniră în fața unei porți și milițienii îl zăriră în curte pe Ringo, „ținând în șah" pe soția nepotului, care încremenise cu o sacoșă în mână. Câinele stătea la doi metri de ea, fiind pregătit să sară dacă ar fi schițat cel mai mic gest. Din când în când, își arăta colții albi și mârâia.

Când văzu milițienii la poartă, femeia se albi la față. Micu îi spuse să nu facă nicio mișcare și îi luă sacoșa, în care zări bancnote și bijuterii.

— Era prea grea… spuse el și-i dădu sacoșa maiorului.

În curte, lângă cotețul de porci, era un hârleț și o groapă proaspăt săpată. Femeia se speriase de vorbele ofițerului că „dacă va fi cazul, vom reveni", și luase hotărârea să dezgroape „marfa" ce o ascunseseră noaptea și, să o ducă la o rudă de încredere, unde să nu poată fi găsită de miliție.

— Bravo, Ringo! îl felicită maiorul. Tu dezgropi și „morții"…

…Pe holul sălii de operații. Micu privi îndelung un tablou cu un peisaj de iarnă în munții Bucegi, la cabana Babele. Gândurile îi fugiră automat acasă, la Alina, iar apoi, printr-o perdea de nea, la cabana Babele…

Cabanierul de la Babele anunțase miliția că o turistă de vreo 25 ani plecase cam de două ceasuri spre Vârful cu Dor, dar nu mai ajunsese acolo, după cum îi confirmase celălalt cabanier. Tânăra, încrezătoare în forțele sale, plecase spre Vârful cu Dor fără să țină seama de ce-i spusese omul, că se va stârni viscolul. După opinia cabanierului, ea nu putuse să ajungă prea departe. Viața ei era într-un real pericol. El formase o echipă de salvare, dar pe traseu, cât le permisese furtuna să-nainteze, nu-i dăduseră de urmă. Cabanierul mai relată că fata își uitase la cabană o batistă.

„Hm! Poate că Ringo…" se gândi imediat ofițerul de serviciu.

Pe un ger și un viscol de te pătrundea în oase. Ringo porni într-o aventură nouă pentru el, purtând asupră-i o nouă calitate: câine „salvamont"!

Telefericul, pornit anume pentru ei, îi purtă pe Micu și pe Ringo până aproape de cabană. Răzbiră cu greu până la obiectiv. Micu simți că-i înghețaseră mâinile, picioarele și obrajii. Privi la Ringo și observă că el suporta mai bine decât oamenii aceste condiții atmosferice blestemate; îl deranja mai mult vântul care-i arunca zăpada în față și-i

făcea să-ntoarcă deseori capul, ținând ochii închiși. Erau însoțiți și de doi schiori de la Asociația sportivă „Caraimanul” din Bușteni. La Babele se încălziră puțin și, după ce-și făcură un scurt plan, reperând direcția în care plecase tânăra, porniră cu schiurile la drum.

Câinele înainta cu spor. Stăpânul său îi dăduse de-atâtea ori batista turistei s-o miroasă, încât își întipărise perfect mirosul fetei, chiar dacă vântul îi bătea din față. Echipa ajunse greu și în condiții nemiloase până la o distanță apreciabilă, de unde fata n-ar mai fi putut înainta, dar nu-i dădură de urmă. O strigară, se deplasară, mult în dreapta și-n stânga presupusei cărări, dar fără niciun rezultat. Orice urmă se acoperea imediat de zăpadă, astfel că șansa câinelui de a o descoperi după metodele obișnuite era nulă. Încercarea se dovedi zadarnică și echipa trebui să se întoarcă istovită la bază. Salvamontiștii stăteau triști în cabană, gândindu-se cu jale că nu reușiseră sa salveze din ghearele înghețului o tânără zvăpăiată care se jucase cu moartea.

Ringo se încălzi puțin lângă foc, apoi ceru să iasă afară.

— E prea cald aici, nu se simte bine, zise Micu. Dăi drumul! îi făcu semn cabanierului.

Cabanierul deschise ușa. De afară răzbătu o pală de vânt înghețat. Câinele ieși.

— S-a așezat pe prețul de lângă ușă, zise cabanierul zgribulindu-se.

— Ce v-am spus eu…

— Oricum, parcă viscolul s-a mai potolit. Vântul și-a schimbat direcția, a început să bată dinspre platou…

Membrii echipei se așezară din nou în jurul mesei, frământându-și mințile ce să mai facă, încotro s-o ia, căci nu-i răbda inima să stea cu mâinile-n sân. Luară o hartă a zonei și începu fiecare să-și spună părerea. Trecu cam un sfert de ceas.

— Nu putem sta așa, spuse unul dintre schiori.

— Trebuie să încercăm pe altă pistă, întări celălalt!

În clipa aceea, de afară se auziră urlete fioroase.

— Lupii, spuse cabanierul.

— Ringo! E și glasul lui Ringo! sări Micu.

Ieșiră cu toții în fuga mare. Câinele nu mai era la ușă. I se deslușeau urmele pe zăpadă într-o direcție aproape perpendiculară față de cea pe care se deplasaseră ei. Se repeziră să-și ia schiurile rezemate de peretele cabanei.

— Acolo e un cot, zise cabanierul. Se poate ajunge și pe drumul acela, dar e foarte periculos. Nu mi-am închipuit… Nu-i nicio tăbliță indicatoare pentru turiști și numai cine a mai fost vara pe aici și cunoaște drumul își poate permite un asemenea risc.

Urletele lupilor și ale câinelui se-auziră și mai înverșunat. Echipa schie cu toată viteza într-acolo. Ajunși în buza unei văi adânci și abrupte, membrii echipei amuțiră: tânăra era rezemată cu spatele de o

stâncă, iar în jurul ei, la mică distanță, dădeau târcoale doi lupi ciolănoși. Fata probabil că adormise din cauza frigului, iar din focul pe care ea îl încropise din câteva vreascuri ieșeau numai câteva pale vagi de fum. Lupii ar fi înhățat-o cu siguranță mai devreme, dar cel mai probabil văpăile focului, chiar firave cum au fost, îi ținuseră în loc. Ringo se aruncase în prăpastie, căci altfel n-avea cum să ajungă repede acolo, și se lipise de tânără, urlând și prevestind astfel că va începe lupta pe viață și pe moarte. Lupii se îmboldeau unul pe celălalt, ca să aleagă momentul de atac. Ringo făcu un gest uluitor pentru Micu și pentru ceilalți care urmăreau scena îngroziți: arătându-și colții și mârâind, o trase de mai multe ori de mânecă pe fată, ca s-o trezească. Fata mișcă din mână cu un gest moale, ca și cum ar fi spus s-o lase-n pace.

— Trăiește! Trăiește! se bucurară oamenii.

În acest moment, unul dintre lupi, care era mai vânjos, sări asupra lui Ringo și începu lupta. Micu și ceilalți începură să țipe la lupi și să arunce în ei cu bulgări de zăpadă. Nici unul dintre membrii echipei n-avea asupra sa o armă.

Primul lup își luă avânt și făcu un salt spectaculos spre pieptul, câinelui. Ringo se dădu iute la o parte, se încordă și, plecat ca o săgeată dintr-un arc, sări cu dinții direct în grumazul celui de-al doilea lup. Acesta urlă cu groază. Picături de sânge începură să înroșească zăpada. Când lupul cel mare sări din nou asupra câinelui, Ringo fu din alt salt lângă fată. Probabil că apropierea omului îl îmbărbăta și-l făcea mai sigur de sine. Din marginea prăpastiei, Micu începu să strige diferite comenzi, îndemnându-l la manevre pe care câinele le învățase pentru lupta cu infractorii. Vocea stăpânului său îi dădu și mai mult curaj și-l înverșuna. Cei de sus schimbaseră tactica și nu mai țipau la lupi. În vale începură să răsune asurzitor două silabe: „Rin-go! Rin-go!” Auzindu-și numele, câinele se îndârji și mai mult. Profitând că lupul cel mai puternic era impresionat de sângele semenului său, Ringo îi sări în spate și își înfipse colții adânc în ceafa lui. Apoi evită lupta directă și se refugie din nou lângă fată.

— Culcat! Culcat! strigă Micu, pentru că de jos era mai convenabil să țintească la gât și nu la ceafă.

Celălalt lup, slăbit de rana de la gât și dând să facă ocol, ca Ringo să fie atacat din două părți, căzu în genunchi, îndoindu-și labele din față. Câinele n-așteptă alt moment mai prielnic și, de jos, sări iarăși, sfâșiindu-i și mai mult rana pe care i-o provocase prima dată. Lupul cel mare sări asupra câinelui, dar Ringo făcu două tumbe uluitor de rapide până lângă un pom. Lupul mai puțin vânjos renunță la luptă. Celălalt, înfometat peste măsură, aștepta clipa ospățului. „Spectatorii” începură să încurajeze câinele și mai frenetic: „Rin-go! Rin-go!” Încurajat de oameni, precum și de faptul că reușise să răpună pe unul

dintre lupi, câinele prinse un plus de forță; se simțea stăpân pe situație. Micu deduse acest lucru din atitudinea lui: deși era cu dușmanul în față, Ringo își permise să se uite o clipă la cei de sus și să dea ușor din coadă. „Galeria” mări și mai mult ritmul, cu toții strigând la unison cât îi ținea gura: „Rin-go! Rin-go!”. Decis, câinele ieși în fața lupului la luptă directă. Parcă înfricoșat de soarta confratelui său, lupul se dădu câțiva pași înapoi. Ringo înaintă ferm. Lupului i se zburli părul și luă o poziție agresivă, arătându-și colții. Aflat la numai doi metri în fața dușmanului, câinele începu un joc de tatonare, privindu-l drept în ochi și cu mișcări laterale foarte calculate. Trebuia ales bine momentul atacului; cel care reușea să ajungă primul în grumazul celuilalt avea cele mai mari șanse de victorie.

— Fentă! Fentă! strigă Micu de sus și îl urmă întreaga galerie: Fen-tă! Fen-tă!

Ringo făcuse cu dresorul său o sumedenie de exerciții cum să atace prin „fentă” când infractorul avea cuțit; renunță deci la tactica dinainte și începu să fugă cu abilitate în jurul lupului. Surprins de o asemenea întorsătură, adversarul său se învârtea pe loc, încordat la culme. Nu-i convenea jocul câinelui, deoarece îi micșora stabilitatea, și-i dădea o undă de amețeală. Când lupul era încurcat de sensul mișcării și își muta picioarele ca să rămână cu fața la câine, Ringo schimba sensul simulând că atacă, iar lupul se răsucea ca un năuc.

— Fen-tă! Fen-tă! vuia valea, Ringo hotărî atacul, sesizând că lupul era în dificultate.

Mări viteza ocolului, și, la o schimbare bruscă de direcție, urmată de fentă de atac simulată în stânga și-n dreapta, lupul se-mpiedică, moment suficient ca Ringo să-și înfigă fulgerător colții în gâtul lui. Amândoi căzură la pământ și lupul scoase un urlet. Vânjos și el, începu să se opintească din picioare și, să se târască cu Ringo, pentru a-i slăbi strânsoarea și a-i veni rândul să atace. Căuta, cu mișcări violente, să-l prindă și el pe Ringo de ceafă sau de corp, însă câinele își arunca trupul în lături, ca un acrobat, găsind imediat alte puncte de rezistență pentru picioare. Lupul încerca să se zbată, să vină cu fața-n sus, ca să-l îndepărteze cu ajutorul forței picioarelor, dar câinele ocolea abil orice atac și se arcuia într-o parte. Colții lui pătrunseseră în vene și sângele lupului începu să păteze zăpada pufoasă. Alte încercări în forță, alte zvâcniri și, încet-încet, puterile fiarei începură să slăbească. Culcat pe zăpadă, lupul se resemnă. Din când în când mai zvâcnea câte puțin din picioare sau se cutremura. Ringo simți că-l răpusese, își descleștă dinții și, ridicându-se de lângă fiară, plecă pe firul văii. De sus, se-auzea numai „Bravo, Ringo!”

Ocolind pe departe, prin locuri mai puțin periculoase, echipa ajunse și ea la locul dramei. Turista dormea, neștiind nimic din ce se petrecuse acolo, iar oamenii reușiră s-o trezească înainte de a se

instala moartea prin îngheț. Micu se duse după Ringo, ghidându-se după picăturile de sânge care se-nșiruiau pe zăpadă. Găsi câinele departe, la vreun kilometru, culcat pe burtă în zăpadă.

— Hai, băiatule. Hai că suntem așteptați...

Tânăra își revenise și, aflând ce se întâmplase acolo, privea îngrozită la lupii care zăceau nemișcați în zăpadă! Când Ringo apăru de după brazi, fata începu să plângă ca un copil și, ridicându-se în picioare, o luă la fugă spre câine cu brațele deschise. Fără putere, ea se-mpiedică, căzu se ridică iar, cu brațele întinse spre câine.

— Salvatorul meu! șopti ea plângând.

…O vreme după această întâmplare, Ringo umblă posomorât; probabil visa lupta cu lupii în fiecare noapte! căci se trezea mereu brusc din somn și scheuna, privind lung în direcția pădurii. Plină de recunoștință față de salvatorul ei, fata își petrecu concediul alături de Ringo și de Micu. Mai apoi, continua să vină de la București la Bușteni, aducându-i animalului tot felul de bunătăți. Ringo o iubea și el foarte mult. Se plimbau și se jucau în trei, ca o familie. Erau aproape nedespărțiți. Cu timpul, prietenia Alinei cu Micu se transformă într-un sentiment mai puternic. La căsătoria celor doi îndrăgostiți, Alina și Micu, aveau să participe mulți dintre milițienii pe care Micu îi ajutase, precum și medicii de la sanatoriu...

…„Dar pe câți nu salvase Ringo de la moarte…” se gândea Micu cufundat din nou în fotoliul de pe holul sălii de operații. Își aduse aminte când îi salvase și lui viața pentru a doua oară…

…La un post de miliție, se primise un telefon de la un cetățean. Acesta declara că își omorâse soția în casă, dar el nu se va preda oricine ar veni și că va tăia cu toporul pe oricine se va apropia de ușă…

Alertă!

Imediat se făcu apel și la Ringo, fiindcă era un caz ieșit din comun. Dacă se ținea seama de „personalitatea” autorului. Acesta, pe nume Vladimir Sima, suferea de o boală psihică incurabilă, de schizofrenie, fiind absolvit în actele sale de orice fel de răspundere penală.

Cazul eră foarte grav, deoarece boala îl putea conduce pe Sima la acte iresponsabile. Tocmai datorită acestui pericol se apelase la Ringo, potrivit raționamentului: mai bine să fie sacrificat un câine decât un om…

Lui Micu nu-i convenise acest raționament; acceptase cu o strângere de inimă ca animalul să fie „vioara întâi” în imobilizarea acestui periculos bolnav psihic. Era prima oară când se confrunta cu o situație de acest gen și, sincer vorbind, îi era teamă pentru Ringo. Ar fi putut, la urma urmei, să refuze, deoarece ei se aflau în concediu de boală, dar milițienii veniseră cu argumente: numai un câine polițist, foarte

inteligent ca Ringo era în măsură să-i ajute. Subofițerul n-avusese încotro.

— Să fi atent! își sfătui, el dinele. Să nu faci nicio mișcare fără comanda mea. Totul trebuie foarte bine calculat…

Deplasându-se la casa nebunului, milițienii constatară că Vladimir baricadase ușa prin interior și zbiera ca un năuc, amenințându-i cu toporul dacă vor încerca să pătrundă cu forța.

— Am omorât-o, ha, ha!… se lăuda el. Am omorât-o. Să nu mă mai urmărească peste tot, ha, ha! (Se auzeau lovituri de topor). Sânge, ha, ha, ha! Na, să te saturi! Na!…

— Cred că a ciopârțit de tot cadavrul! zise Micu cu o figură îngrozită.

— Dacă încercați să pătrundeți în casă vă omor și mă sinucid! se auzi de dincolo de ușă. Abia am ascuțit toporul la polizor. Ha, ha, ha!… Ia uite ce taie! Piu! Ha, ha, ha!…

— Cum procedăm? Dacă se sinucide? îl întrebă colegul pe Micu.

— Nu-mi dau seama, făcu subofițerul. N-am mai avut niciodată un asemenea caz…

Încercară să-l ia pe bolnav cu vorbă bună, dar totul era în van.

— Vă omor și mă omor. Ha, ha, ha!… Acum băiatul se culcă și trage un pui de somn, ha, ha! Lama toporului e brici!…

Milițienii se uitară prin gaura cheii, dar nu se vedea nimic din cauza dulapului care baricada ușa.

— Te pomenești că nebunul se culcă, se strâmbă Micu.

— Mai știi! făcu colegul.

Lipiră urechea de ușă, dar în cameră nu se mai auzea nimic.

— O fi adormit.

S-ar putea, ridică subofițerul din umeri. Dar poate că pândește…

Micu n-apucă să-și termine bine fraza că simți în spatele său pași furișați. Când ridică privirea, împietri: văzu o secure ridicată deasupra sa, gata să lovească. Nu putu scoate nicio vorbă, nu putu schița niciun gest de apărare: o nălucă neagră izbi cu putere mâna ucigașă, făcând-o să scape toporul lângă piciorul subofițerului, și-l doborî la pământ pe nebun. „Năluca” nu era altcineva decât Ringo, care printr-o săritură fulgerătoare își salvase stăpânul… Vladimir refuză să se predea imediat și Ringo trebui să-și arate colții ca să-l domolească. Imobilizându-l pe bolnav, milițienii observară că avea hainele curate. Ei își imaginaseră că trebuia să fie plin de sânge, după cum se auzeau loviturile de topor. Pătrunzând în casă, rămaseră stupefiați: nu găsiră nici un cadavru. Soția nebunului fugise de-acasă când îl văzuse la poartă, iar nebunul, obsedat de ideea sa fixă, numai își închipuise c-a omorât-o…

…Secretara directorului institutului apăru pe holul sălii de operații

și-l anunță pe subofițer că este căutat la telefon de căpitanul Roman.

— Vă mulțumesc, spuse bucuros subofițerul și alergă spre cabinetul directorului.

— Alo! Cum stai, Micule?

— Bine deocamdată, să trăiți, tovarășe căpitan! Dumneavoastră cum vă simțiți?

— Mulțumesc, mă simt foarte bine.

— Au venit ajutoarele la timp?

— Da, echipa a fost promptă. Încă o dată îți mulțumesc. E vorba de o luxație și nu de o fractură. În câteva zile sunt pe picioare și reiau ancheta. Colegii noștri n-au stat cu mâinile-n sân și au făcut pași serioși pe urmele criminalului.

— Am la mine o bucată de manșetă și-un buton de-al său, cred că v-a spus ofițerul de serviciu, zise Micu.

— Da, e o probă importantă. Am înțeles că are inițialele „T.G."

— Exact, iar butonul este din argint.

— Am trimis deja pe plutonierul Stamate la tine, să i le dai. Dar spune-mi ce face Ringo.

Subofițerul îl puse în temă cu tot ce se-ntâmplase și cu faptul că operația era grea și de durată.

— Ei, săracul… Ce câine bun… Tocmai lui să i se-ntâmple nenorocirea asta? Să ai grijă de el. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă imediat și-ți trimit tot ce trebuie.

— Deocamdată n-am nevoie de nimic. Să scape, atâta tot, încolo vedem noi.

— Să scape, da, încuviință ofițerul. Trebuie să scape, altfel nici nu-mi închipui. A salvat atâtea vieți… În numele vieților salvate ar fi drept să-i fie salvată a lui. Și acum mi-aduc aminte de încurcătura din care m-a scos cu cetățeanul acela, care a murit la miliție…

— Vă înțeleg, spuse Micu.

— Te mai sun mai târziu, ca să aflu noutăți. Succes ție și… mai ales chirurgilor!

— Mulțumesc, să trăiți! spuse Micu și, după ce închise telefonul, se întoarse în holul sălii de operații. Își aminti întâmplarea la care făcuse aluzie căpitanul…

…Un cetățean, Petrică Nemeș, băuse într-o zi cam mult și, cum era sub influența alcoolului, începuse să arunce cu pietre într-un tren accelerat care se oprise în gară. Datorită scandalului, trenul trebuise să staționeze 25 de minute, perturbându-se astfel circulația feroviară. Condus la miliție, unde de serviciu era căpitanul Roman, huliganul fusese amendat. Nemeș avusese o comportare agresivă și la miliție. El îl amenințase pe ofițer că o să-l taie cu cuțitul când îl va prinde. Căpitanul Roman nu se simțise însă ofensat și, înțelegând că atitudinea jignitoare a omului se datora băuturii, căutase să-l calmeze,

invitându-l să se ducă acasă și să-și vadă de treabă. Nemeș plecase de la miliție tot amenințându-l pe ofițer și spiritele se calmară. Dar „calmul” acesta nu dură mult timp, căci, după un sfert de oră, huliganul veni înapoi, afirmând că fusese bătut de un cetățean la numai câțiva pași de sediul miliției. Cerea să se ia măsuri împotriva bătăușului. Căpitanul Roman îl însoți pe bețiv la locul unde pretindea că avusese loc agresiunea, însă nu constată absolut nimic. Strada era pustie. Scandalagiul nu oferi niciun fel de date, niciun fel de elemente în plus, afirmând doar că fusese bătut în acel loc de un cetățean cu ochii șașii. Povestea bețivului i se păru căpitanului cusută, cu ață albă. Căută să-l împace, asigurându-l că va lua toate măsurile necesare ca să-l identifice pe bătăuș.

— Nu! Eu nu plec de la miliție până nu-l prindeți! se încăpățână Nemeș și se lăsă să cadă pe un scaun din sala de așteptare.

Ofițerul înțelese că băutura își făcea efectul.

— Mă rog, spuse el împăciuitor. Uite, intrați aici în birou, să nu vă vadă toată lumea în ce stare sunteți.

— Dar eu nu sunt beat! protestă scandalagiul.

Ofițerul deschise ușa biroului și-l invită înăuntru.

— Nu plec de-aici până nu-mi faceți dreptate, zise bețivul clătinându-se tot mai tare.

— O să încercăm, îl potoli căpitanul Roman, apoi închise ușa și plecă.

— Cred c-a adormit, zise după un timp locotenentul Mușat. Nu se mai aude nimic din biroul de alături.

După două ore, veni în control șeful miliției. Ofițerii îi raportară despre cazul scandalagiului, despre amenințări, despre povestea pe care o încropise cu bătaia. Colonelul vru să stea de vorbă cu el. Intră în biroul în care se afla bețivul și-l zgâlțâi ușor, ca să-l trezească. Omul nu se mișca. Colonelul îi puse mâna pe față și înlemni.

— E mort! exclamă el.

Roman îngălbeni. Ieșiră din cameră consternați. Colonelul se străduia să-și păstreze calmul. Un asemenea eveniment, chiar în localul miliției…

— Trebuie să anunțăm procuratura militară, n-avem încotro, spuse el și ridică receptorul telefonului. L-ai lovit cumva?

— Cum vă puteți imagina așa ceva, tovarășe colonel? zise Roman palid la față. Mă cunoașteți, n-am dat o palmă în viața mea nimănui.

— Știu, făcu șeful, dar am întrebat așa, ca să fiu sigur.

— În privința asta fiți fără grijă.

La fața locului sosi un procuror militar și un medic legist.

— Examinează-l, te rog, îl invită procurorul, pe medic, între timp, eu o să stau de vorbă cu ofițerii.

Căpitanul Roman îi explică și procurorului militar ce se întâmplase.

Fu invitat să scrie o declarație în acest sens. Minutele treceau greu, chinuitor. În cele din urmă, ușa alăturată se deschise și apăru medicul legist.

— E grav…

— Ce-i? îl privi atent procurorul.

— Pot să spun cu certitudine, fără să-i fac autopsia, că moartea s-a datorat unei fisuri craniene. A primit o lovitură foarte puternică în cap, în zona parietală stângă. Veniți să vedeți…

Toți cei de față se convinseră de constatarea medicului legist. Câteva minute se așternu o liniște mormântală.

— L-ați lovit? se uită procurorul la cei doi ofițeri. Vă rog foarte mult să fiți sinceri.

— Cum ați putea crede așa ceva? spuse livid la față căpitanul. M-a și amenințat că mă taie, dar nu mi-am permis nici măcar să-i spun o vorbă mai dură.

— Mă rog. Scrieți și acest lucru în declarație, spuse procurorul.

Roman își dădu seama că procurorul avea suspiciuni serioase împotriva sa.

— Trebuie să stabilim neapărat unde a fost lovit și de către cine, interveni colonelul. Legea trebuie respectată, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Îmi dau seama și eu de asta, încuviință căpitanul cu o expresie hotărâtă. Chiar acum plec să fac investigații, e onoarea mea în joc.

— Absolut, întări procurorul. Pot exista mai multe ipoteze. Să fi fost lovit de cineva, atunci când a aruncat cu piatra în geamurile trenului?

— Nu-i exclus, deși eu am fost acolo și n-a pomenit nimeni de așa ceva. Nici chiar… el, scandalagiul. Și sunt convins că mi-ar fi spus, după modul cum era pus pe harță și căuta noduri în papură.

— Atunci?

— Mai repede cred că a fost lovit după ce a plecat de la miliție.

— În situația asta lucrurile se complică și mai mult, dacă nu se găsește persoana care l-a lovit, oftă procurorul.

— Știu… De aceea mă frământ… murmură ofițerul. Totuși un vinovat există și trebuie să-l descoperim. Îmi permiteți să încep cercetările?

— Cât mai urgent.

Investigațiile făcute de ofițer la gară, unde avusese loc scandalul, confirmară părerea căpitanului că bețivul nu fusese lovit acolo. Reveni pe strada unde se afla sediul miliției și unde scandalagiul prelinsese că fusese lovit. Făcu investigații din casă în casă. Nimeni nu văzuse nimic. Luă la rând restaurantele din apropiere, gândindu-se că omul, după ce plecase de la miliție, se dusese iar la băut, dar nimeni nu-și amintea să-l fi văzut în restaurant.

Se întoarse trist la miliție. Procurorul ridicând privirea spre el:

— Ei, ce-ai făcut?

— Niciun rezultat, spuse Roman încet. Înțeleg că unele bănuieli planează asupra mea, dar vă mai asigur o dată că nu sunt vinovat!

— Am să mai chem câțiva ofițeri și reluăm investigațiile, fu de părere șeful miliției. Poate că există totuși cineva care să fi văzut când bețivul a fost lovit.

— Bine-ar fi, spuse cu îndoială procurorul.

În prag își făcură apariția Micu și cu Ringo, care veneau de la antrenament.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă subofițerul un coleg de-al său.

I se explică situația și el tresări.

— Dar la Ringo nu v-ați gândit?

Apoi raportă propunerea sa.

— Bine, răspunse procurorul. Crezi că ar putea să ne ajute cu ceva?

— Cred că da, spuse Micu. Îi dăm urma de la încălțăminte, iar el o să ne reconstituie traseul pe unde a umblat victima până să vină la miliție.

— Nu-i rău, căci vom ști exact încotro trebuie să ne îndreptăm investigațiile, aprobă procurorul. Gata, puneți-l la treabă!

Câinele părăsi sediul miliției și parcurse pe stradă vreo patru sute de metri, apoi se opri lângă un gard pe care începu să-l miroasă.

— Formidabil! exclamă procurorul. Din gard a fost ruptă recent o șipcă, se vede clar.

— Uitați-o aruncată în curte! sesiză căpitanul.

Examinară șipca și observară că la un capăt era pătată cu sânge. Se vedeau și câteva fire de păr. Era clar că ea reprezenta arma cu care bețivul fusese lovit în cap.

— Ați văzut? spuse Micu bucuros. Acum o luăm invers.

Dădu câinelui să miroasă celălalt capăt al șipcii. Ringo găsi foarte repede urma de miros a persoanei care luase șipca în mână. Plecă preocupat, cu botul în jos… Se întoarse, trecu prin fața miliției și intră într-o curte de pe aceeași stradă, situată nu departe de clădirea unde oamenii legii se frământaseră până atunci. Bătură la ușa casei. Le deschise un tinerel, pe care câinele fu gata să-l înșface.

— Mă mușcă!

— Cred că știi pentru ce, opri Micu câinele. Șipca!...

— Da, l-am lovit pe bețivul ăla, mai mult de frică, recunoscu imediat tinerelul. Dacă nu procedam așa, mă snopea el din bătaie…

— Pentru ce? Care a fost motivul?

— Așa, din senin… Mi-a cerut un foc, iar eu n-am avut de unde să-i dau, că nu fumez, și el a început să mă lovească, înghesuindu-mă în gard. Așa mi-a venit ideea cu șipca, dar nu i-am dat tare, ci numai ca să scap de el. După ce l-am lovit, m-a fugărit vreo sută de metri, dar

fiind beat n-a reușit să mă prindă. M-am gândit să vin la miliție să vă spun, dar până la urmă am renunțat. Ce să vă mai dau de lucru cu un bețiv?

— Dac-ai ști cât ne-ai dat de lucru… făcu procurorul militar. Era gata să cadă năpasta pe capul unui om nevinovat…

…Într-o comună, la munte, dispăruse un copil de trei anișori. Părinții copilului lucraseră ziua la o carieră, intenționând să aducă piatră pentru temelia unei case. La prânz, bunicul, un om de 90 ani, plecase să ducă de mâncare soților ce scoteau piatră. Îl luase și pe prâslea cu el, fiindcă n-avea cu cine să-l lase acasă. Până la carieră străbătuseră încet, încet, trei kilometri, urmând o cărare de munte care scurta drumul. Băiețelul mergea în urma bunicului său și era vesel; alerga după fluturi, culegea flori… Apoi bunicul făcuse cale întoarsă, crezând că prâslea rămăsese la cariera de piatră, cu mămica și cu tăticul lui. Seara, venind acasă obosiți, soții îl întrebară pe bătrân, unde-i „Aricel”, după cum îl alintau ei. Moșneagul îngălbeni… Copilul îl urmase pe bătrân, însă intrând în pădure după flori, se rătăcise…

Impresionați de eveniment, sătenii se adunară buluc în curtea părinților deznădăjduiți și hotărâră să plece cu felinarele în căutarea lui. Scotocirea dură toată noaptea, dar nu reușiră să-i dea de urmă. Raportându-se evenimentul de către șeful de post, gândurile ofițerului de serviciu fugiră imediat la Ringo…

Nu se lumină bine de ziuă și Ringo, împreună cu Micu, erau deja pe cărarea de munte de unde dispăruse copilul.

— Cred că a făcut și congestie pulmonară, dacă nu l-a mâncat vreun lup, plângea întruna mama. E îmbrăcat numai cu pantaloni scurți și un ilicel, iar aici vedeți ce rece este.

— Nu disperați, că o să-l găsim, fiți sigură, o liniști subofițerul. Ați adus o cămășuță purtată a copilului?

— Da. Poftiți!

— Perfect. Și-acum, Ringo, la treabă! își îndemnă el câinele.

Ringo mirosi cămășuță de mai multe ori și luă urma copilului, abătându-se într-o parte și alta a cărării. Parcurseră distanța până la carieră și se-ntoarseră, însă câinele nu reuși să găsească copilul. Părinții începură iarăși să plângă.

— Să se odihnească puțin câinele și reluăm, spuse Micu, care nu-și pierduse speranța.

Câinele stătea culcat pe burtă și privea curios la mulțimea de oameni din jurul său, fiind atent parcă să audă tot ce se vorbea. Deodată însă ciuli urechile și se ridică brusc în picioare, privind foarte atent spre pădure. Micu trase cu coada ochiului la câine și le făcu semn sătenilor să nu mai vorbească. Ringo scânci o dată scurt, se uită

la dresor și o luă la goană printre copaci.

— A simțit ceva! spuse Micu plecând în fugă după el.

Sătenii îl urmară. Începu o goană prin pădure ca la curse. Câinele parcurse în același ritm cam doi kilometri, iar când ajunse la vreo zece metri de o prăpastie se opri.

— Ce-i, Ringo?

Animalul scâncea întruna și dădea bucuros din coadă, privind spre un tufiș din marginea prăpastiei. Micu se uită atent într-acolo. Se apropie de tufiș și-l văzu pe „Aricel" care dormea nevinovat, cu degetul în gură. Privind în jos, pe subofițer îl trecu un fior: din locul unde se afla copilul și până la prăpastie era numai un metru. Îl mângâie ușor, ca să nu se trezească brusc, și când copilul făcu ochii mari și-i zâmbi, îl luă în brațe, spre satisfacția mamei lui care izbucnise acum într-un plâns de bucurie.

— Aici erai, drăguțule! spuse Micu și-l încredința femeii.

— Mi-e foame, mamă! fură primele vorbe ale lui „Aricel".

— Îți dă mama tot ce vrei tu! strigă femeia și-l sărută cu foc.

Ringo se apropie și el de femeie și privea duios la copil, gudurându-se.

— Bravo, Ringo! Bravo! își mângâie Micu câinele.

— Cuțu! Cuțu! întinsese mâna „Aricel" spre câine.

— Nu-i este teamă de câini, spuse femeia. Numai să nu-l muște…

— Cum să-l muște? râse Micu. După ce l-a salvat…

Mama copilului îl lăsă jos pe prâslea și Ringo veni imediat lângă el. Amândoi aveau aceeași înălțime și erau la fel de veseli. Plin de bucurie, copilul începu să-l mângâie și să se joace cu el. Scena îi impresionă puternic pe toți.

Plecară din pădure numai după ce i se satisfăcu plăcerea lui „Aricel" să-l țină el de coardă pe Ringo și să-l conducă o bucată de drum.

— Dar de ce s-a oprit la zece metri de tufiș și n-a înaintat până la copil? îl întrebă pe Micu un sătean.

Subofițerul zâmbi.

— E un câine cu bun simț, începu el să explice. Și-a dat seama că dacă s-ar fi apropiat mai mult, copilul se putea speria când se trezea. Prăpastia era la mică distanță și copilul putea să facă o mișcare imprudentă…

— Da, aveți dreptate. Acum înțeleg… îl aprobă omul. E un câine nemaipomenit.

Câțiva ani mai târziu, când Micu trecu cu Ringo prin acel sat, cu ocazia unei alte misiuni, se opri și pe la casa lui „Aricel". Prâslea era acum mare, avea șapte ani și cum îl văzu pe Ringo, veni repede la el. Câinele dădu bucuros din coadă și-i dădu câteva târcoale, privindu-l puțin mirat, ca și cum ar fi vrut să spună: „Măi, dar mare te-ai mai

făcut!… Parcă ai uitat că eram de aceeași înălțime!…”

…Dragostea câinelui pentru copii avea să-i aducă, într-un alt caz, un prieten care-i va datora recunoștință toată viața. Unui cetățean i se spărsese într-o noapte bucătăria și i se furase butelia de aragaz. Ringo intră în „joc” și, cum ieși din curtea cetățeanului, pe urmele infractorului, începu să strâmbe din nas și să ezite. Micu înțelese repede despre ce era vorba: infractorul, foarte abil, dăduse drumul la gazul din butelie, ca să anihileze mirosul câinelui polițist care i-ar fi luat urma. „Cu toate astea s-a-nșelat!” zâmbi Micu în sinea sa. „Nu și-a dat seama că tocmai gazul îl trădează și ne duce până la el acasă”.

— Hai, Ringo, știu că nu-ți place! își îndemnă el câinele. Trebuie să-i întoarcem și noi surpriza!…

Mai strâmbându-se, mai opintindu-se, câinele străbătu câteva străzi, apoi se opri lângă un recipient de gunoi de la un colț.

— Te-a amețit gazul, îl mângâie subofițerul văzând cum lăsa capul moale într-o parte și-n alta.

În realitate, câinele nu amețise; alta era cauza comportării sale ciudate. El mirosi recipientul de gunoi, îi dădu câteva târcoale, apoi se ridică cu labele pe el, întinse botul și împinse capacul în sus. Scâncea atât de grav, încât aveai impresia că plânge…

— Ce-i cu tine? se miră Micu. Ce-oi fi găsit în gunoi?

Ridică capacul recipientului și amuți. Deasupra gunoiului dormea un nou-născut înfășurat în scutece, cu o suzetă în gură!

— Ei, drăcie! spuse mirat Micu.

Luă copilul în brațe și plecă cu el la miliție.

— Al cui oi fi tu? zise Micu. Care o fi mama aia fără milă, care te-a aruncat la gunoi? O, și ce frumușel ești când râzi!…

Subofițerul ajunse cu el la miliție. Începură verificări, cercetări, investigații, dar nu se reuși să se dea de urma mamei care-și abandonase copilul în acest mod. Ea nu era probabil din localitate; coborâse din tren numai ca să-și ducă planul la îndeplinire, fiindcă în orașul în care domicilia ar fi fost descoperită mult mai repede. Pruncul fu predat la Casa de copii. Trebuind să i se dea băiețelului un nume, personalul Casei de copii, hotărî, în cinstea „descoperitorului”, să-i dea numele acestuia, astfel că el fu înregistrat în acte cu numele de Norocel Ringovan. Micu și Ringo veneau adeseori și-l vizitau pe Norocel.

În privința hoțului care furase butelia de aragaz, Ringo își reluase misiunea și îi adusese și lui un… „norocel”.

…Afecțiunea deosebită a câinelui pentru copii, avea să-i aducă, odată cu rezolvarea unui alt caz, o adevărată notorietate. S-au scris articole în presă despre el și despre fapta sa care impresionase inimile tuturor…

Un tânăr din județul Olt se prezentase la postul de miliție din comună și relatase că iubita sa, care era însărcinată, în dimineața aceea probabil născuse și omorâse copilul.

— I-a scăzut burta complet și stă în pat, precizează el. Și-a ascuns sarcina până acum, acesta fiind și motivul pentru care n-a mai ieșit în lume în ultimele luni.

— Bine, dar ce explicație ți-a dat totuși când ai întrebat-o unde-i copilul? întrebă șeful de post.

— Mi-a zis că s-o las în pace, fiindcă știe ea ce-a făcut. Eu i-am reproșat, fiindcă doream să lase copilul și să mă căsătoresc cu ea, dar m-a amenințat că dacă o reclam se spânzură.

— Chiar așa?

— E-n stare.

— Bine, o să procedăm cu tact ca să intrăm în casă, îl asigură milițianul.

Fu chemată o ambulanță de la spital, și, când mașina sosi, milițienii intrară în casă. Fata avea funia pregătită lângă ea, să se spânzure dacă va veni miliția, dar n-apucase nici măcar să se dea jos din pat, așa de repede acționaseră oamenii legii. Ea se îngălbeni și spuse că se simțea rău, dar că nu fusese gravidă niciodată.

— Trebuie să ne însoțiți până la spital, îi zise șeful de post.

— Dacă n-am încotro, mă supun, ce să fac… spuse fata și începu să se îmbrace.

Milițienii îi supravegheară îndeaproape fiecare mișcare, ca să nu aibă vreo otravă la îndemână și să facă vreun gest necugetat. După ce o conduseră în ambulanță, tot sub supraveghere, făcură percheziție. Nu găsiră decât un scutec folosit, care era aruncat sub pat. Căutară prin grădină dar nu reușiră să găsească nimic.

La spital, tânăra fu consultată de un medic specialist, care concluzionă că născuse recent, cel mai probabil în cursul nopții. Sarcina fusese normală.

— Ce-ai făcut cu copilul? întrebă aspru medicul.

— N-am născut niciun copil, se încăpățâna fata să nege. Dacă nu mă credeți, atunci să-l găsească miliția!

— Degeaba încerci să te ascunzi după deget, n-ai nicio șansă, căută s-o convingă medicul. Gândește-te bine, n-ai să poți scăpa nici în ruptul capului. Trebuie să fii conștientă de situație, să spui ce-ai făcut cu copilul. Poate mai trăiește, poate-l putem salva. E copilul dumitale, ia gândește-te…

— N-am născut, nu-nțelegeți? spuse ea tremurând din cauza stării psihice în care se afla. Să-l găsească miliția, v-am spus!

Milițienii căutară și ei să-i explice fetei că n-avea rost să se încăpățâneze, că era mai bine să spună tot, ușurându-și astfel sufletul, precum și… situația juridică. Tânăra o ținea una și bună, invitându-i

să găsească pruncul. Șocată de ce înfăptuise, căzu apoi într-o stare de apatie. Medicul le făcu semn milițienilor să iasă și îi urmă și el.

— Trebuie să rămână aici ca să-și revină și să-i aplicăm și-un tratament postnatal, zise el. Abia mâine cred că se mai poate încerca ceva cu ea. Până atunci…

— Știu. Rămâne ca noi să găsim copilul, completă șeful de post.

— Meseria…

Urmară cercetări amănunțite. Căutară din nou, atenți, ore în șir, prin grădină și în jurul ei, sperând că vor găsi locul cu pricina. Zadarnic.

— Ce naiba să mai facem, că așa n-o să-l găsim nici până la vară! se frământa șeful de post.

— Dacă am putea exploata scutecul… ce bine-ar fi, își dădu cu părerea un ajutor de-al său.

— Bravo! Cum de nu m-am gândit? tresări șeful de post. Ai auzit de Ringo, câinele acela faimos?

— Da, bineînțeles…

— Îl aducem aici și-ncercăm și cu el! Hai la telefon!

La patru după-amiază, Micu ajunse cu Ringo în localitatea respectivă, fiind întâmpinat de milițienii de la post.

— A mai rezolvat vreun caz ca ăsta? îl întrebă pe Micu șeful de post, admirând câinele.

— Nu, însă mi-a descoperit după miros multe locuri unde unii infractori au îngropat obiectele furate.

— Atunci e perfect. Sper ca de la scutec să ne conducă în locul unde se află copilul.

— Și eu sper… zâmbi Micu, însă până atunci Ringo trebuie să se odihnească puțin, căci drumul lung l-a obosit foarte tare.

— De acord, îi dăm și o gustărică.

Câinele luă o gustare și se odihni o jumătate de oră.

Apoi, dresorul îl învioră puțin și-l puse la treabă. Îi dădu urma de miros de la scutec și-i ordonă să caute. După modul cum se descurca, Ringo nu arăta că ar avea greutăți, prelucrând urma de miros mai mult pe sus. Înainte de a conduce spre grădină, câinele intră în magazie, scânci și râcâi cu laba un petic de pământ dintr-un colț. Milițienii săpară cu un hârleț și scoaseră la lumină un pachet cu mai multe cârpe murdare de sânge.

— Astea cred că sunt de la naștere! fu de părere Micu.

— Probabil, dar nu-i exclus să fie sânge și de la copil, presupuse șeful de post. Oricum, sunt semne bune!

— Miros, Ringo! îi dădu Micu din nou scutecul să-l adulmece. Urma! Urma!

Câinele ieși din magazie puțin cam nesigur, fiindcă tot avea tendința să se-ntoarcă, și cam șovăi în fața porții care ducea în

grădină. Se mai uită o dată înapoi, spre ușa magaziei, apoi, ridicând capul, scânci scurt și intră în grădină cu pași mici.

— Semne bune, repetă șeful de post.

Câinele depăși fundul curții și o luă pe mirișteîn direcția dealului care se înălța semeț în față. Se opri puțin nedumerit lângă rădăcina unui pom, apoi, dintr-o dată, ca în urma unui șoc puternic, începu să latre tare și să alerge în jurul pomului. Milițienii priveau uimiți; nici Micu nu putea să-și explice reacția câinelui, care nu mai lătra, dar începuse să scâncească.

— Cazmaua! cerul șeful de post după ce Ringo scurmă o dată cu laba în locul care-i provocase o reacție atât de puternică.

Dând iarba la o parte, milițianul constată că pământul era afânat, iar locul fusese acoperit cu grijă ca să nu se vadă că acolo se săpase. Înfipse cazmaua și începu să arunce în lături pământ, cât cuprindea numai vârful uneltei, cu grijă să nu lovească ceea ce se afla îngropat acolo. Trecură așa, într-o atmosferă apăsătoare, în care și Ringo amuțise, minute în șir.

— Am dat de ceva tare! spuse emoționat șeful de post

Câinele scânci iarăși, făcând alte ture în jurul pomului.

— E ceva tare, zău… repetă milițianul.

Nu avea curajul să sape mai departe și se aplecă în genunchi deasupra gropii, încercând să scoată pământul cu mâinile. Era transpirat și făcea eforturi evidente să-și ascundă emoția. Încet-încet, în fața lor apăru capacul unui cufăr de lemn uzat și ros de șoareci. Șeful de post privi cu o teamă ascunsă la colegii lui și săltă capacul.

— Extraordinar, trăiește…

Din cufăr îl priveau doi ochi căprui ai unui prunc. Aplecând capul curios și văzând și el „minunea”, câinele, căruia i se datora tot meritul acestei descoperiri, se lungi în iarbă și începu să scâncească încet.

După cele zece ore de supraviețuire într-un coșciug improvizat, copilul fu dus imediat la spital și salvat. A doua zi, mama, care comisese nelegiuirea într-un moment de rătăcire, se trezi din delir cu copilul lângă ea. Îl strângea în brațe și-l săruta ca o nebună, fiindcă nu-și dădea seama dacă totul fusese un vis sau era realitate…

…Micu se ridică din fotoliu și începu să se uite iarăși la tablourile de pe hol.

Întâlni un peisaj splendid de pe muntele „Postăvarul”; în centrul imaginii două telecabine roșii frapau privirea...

Lângă cabana „Postăvarul” se comisese un omor, iar autorul dispăruse cu banii pe care-i luase de la victimă. Fiind un eveniment foarte grav, șeful miliției îl solicitase în ajutor și pe Ringo, sperând că animalul să le fie folositor.

Micu descoperi lângă cadavru o urmă de încălțăminte care nu

semăna cu a victimei și consideră că ea reprezenta unica șansă pentru Ringo. Câinele era destul de vioi, datorită aerului proaspăt de munte, și acceptă bucuros să-și aducă serviciile sale. Conduse după urma de miros până jos, la telescaun, și aici se opri. El mirosi pe rând fiecare banchetă a telescaunelor și alese una dintre ele.

— Merge… se bucură ofițerul care conducea ancheta, un căpitan.

— Merge, se bucură și Micu.

Criminalul se urcase, așadar, într-un telescaun și coborâse în Poiană. Câinele îi căută urma la sosire în clădirea telescaunului.

— Miros, Ringo! Caută! Caută atent! îl îndemna subofițerul.

Animalul se străduia să fie la înălțime, dar nu reușea. Privi neputincios la Micu și se așeză pe labele dinapoi.

— Ce naiba s-o fi întâmplat? căută Micu o explicație.

— E clar! A sărit din telescaun! spuse căpitanul.

— S-ar putea s-aveți dreptate… încuviință dresorul urmărind în sus șirul de telescaune.

Ringo mirosi din nou bancheta pe care stătuse asasinul – și care fusese scoasă din circuit – și porniră cu el pe cărarea de sub șirul de telescaune.

— Caută! Caută! nu mai contenea Micu.

Ajunși pe coama primului povârniș mai mare, unde distanța de la pământ la telescaun era numai de doi metri, câinele lătră și începu să dea bucuros din coadă.

Subofițerul își dădu seama că animalul regăsise urma.

— Bravo, Ringo!

De fapt, se și observau în zăpadă mai multe urme de pași și locul puțin bătătorit de la cădere.

— Urma! Urma! îșI învioră el câinele luându-i-o înainte.

Ringo se juca pur și simplu cu acea urmă proaspătă și coborî pe lângă pădure, până la trei sute de metri de clădirea telescaunului. Continuă urmărirea pe trotuar și intră fără ezitări în clădirea hotelului. În restaurant, programul era în toi. Când Ringo apăru impozant în ușă, orchestra se opri. La mese începură murmure, toate privirile fiind ațintite numai la câine.

— Urmăriți mișcările celor de la mese, ca asasinul să nu poată fugi dacă-i aici, îl rugă Micu pe căpitan, apoi spuse cu voce tare: Fiți calmi și stați liniștiți la mesele dumneavoastră, căci animalul caută un obiect pierdut, atâta tot!

Ringo, după ce întârzie puțin mirosind intens în dreptul ușii, plecă sigur de sine printre mesele din dreapta și se opri în fața a două tinere îmbrăcate elegant. Pe masă erau pahare cu coniac și citronadă, cafea și țigări scumpe. Una dintre fete, o blondă platinată, păli la față.

— Nu vă speriați! spuse Micu. Nu-i agresiv.

Tânăra nu scoase un cuvânt și aștepta ca animalul să se-ndepărteze,

dar Ringo nu se clintea. El o privea întruna pe fată, ca și cum ar fi așteptat să mărturisească, după care Micu să-i dea comanda de încetare.

— Caută! își auzi stăpânul.

Lăsă botul în jos și, mirosind un picior al tinerei își aruncă labele în poala ei. Fata făcu un gest de apărare.

— Obiectul căutat de câine se află la dumneavoastră! spuse Micu și-i făcu semn lui Ringo să se așeze lângă masă. Fata tăcea. A mai fost cineva aici, nu-i așa, domnișoară? o privi apoi cu subînțeles pe cealaltă tânără. Vorbește, dacă nu vrei să fi acuzată de complicitate!

— A plecat adineauri să se culce, zise a doua fată tremurând. E-n camera treizeci și opt.

— Pe el îl căutăm în primul rând, spuse Micu printre dinți, apoi mutându-și privirea la blonda platinată: Unde-s banii?

— Îi are la jartea, mărturisi cealaltă.

— Scoate-i, făcu aspru milițianul.

— Cum… aici?

— Aici! Scoate-i ușor pe sub masă, că nu se vede…

Blonda n-avu de ales și puse pe masă un ghemotoc de bancnote.

— N-ai știut că… sunt murdari? îi arătă Micu o bancnotă ce era pătată de sânge.

Tânăra tăcu plecând capul în jos. Căpitanul, care se apropiase între timp, se adresă fetelor:

— Mergeți cu noi. Amândouă!…

Făcu semn șefului orchestrei să-și reia programul. Muzica reîncepu și cele două tinere părăsiră barul în acordurile unei melodii care le trezea prea târziu la realitate: „Banii n-aduc fericirea…”

Asasinul fu luat direct din pat și își recunoscu fapta...

…La plecarea de la sanatoriul din Bușteni, erau de față toți cei pe care Micu și Ringo îi ajutaseră și care nu se puteau împăca cu gândul că el îi va părăsi… Ringo se vindecase, ca și Micu, și devenise un veritabil câine polițist. Înainte de sosirea trenului, fiecare își luase rămas bun de la Ringo, câinele lăsându-se mângâiat și alintat de toată lumea. Presimțise că părăsea acele locuri și nu prea era în apele lui, mai ales după ce-l văzuse pe stăpân, în ochii căruia citise tristețea despărțirii.

În tren, Ringo fusese foarte trist, ca și dresorul. Îi reveni buna dispoziție abia când se apropiară de București, în gară, pe Micu îl aștepta Alina, iar pe Ringo o surpriză…

Coborâră din tren și nu făcură decât câțiva pași pe peron, că Ringo scoase un lătrat de bucurie și o luă la fugă. Din sens invers, aceleași mișcări le făcuse și-un alt câine… Nada! Amândoi se gudurau de bucurie ca doi copii și erau așa de veseli de reîntâlnirea lor, încât se

ridicau în două labe și țopăiau grumaz lângă grumaz, fără să le mai pese de nimeni din jurul lor.

— Ce repede mai uită de dresor, spuse Micu după ce își sărută soția. Uită-te la Nada. Nici că-i pasă că sunt și eu pe-aici și nu ne-am văzut de șase luni…

Subofițerul exagerase, căci Nada, cum dădu cu ochii de el, se aruncă cu toată viteza în brațele lui, așa cum făcea la Sibiu, în curtea centrului de dresaj.

— Ce grea te-ai făcut! se miră Micu și o lăsă jos. N-ai prea ținut la siluetă.

Nada sărea întruna pe el și scheuna veselă. Când plecase cu Ringo la Bușteni, Micu o dăduse în primire unui alt coleg, pentru ca acesta s-o îngrijească și să repete unele elemente de dresaj. După cum fusese Micu informat, colegul său reușise numai într-o mică măsură să și-o apropie pe Nada, aceasta fiind cu gândul în permanență la fostul ei dresor. Poate că se gândea și la Ringo…

Venind cu Ringo la București, Micu fu felicitat de șefii săi pentru ceea ce reușise să facă din acest câine și își reluă activitatea profesională propriu-zisă, având în primire ambii câini, pe Ringo și pe Nada. Rezultatele obținute cu ei la București și în țară au fost de-a dreptul spectaculoase, Ringo dovedindu-și din plin faima de cel mai bun câine polițist. Ringo și Nada locuiau sub același acoperiș, mâncau împreună, zburdau împreună, repetau împreună elementele de dresaj. Participau împreună la rezolvarea cazurilor mai dificile.

…Într-o pădure de munte fusese descoperit, într-o viroagă, cadavrul unei femei necunoscute. Milițienii se aflau în fața unui caz foarte greu, deoarece în primul rând nu știau cine-i victima, ca apoi să întreprindă investigații și să-l descopere pe autor. În lipsa relației victimă-agresor, ancheta avansa cu greu.

Prima care intră în acțiune fu Nada, căreia i se dădu o urmă de miros de lângă picioarele cadavrului. Ea conduse prin poteci de munte și locuri greu accesibile, până într-un cătun. Aici, intră într-o grădină în care se afla o casă modestă și se opri la ușă. Ușa era închisă cu un lacăt. Milițienii făcură investigații printre vecini și aflară că acolo locuia o femeie singură, Voica Mioara, care plecase la oraș după târguieli. Nu avea prieteni; se despărțise de soțul ei care se stabilise departe, într-o comună aflată peste patru dealuri. Milițienii percheziționară casa femeii, dar nu găsiră nimic care să-i ajute să progreseze cu cercetările.

Echipa se întoarse în pădure, în locul unde se afla cadavrul. Fu pus la treabă și Ringo, căruia i se dădu urma de miros din același loc. Surprinzător, el nu se îndreptă spre cătun, cum făcuse Nada, ci în sens invers. Milițienii se uitară nedumeriți unul la celălalt și-l urmară pe

Ringo.

— A mai făcut vreo figură de genul ăsta? îl întrebă pe Micu un tânăr locotenent.

— Nu. Nu știu ce să cred, ridică dresorul din umeri. Dar mai știi ce ispravă face!…

— Am auzit multe lucruri grozave, la școală, despre Ringo. E chiar așa de talentat?

— Să-l vedem… spuse cu modestie Micu.

Tânărul ofițer renunță la alte întrebări și mări pasul. Ringo merse aproape trei ore peste dealuri, până în comuna…

— Să știți că ne duce la casa fostului soț al Mioarei, se bucură locotenentul. El e criminalul!…

— Nu știu, să vedem… făcu circumspect dresorul.

Câinele conduse până la o curte frumos îngrijită. Se observa de la o poștă că acolo locuia un om gospodar. El se numea Paul Nicoară și fusese soțul Mioarei. Când i se explică despre ce era vorba, omul îngălbeni.

— Nu se poate așa ceva, e o greșeală la mijloc, se apără el. Sunt despărțit de Mioara de zece ani și n-aveam niciun motiv să fac o asemenea crimă. M-am recăsătorit, am gospodăria mea, am copii… La ce bun…

— Unde-ați fost azi-noapte?

— Acasă, unde să fiu. Am stat cu un vecin, și m-am cinstit până spre dimineață. Eram dator, că m-a ajutat la cosit.

Milițienii își dădură seama că el nu putuse să comită omorul. N-avusese timpul necesar, după calculele lor. Atunci de ce Ringo îi dusese la el în curte?!

— Ciudat! se chinuia Micu să găsească un răspuns.

— Ce să fie? își făcea tot felul de probleme și locotenentul.

— Ia stați puțin! îi veni subofițerului o idee. De ce Ringo a intrat aici, în curtea lui Nicoară?…

Fără să-i spună nimic fostului soț al Mioarei, milițienii îl puseră din nou la treabă pe Ringo, dându-i miros de la alte urme de încălțăminte din curte. Câinele adulmecă urmele și porni. Ieși din curtea lui Nicoară, făcu la stânga, pe drum, și intră, după vreo cincizeci de metri, într-o curte cu un gard vechi. Se opri în fața unei bucătării de vară și începu să dea semne că descoperise ceva. Micu privi, pe geam și observă că în pat dormea dus un bărbat.

— Dă cuțitul cu care ai omorât-o pe Mioara! strigă Micu din prag, pe când Ringo se apropia de asasin.

— E-n sobă! E-n sobă! se lipi omul de perete speriat.

— De ce-ai omorât-o?

— Mă iubeam în taină cu ea și n-a vrut să mă ia de bărbat din cauză că beau mult. Băutura și gelozia mi-au luat mințile! Mi-au luat

mințile!… începu el să plângă.

— Lacrimi târzii, făcu subofițerul. Și pe la Nicoară ce-ai căutat?

— Am vrut să cadă bănuiala pe el. I-am furat pantofii pe care-i ținea afară, la ușă. Când am venit spre dimineață, i-am pus la loc fără să mă simtă nimeni din curte. Nicoară se cinstea în casă cu un vecin, cu Neculai Aldea.

Micu se privi uimit cu locotenentul. Apoi priviră amândoi în același fel la Ringo.

— Bravo! Bravo, Ringo, faimosule! strigă ofițerul. Îți meriți renumele!

...În București, o circumscripție de miliție fusese sesizată despre comiterea unei tâlhării neobișnuite: paznicul unui depozit fusese atacat de doi inși mascați care, întâmpinând rezistență din partea apărătorului avutului obștesc, trăseseră un foc de pistol. Din fericire, glonțul străpunsese numai laba piciorului stâng al paznicului, fără a avea urmări mai grave. Cu toate acestea, după aprecierile medicilor, rana produsese o anumită infirmitate, astfel încât paznicul trebuia pensionat. Ofițerii de miliție care se deplasară, la locul faptei se gândiră să-l ia și pe Ringo. Nu, sperau să-i conducă până la capăt, deoarece la ieșirea din depozit strada era foarte circulată, câinele fiind neputincios dacă infractorii se urcaseră într-un vehicul. Din depozit dispăruseră blănuri, radiocasetofoane, băuturi și țigări. După ce fusese pansat la spital, paznicul fu adus cu o ambulanță la fața locului, pentru a da explicațiile necesare care să-i ajute pe ofițeri la identificarea făptașilor.

— Am tras și eu un foc, dar în sus, ca să-i sperii! declară paznicul.

Tubul de la cartușul tras cu pistolul său fu găsit, într-adevăr, lângă poartă, unde avusese loc agresiunea și unde se observau și pete de sânge.

— Aici m-au împușcat în picior! arătă paznicul. Nemernicii!…

— Să căutăm glonțul, fu de părere unul din milițieni.

— Nu! se opuse Micu care venise cu Ringo și cu Nada. Să lăsăm întâi câinii.

— Mă rog…

Nada fu pusă pe urme, dar ea nu se-ndepărtă de locul unde avusese loc agresiunea și se așeză în apropierea petelor de sânge.

— Ce-i cu ea? întrebă un ofițer.

— Nu știu. O s-o verificăm acum! răspunse dresorul pregătindu-l și pe Ringo.

Câinele avu altă reacție decât Nada. El se îndreptă spre depozit, pe unde umblaseră infractorii, apoi se-ntoarse și ieși pe poartă până la stația de tramvai din apropiere.

— Ringo e mai valoros, spuse ofițerul.

— Așa se pare, trebui să recunoască și Micu.

— Și-acum ce facem?

— Îl ducem din stație în stație, propuse dresorul.

— Foarte bine.

La a șaisprezecea stație de tramvai, Ringo regăsi urma și conduse de această dată la o stație de autobuz.

— … Din stație-n stație, exclamă ofițerul glumeț.

Se reluară din nou căutările, din fiecare stație a autobuzului. Înainte de capăt, Ringo lătră scurt și dădu bucuros din coadă, pentru că regăsise urma. Plecă inimos în cursă și-i conduse pe milițieni pe mai multe străzi din cartier, intrând în cele din urmă în curtea unei case arătoase. Fu lăsat în pace și el conduse mai departe în bucătărie, a cărei ușă era deschisă. În casă, la geam, apărură mai mulți ochi speriați, care apoi dispărură într-o clipă.

— Aveți grijă de cei din casă, zise șeful echipei către însoțitorii săi. Ei sunt cu beleaua…

Câinele mirosi prin bucătărie și se opri la o ladă deschisă, folosită iarna pentru lemne. Începu să latre în fața unei pâini negre aruncata la coș. Când privi mai bine la pâine, Micu mai să nu-și creadă ochilor: pâinea avea un orificiu de glonț în ea. Se observa clar, deasupra, inelul de metalizare, cum se spune în criminalistică, adică cercul de pulbere arsă care rămâne pe obiect după intrarea glonțului. „Inelul” era foarte pregnant, cu multă pulbere arsă, ceea ce însemna că se trăsese foarte de aproape. În partea cealaltă a pâinii, corespunzător orificiului de ieșire a glonțului, se observau mai multe pete de sânge. Locuința unde condusese Ringo era proprietatea feciorilor paznicului. Nu mai încăpea niciun comentariu în privința modului de producere a „tâlhăriei”: paznicul, care era dotat cu pistol, își trăsese singur un glonț în picior, iar „tâlharii mascați” nu erau alții decât băieții lui, în a căror locuință s-au găsit toate bunurile furate.

— Cum ți-a venit ideea să tragi prin pâine? fu întrebat paznicul demascat.

— Am știut din armată că la tragerile de aproape se poate stabili distanța după factorii suplimentari ai împușcăturii, răspunse paznicul. Prin pâine…

— Tot degeaba, îi replică un ofițer. Te-am bănuit de la început, fiindcă astăzi sunt foarte rare cazurile de tâlhărie armată. Poate, dacă-ți luau pistolul… Apoi, unde este glonțul? Trebuia să fie undeva în pământ, în zona unde-ai fost împușcat în picior. Nu este, fiindcă l-ai luat și ai explicat că ai tras un cartuș în sus, pentru avertizare. De ce ți-a trebuit toată murdăria asta când puteai să muncești liniștit până la ieșirea la pensie?

— Tocmai… tocmai ca să ies mai repede la pensie.

— … Și ți-ai zis că dacă tot faci treaba asta, să dai și-o lovitură, ca

să fie înscenarea și mai tare, îi continuă ideea ofițerul. Te-ai înșelat, om nesăbuit ce ești!

…Din sala de operații ieși im medic congestionat la față.

— Cum merge? sări Micu. Scapă Ringo?

— Mai avem puțin, murmură medicul. Să vedem cum rezistă până la final. Depinde de constituția lui…

„La ce naiba să mă mai gândesc, ca să-mi treacă ideile sumbre până se termină operația?” gândi Micu și se așează din nou în fotoliu. „Ah, dacă scapă, și trebuie să scape, am să-l duc pe litoral în concediu, că i-a plăcut mult marea! Hm, ce întâmplări au mai fost pe acolo”.

…Cu un an în urmă, Micu și Alina hotărâseră să-și petreacă concediul la mare. Câinii fură dați spre îngrijire unui coleg de-al subofițerului, care se angajă să-i „păstreze” ca-n cutie. Numai că socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg: după trei zile de concediu, Micu fu căutat la telefon de șeful său. I se spuse că ambii câini n-au mai mâncat de la plecarea lui și că suferă îngrozitor, existând pericolul să se îmbolnăvească. Se impunea, așadar, să-și întrerupă concediul și să vină la București pentru ca Ringo și Nada să nu pățească cine știe ce.

— Ar mai fi o soluție, ne-am gândit și la concediul tău, mai zise șeful. Să ți-i trimitem la Constanța.

— O, ce grozav! izbucni subofițerul la telefon. Ați aranjat ceva cu miliția de aici?

— În principiu, da. Vroiam să-ți știu părerea.

— Sunt de acord, nici nu se discută! Abia-i aștept.

— Bine, atunci mâine vor fi acolo. Vor locui la miliție, lângă ceilalți câini…

Și… a doua zi, așa cum promisese colonelul, Ringo și cu Nada erau la Constanța. Îi așteptau o sumedenie de peripeții. Câteva zile rămaseră în curtea miliției, ca să se refacă, apoi Micu îi scoase la plimbare.

Într-o zi, când Nada rămăsese cu Alina pe plajă, Micu plecă cu Ringo până la inspectorat. În troleibuzul cu care călătoreau, o cetățeancă leșină. Cei din jurul ei îi săriră în ajutor; un bărbat mai în vârstă, care se recomandase medic, începu s-o frecționeze pe față și pe mâini. Femeia își mai reveni, dar spuse că e bolnavă de inimă, deci trebuia dusă la spital. Lumea începu să se dea jos din troleibuz. Medicul coborî primul, ca să oprească un autoturism. Când leșinase femeia, Ringo crezu că-i un caz de „competența” lui și fugise lângă ea. Neobservând nimic neobișnuit pentru el, reveni la locul său, apoi coborî cu Micu din mașină. Când ajunseră însă lângă medic, care încerca prin tot felul de semne să oprească mașinile ce treceau în viteză, Ringo se repezi la el și-l apucă zdravăn de pantalon.

Surprins de această reacție a câinelui, subofițerul îl certă, dar auzi din troleibuz strigătul disperat al femeii:

— Hoții! Mi-au furat portofelul când am leșinat! Hoții!...

Pentru un moment Micu fu dezorientat, însă interpretând rapid gestul lui Ringo, începu să-l privească altfel pe „doctor”.

— Portofelul femeii! îi făcu el semn cu mâna.

Cu ochii la câine, individul scoase un portofel negru din buzunar.

— Luați câinele, vă rog… spuse el înfricoșat.

Cei din jur rămaseră stupefiați. La miliție, lucrurile se limpeziră și mai bine: tipul în cauză era un renumit „doctor” în furturi din buzunare…

…Într-un cartier mărginaș al municipiului Constanța, fusese omorât un bărbat. Nu se știa de ce. Milițienii constatară că între victimă și agresor avusese loc o luptă. Victima decedase la un colț de stradă, strângând în mână un fir de păr. Până să fie descoperit cadavrul, plouase torențial, astfel că dispăruse orice urmă de miros. Ofițerii însărcinați cu rezolvarea cazului puseseră la treabă doi câini de urmărire, însă aceștia nici măcar nu se clintiseră de lângă cadavru. Cunoscând faima lui Ringo, anchetatorii recurseră la ajutorul lui, însă erau neîncrezători din capul locului într-un eventual succes. După ce fu pus în temă cu datele cazului și i se preciză că ceilalți doi câini de urmărire care fuseseră folosiți nu dăduseră rezultate, Micu cam strâmbă din nas, fiindcă nici el nu întrezărea vreo șansă.

— Poate de la firul de păr… zise el într-o doară.

Ofițerul criminalist care conducea cercetarea locului faptei, un maior, privi pieziș la subofițer:

— Interesant! Ai mai auzit vreodată de așa ceva?…

— Nu, dar am să-ncerc, spuse Micu.

E drept că nu folosise niciodată, în cariera sa destul de bogată în materie de câini de urmărire, un fir de păr!…

— Ringo, vino la mine!

Câinele se conformă și parcă înțelese ca niciodată tonul aspru al dresorului său, căci trecu în stânga sa, la picior, prompt ca un soldat.

— Urma! îi indică subofițerul mâna cadavrului.

Ringo adulmecă bine firul de păr, dar nereușind nimic se uită neîncrezător în ochii stăpânului său. „De ce nu ești sincer?” parcă ar fi vrut să-i spună.

— Urma! Miros! se arătă Micu categoric pentru a-l convinge că nu glumea.

Câinele dădu neîncrezător din coadă și iar adulmecă firul de păr, fiindcă treaba era serioasă, după cum înțelesese el. Mirosi și mai tare firul de păr și dresorul observă că Ringo începe să dea lent din coadă. Semn bun. Îl mirosea mai mult la rădăcină, fiindcă bulbul firului de

păr conservă cel mai bine mirosul persoanei căreia i-a aparținut.

— Urma! spuse Micu poruncitor. Urma!

Animalul, puțin cam nesigur la început, lăsă botul în jos căutând, îl ridică, iar îl lăsă, și până la urmă se hotărî să plece în cursă. Șovăia, e drept, dar nu se lăsa, încăpățânându-se să-i demonstreze stăpânului său că el nu se dădea bătut cu una, cu două. Parcurse cam trei kilometri. Intră într-o curte ce dosea o magherniță ponosită, care amintea de timpurile de odinioară. Neavând nici măcar ușă, ci doar o perdea din pânză de sac, Ringo intră foarte ușor pe sub ea și-l prinse de picior pe un bărbat ce dormea în antreu. Era îmbrăcat după cum adormise, iar hainele miroseau puternic a alcool. În mâna stângă strângea un cuțit plin de sânge.

Micu se uită la părul bețivului, constatând că-i lipseau smocuri întregi… îl treziră.

— Nu mă omorâți! Nu mă omorâți! fu reacția bețivului trezit brusc din somnul bântuit de coșmarurile crimei.

— De ce l-ai omorât? întrebă maiorul luându-i cuțitul din mână.

— Ne-am îmbătat la bodegă cu rom, iar pe drum ne-am luat la harță. Am furat ieri niște rufe de pe frânghia unui cetățean, iar el le-a vândut în piață. Am fost sigur că m-a trișat la bani și din cauza romului n-am mai judecat… Da' n-am vrut să-l omor, vă rog să mă credeți! mărturisi el privind implorator la milițieni.

— Te credem… Te credem… spuse ofițerul și-i puse cătușele.

Privirile maiorului se mutară apoi la Ringo. Isprava lui era o premieră criminalistică absolută! Nimeni dintre lucrătorii de miliție nu-și imaginase până atunci că rezolvarea unui caz de omor poate depinde și de un simplu... fir de păr!

…În sala de operații se auziră zgomote și pași. Subofițerul tresări și se ridică brusc, intuind că operația se terminase. Ușa se deschise larg și în prag apăru o targă pe rotile, care purta, învelit într-un cearșaf alb, corpul sleit de puteri al câinelui operat.

— Ringo! Ringo! șopti Micu cu lacrimi în ochi.

— Încet, îl opri un medic. Nu-l atingeți. Lăsați-l!

— Lăsați-l! îi puse mâna doctorul pe umărul lui Micu. Are nevoie de odihnă…

Subofițerul mai aruncă o privire îndurerată spre Ringo și-l urmă pe medic în cabinetul său. Doctorul se așeză obosit pe un scaun și își aprinse o țigară. Trase adânc un fum spuse:

— Operația a fost grea, deoarece animalul a avut perforate mai multe organe interne…

— Dar scapă?

— Vă explic imediat. Cel mai grav au fost afectate splina și ficatul, reluă medicul. Cuțitul a pătruns foarte adânc, secționând și două

artere care au provocat complicații serioase. Datorită acestor leziuni, organismul câinelui este foarte slăbit. Ne îngrijorează inima. Vorbind deschis cu dumneavoastră, trebuie să vă spun că supraviețuirea lui depinde dacă inima îi va rezista sau nu.

— Și cum vă puteți da seama dacă rezistă sau nu?

— Ne vom da seama de acest lucru după modul cum evoluează în câteva zile. În acest spațiu este bătălia cu viața. Trebuie să vă mai spun că, dacă va scăpa, nu există garanții că el va mai putea fi bun de treabă.

— Nu-i nimic, îl vreau și așa… Am să-l îngrijesc și-am să-l ocrotesc ca pe-un copil. Nici nu știți pe câți a salvat el…

— Știu, zise doctorul. Am auzit și noi de el și-am fost încântați. Nu doream să ne fie vreodată pacient. Dar, ce să-i faci, așa e viața câte o dată. Dură...

— Pot să-i cumpăr ceva?

— Nu, zâmbi medicul. Mâncarea i-o asigurăm noi, în concordanță cu tratamentul. Duceți-vă acasă. Puteți veni zilnic să-l vizitați. Ne-ngrijim noi de el…

— Nu pot! Nu pot să mă despart de el.

…După ce mai veghe un timp la capătul câinelui, Micu se duse la telefon. O sună pe Alina și-i relată amănunțit toată discuția pe care o avusese cu medicul.

— Ce tragedie… Ce tragedii… plângea Alina la telefon.

— Cum… „tragedii?" sesiză el vorba scăpată de Alina. S-a mai întâmplat ceva? Nada?…

Femeia nu fusese hotărâtă să-i spună adevărul, dar părându-i-se că Micu intuise și-a doua tragedie, scăpă printre lacrimi:

— A murit… A murit la naștere. N-am mai apucat s-o ducem la Sibiu…

— Nu se poate! șopti Micu văzând alb în fața ochilor. Vorbele Alinei căzuseră ca un trăsnet asupra sa.

— … N-a reușit să nască decât un singur cățel… mai auzi el în aparat.

…Cinci zile și tot atâtea nopți, subofițerul veni ceasuri în șir în rezerva în care se afla câinele său, urmărindu-i fiecare mișcare și ascultându-i fiecare geamăt. După două zile de la operație, Ringo deschisese ochii săi triști, dar nu reușea să se ridice. Când își zărise stăpânul, încercase un scheunat de bucurie, dar abia scosese un scâncet. Nu putea da din coadă și nu putea mișca din cap. Dresorul îl mângâia tot timpul și-i spunea tot felul de vorbe frumoase, încurajându-l să lupte cu boala și s-o învingă. A treia și a patra zi, se înregistră un progres în evoluția sănătății câinelui, care devenise mai vioi și reușise să miște încet din cap. A cincea zi, contrar ultimei

evoluții, starea sănătății lui se agrava, medicii constatând că inima începuse să slăbească. Ei concluzionară că mai avea de trăit doar câteva zile.

Cu o durere nesfârșită în suflet, Micu își luă câinele de la institut și-l duse în culcușul lui. Neîmpăcându-se cu ideea morții câinelui, tot mai spera.

…Urmară trei săptămâni de chin și durere. Ringo vedea tot ce se-ntâmpla în jurul său, dar picioarele nu-l ajutau, nici măcar atunci când pornirea paternă îl îndemna să se joace cu urmașul său, un cățeluș negru și vioi, care nu mai plecase de lângă el și adormea numai la pieptul lui.

Tragedia lui Ringo impresionase inimile tuturor și tot mai mulți treceau prin fața lui, spunându-i cu tristețe: „Adio, Ringo!”

Într-o zi, primi vizita căpitanului Roman și a unui om încătușat. Condus de la spate, omul se poticnea să-nainteze, dar n-avea încotro. Când îl văzu, Ringo tresări și ochii i se dilatară, deodată, plini de ură. Părul i se zburli și, spre surprinderea lui Micu, animalul își adună toate puterile și se ridică în picioare, arcuindu-se să atace din plin.

— Nuuu! răcni cu groază omul din fața câinelui. Iartă-mă! Iartă-l pe Gim!

Ringo fu nemilos și porni atacul cu înverșunare, dar nu reuși să se desprindă de la pământ și căzu istovit.

— Să mergem, spuse căpitanul Roman. Acum îmi explic multe lucruri. Când era la un pas de tine, câinele a ezitat fiindcă i-ai fost stăpân. I-a fost milă de tine. Dar ție nu. Ezitarea lui era să-l coste viața…

Se întrerupse și privi în jos. Un gogoloi mic și negru îl apucase de manșeta pantalonului.

— Grind, urmașul lui Ringo, îl prezentă Micu, ridicând privirea mustrătoare spre omul încătușat.

Versiune ebook: 1.1 (hunyade – februarie 2022)

Redactor: locotenent-colonel ION ARAMĂ
Tehnoredactor: GH. CUCOȘ

Bun de tipar 20.10.1981. Apărut 1981
Coli de tipar 10. B *205*

Comanda nr. 1O.478
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii”,
Piața Scânteii nr.1, București,
Republica Socialistă România

În colecția „SFINX”

AU APĂRUT:

ION OCHINCIUC
Fotografia de nuntă

BEATRICE IȘTOC
Tăcerea sălciilor plângătoare

DAN GR. MIHĂESCU
Slalom printre bănuiți

VOR APĂREA:

CONSTANTIN VOIVOZEANU
Hotelul amintirilor

GRIGORE CUZA
Dosarul „Fabiana”

TUDOR NEGOIȚĂ
Parola nu era completă

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU
Nopți albe pentru Minerva

Lei 5,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

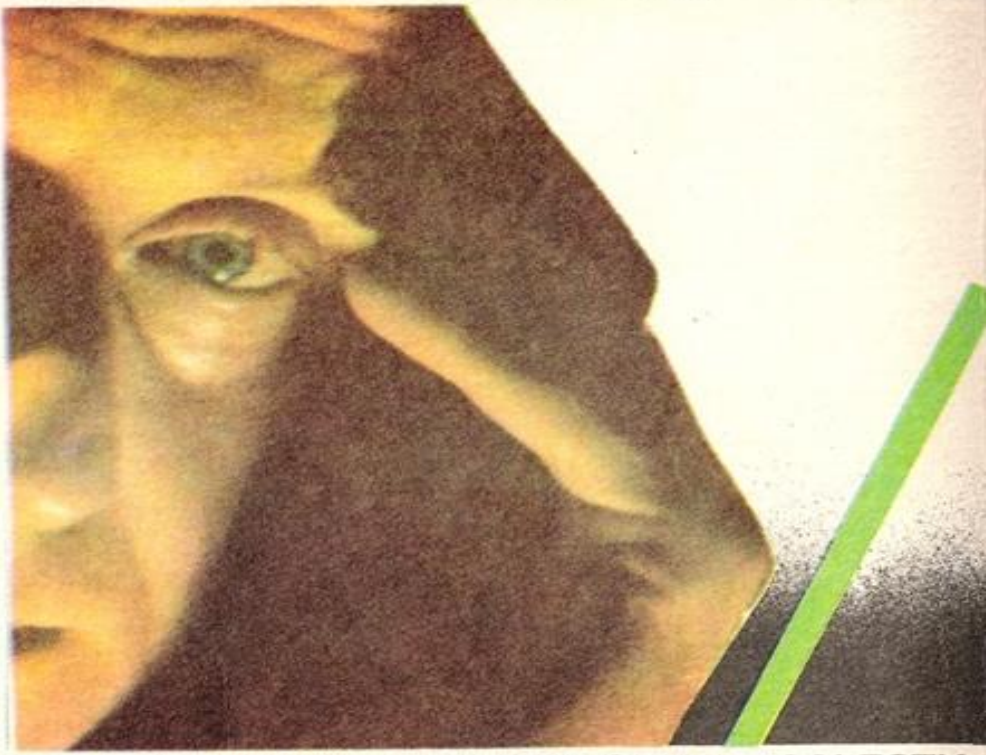

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

— Hai, Ringo, încearcă!

Ciinele se învioră deodată și porni dezinvolt pe drumul din stînga. Micu ridică mirat din umeri și porni după el, gîndindu-se că încă nu stăpînește pe deplin toate tainele acestui animal. Ciinele parcurse pe stradă cîteva sute de metri, apoi intră în curtea unei case și se opri la ușă. Milițienii bătură. Le deschise un bărbat potrivit de statură, care îngălbeni. Micu îl dădu la o parte și Ringo intră în casă, ducîndu-se într-a doua cameră unde-și ridică labele pe masă. Nu mai era nevoie de gestul său, căci se observa din prag «comoara» care zăcea pe masă: ceasuri, bijuterii...